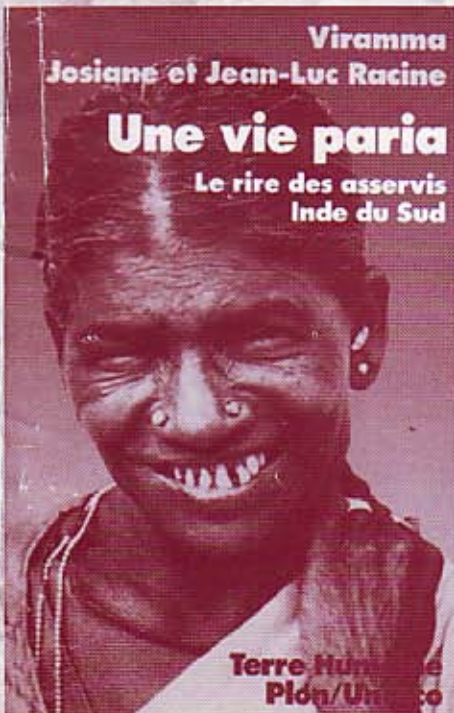

விண்ணம்

மார்ச் - '98

உள்ளே...

- நினைவுடன் பிரேமிள்...
- தலித் வாழ்க்கை...
- கடவுளும் காஞ்சனாவும்
- இவர்களுக்கு
இடைஞ்சலாயிருப்போர்...
- நெஞ்சு நிறைய...
- One Self
- பிரசவமாய்...
- வசித்தல்
- மூக்கணாங்கயிறும்....
- ஆஸ்கார் வைல்ட்
- கொட்டு
- உரைகல்

«படைப்பாற்றல் இல்லாத சமூகம் எழுச்சி கொள்ள முடியாது»
- அம்மா -

உரைகல்

படைப்பாளியும் வாசகனும் தம்மை உரைத்தப்பார்க்கும் களமாக ஆரம்பிக்கப்பட்டதுதான் இந்த உரைகல் பகுதி. எதிர்பார்ப்புப்போல் இப்பகுதி ஆரோக்கியமாக வளர்ந்து வருவது மகிழ்ச்சியளிக்கிறது.

கையில் இதழினை எடுத்ததும் உரைகல்லினைத் தட்டிப்பார்ப்பதோடு உடன் வாசித்துமுடித்துவிடும் பல வாசகர்களையும் அறியமுடிகிறது. இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சிதான். ஆயினும் எமக்குள் ஒளிந்துகிடக்கும் ஒருவித 'கொஷிப்பினை ருசிக்கும் மனநிலையை இது வளர்த்துவிடக்கூடாது என்பதிலும் அம்மா அக்கறை கொள்ள விரும்புகிறாள்.

ஆர்வல் ஒருவர் குறிப்பிட்டிருப்பதுபோல 'உரைகல்'லில் சாதாரண வாசகனைக் காண்பது குதிரைக்கொம்பாகவே உள்ளது என்ற அபிப்பிராயமும் கவனம் கொள்ளப்படவேண்டியது. படைப்பாளி - சாதாரணவாசகன் என்ற பெருவேறுபாட்டினைக் கொண்டிருக்க அம்மா விரும்பவில்லையாயினும் சாதாரணவாசக கருத்தினை அறிந்துகொள்வதற்கு படைப்பாளிகள் ஆவலாயிருக்கிறார்கள் என்பதனையும் தெரிவிக்கவேண்டியிருக்கிறது. 'ஒளிவட்டப்பிரம்மைகள்', பேனா தாக்குவதற்குப் பலருக்குத் தடையாக இருக்கலாம். ஆனால் அப்படி யாரும் ஒதுங்கத் தேவையில்லை. வார்த்தைஜாலங்களைத் தேடி அலையாது இயல்பாக உங்களுக்கு வருபவற்றை எழுதுங்கள். உங்களுடன் கைகோர்க்க அம்மா என்றும் தயாராக உள்ளாள்.

சிறுகதை, கவிதை, நாடகம்... இன்னபிற இலக்கியவடிவங்கள் மட்டுமல்ல, போராட்டக்களத்தில் போர் விபூகம் வகுப்பது வரையில் கூட படைப்பாற்றலோடு சம்பந்தப்பட்ட விடயம் தான். ஆயினும் குறித்த துறை குறித்து முடிந்தளவுக்கு முடிந்தவரை ஆழமாகப்போவதே அம்மாவின் இலக்கு என்பதை மீண்டும் ஒருமுறை அம்மா தெரிவித்துக்கொள்கிறாள்.

அம்மாவிற்கு வந்து சேரும் கதைகள் பல பிரசுரமாகாமல் இருக்கின்றன. பிரசுரமாகவில்லையெனில் அவை தரமற்றவை என கருதவேண்டிய அவசியமில்லை. தரம், தரமற்றவை என்ற தீர்மானம் அவரவர் சார்புநிலைப்பட்டதே. அம்மா என்றென்றும் கற்றுக்கொள்ளும் நிலையில்தான்.

'தேலும் கற்றலும் - பின்

குழம்புவதும் - பின்

மறுபடி கற்றலும், மறுபடி குழம்புவதும்

பின் மீண்டும் மீண்டும்....

எம்மை சரியானவற்றை அண்மிக்கச்செய்யும் என்பது அம்மாவின் கருத்தும்.

பாலியல் நிந்தனைச்சொற்கள் - 'ஆபாச'ச்சொற்களை யதார்த்தம் என்று எழுத்தில் வடிப்பது தொடர்பான சர்ச்சை இன்னமும் தொடர்கிறது. இந்த அம்மா இதழ் சிறிது தாமதமாக வருவதற்கு இதுவும் ஒருகாரணம். யதார்த்தம் பற்றிய புரிதல் - எல்லைகள் பற்றி இன்னமும் குழம்பிக்கொண்டே இருக்கவேண்டிக்கிடக்கிறது. தேவையற்ற புனிதங்கள் - மரபுகள் உடைக்கப்படவேண்டியவைதான். அதேநேரம் பாலியல் நிந்தனைச்சொற்களின் பாவனை தொடர்பாக பெண்ணியல்வாதிகளிடமிருந்து கிளம்பும் நியாமான எதிர்ப்பும் கவனம் கொள்ளத்தக்கது. இது தொடர்பான ஆரோக்கியமான அபிப்பிராயங்களை அம்மா எதிர்பார்க்கிறாள்.

R. Patimanaba Iyer
27-B High Street
Plaistow
London E13 0AD
Tel: 020 8472 8323

ஈழத்தின் முதுபெரும் பத்திரிகையாளரும், படைப்பாளியுமான அ. செ.மு. அவர்களின் மறைவு பற்றி, பல பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த செய்திகள், அனுதாபங்களைத்தொடர்ந்து அம்மா 4வது இதழிலும் நினைவுக்குறிப்பொன்று பதிவாகியிருந்தது.

ஆனால், அவர் தற்போது திருகோணமலை அகதிகள் பராமரிப்பு நிலையம் ஒன்றில் இருப்பதாகவும் அவரது நேர்காணல்களும் பத்திரிகைகளில் செய்தியாகியிருக்கின்றன.

தவறான பதிவுக்காக அம்மா வருந்துவதோடு அ.செ.மு. அவர்களையும் வாழ்த்துகிறாள். அண்மையில் அவரை நேரில் பார்க்கச்சென்ற உறுவினர் ஒருவரிடம், மருந்துவாங்குவதற்கென அ.செ.மு. பத்தருபா கேட்டிருந்தார் என எட்டிய செய்தியினையும் அறியத்தர அம்மா கடமைப்பட்டுள்ளாள்.

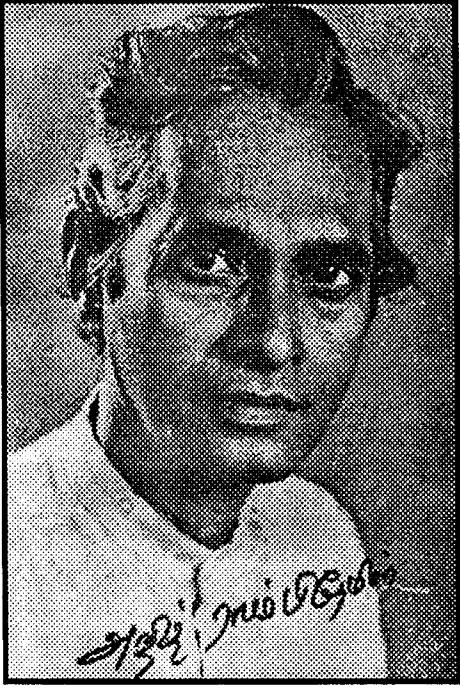
- அம்மா.

3.3.1998

தொடர்புகளுக்கு:

S. Manoharan
(Esc. E13)
210, Ave. 8 Mai 1945
93150 Le Blanc Mesnil
France.

E-Mail: Ammaa@hotmail.com

நினைவோடு பிரமிள்....

த. குலசிங்கம்.

1991 ல் வெய்யிலின் வெப்பம் நிறைந்த மார்ச் மாதத்தின் ஒரு நாள் காலை நானும் நண்பர் வடிவேலும் (தற்பொழுது சென்னை தினகரனின் உதவி ஆசிரியர்) திருவான்மியூரிலிருக்கும் திருவள்ளூர் நகரில் பஸ்ஸில் இறங்கி அரிசி மரக்கறிகள் வாங்கிக்கொண்டு விதியின் கிழக்கு பக்கத்தில் இருக்கும் பள்ளத்தில் இறங்கி நடக்கிறோம். எருமை மாடுகளையும் அவற்றின் சாணிகளையும் மூத்திரம் விட்டு சிதம்பிக்கிட்டுக் கொண்டும் தாண்டி சென்று ஒரு குடிசையின் முன் நின்று கதவை தட்டுகிறார் வடிவேலு. சிறிது நேரத்தின் பின் கதவை திறந்துகொண்டு ஒரு மெல்லிய உயர்ந்த உருவம் தூக்க கலக்கத்துடன் எங்களைப்பாத்து "அட வடிவேலுவா வா வா" என்று சொல்லி என்னை பார்க்கின்றது. உங்கள் ஊர் தான் சார் உங்களை பார்க்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டார். கூட்டிவந்தேன் என்று கூற ஆவலுடன் தன் கைகளை நீட்டி என்னைகளை பற்றி அணைத்து குலுக்கி உள்ளூக்குள் வாருங்கள் என்று அழைக்கிறார். இரண்டு பேர் தான் கையை காலை நீட்டி இருக்க படுக்கக்கூடிய இடம். காற்று வெளிச்சம் திறந்த வாசல் வெளிக் கூடாகத் தான் வரவேண்டும். என்ன? இரவு நித்திரையில்லையா? என்ற வடிவேலுவின் கேள்விக்கு ஒரு கூட்டத்திற்கு சென்று இருந்தேன் வரநேரமாகிவிட்டது "எக்ஸ் பிரஸில்" ஒரு கட்டுரை கிடந்து வாசித்துவிட்டு படுக்க மூன்று மணியாகிவிட்டது என்று சொல்லிக் கொண்டே விரிந்து இருந்த பாய்க்குள் தலையணையையும் வைத்து சுற்றி ஓரமாக வைக்கிறார். அந்த இடத்தை பார்க்கிறேன். தாறு மாறாக அடுக்கி வைக்கப்பட்ட புத்தகங்கள் சஞ்சிகைகள் பத்திரிகைகள். சில அலுமினிய பாத்திரங்கள், ஒரு ஸ்டவ் மேலேகூட்டிய கொடியில் தொங்கும் உடுப்புகள் இவ்வளவும் தான் சுவரின் பெளதீக உடைமைகள் என்று கூறுகின்றன.

ஸ்டவ்வை மூட்டி தேனீருக்கு தண்ணீரை வைத்து விட்டு முகம் கழுவ வெளியே செல்கிறார். அந்த புத்தக அடுக்குகளில் இருந்த தடித்த பெரிய புத்தகத்தை எடுத்து பார்க்கிறேன். அவரின் கவிதைகளை முனைவர் பட்டத்துக்கு ஆய்வு செய்த ஆய்வேட்டின் ஒரு பிரதி.

தேனீர் தயாரித்துக்கொண்டே பேசுத்தொடங்குகின்றார். பேச்சு எங்கெல்லாமோ என்ன எண்ணத்தை பற்றி எல்லாமோ பாய்ந்து செல்கின்றது. தேனீரை குடித்துக் கொண்டே பேச்சு...பேச்சு... பேச்சு அத்தனை கசும்பும் பேச்சுக்கள். கவிதை, நாடகம், நாவல் ஒவியம், சிற்பம், வானியல், கைகேசை, எண்ணோதிடம் என்று நினைத்து பார்த்தால் கூட மனம் எல்லையற்று குழலை மறந்து.... ஓ.... அந்தக் கணங்களை இன்று நினைத்துப்பார்த்தால் கூட மனம் லேசாகி காற்றோடு காற்றோடு காற்றாகி அந்த சிறு குடிசையில் தஞ்சம் என கொள்கின்றே. ஈழத்து நினைவுகள் மீட்கப்படுகிறது சிலர்களின் பெயர்களை கூறி இப்பொழுது எங்கிருக்கிறார்கள். என்ன

செய்கிறார்கள் என்கிறார். சில பெயர்கள் தெரிகின்றன பெயரளவில் சிலர் தெரிகின்றார்கள். சிலர் பெயர்களை கூட அறியவில்லை நான். கதையோடு கதையாக கொண்டு சென்ற மரக்கறிகளை நறுக்கி அரிசியுடன் ஒரு பாணையில் போட்டு அவிய விடுகிறார் மதிய உணவுக்கு.

அம்மா..... அம்மா... என்று சொல்லும் பொழுது அந்த முகத்தில் அந்த தீட்சண்யம் நிறைந்த கண்களில் ஒரு ஒளி படர்வதை காண்கிறோம். ஓர் அற்புத நிலையில் அவர் மிதக்கின்றார். நாங்களும் கூடத்தான். அம்மா என்ற அந்தச் சொல்லுக்குள் எத்தனை அற்புதச்சத்திகள் பிரசவிக்கின்றன. அம்மா படிக்காவிட்டாலும் மிகுந்த தைரியசாலி. அப்பா மறைந்து மறைந்து போவார். அத்தனையையும் தாங்கி நின்று எனக்கு ஆதர்சமானார். வீட்டின் கூரையைகூட தானே ஏறி இருந்து மேய்வா. களிமண்ணில் பொம்மைகள் செய்வா. அதை பார்த்து பார்த்தே பின் நான் சிற்பங்கள் செய்தேன். பாடுவா. அந்த பாட்டுக்கள் என்னுள் அதிர்வினை ஏற்படுத்தின. அம்மாவிலிருந்தே எனக்கு எல்லாம் தொடங்கியது என்றார்.

இன்றைய ஈழத்தின் அரசியல் நிலைமைகள் தான் இருந்த காலத்தில் திருமலையில் மெல்ல எழுந்த மோதல்கள் "அரச"மரங்கள் தறித்தல். தமிழர்கள் பொலிசாராலும் சிங்களவராலும் பட்ட இன்னல்கள் என்று நினைவுகள் மீட்கப்படுகிறது.

ஆன்மீக உலகுபற்றியும் தொட்டுச்செல்லுகின்ற பேச்சு. தன்னை பாதித்த ஒரு முஸ்லீம் பக்கிரி பற்றி மிக ஆவலோடு விபரிக்கின்றார். அந்த பக்கிரியிடம் தான் பெற்ற அனுபவங்கள் அவரை ஒரு ஆன்மீக மகானாகவே காண்கிறார். தி.நகரில் வீதிகளில்திரிந்து கடைவாசல்களில் படுத்தாறங்கிய அந்த மனிதன் தலைக்கு வைத்துறங்கிய சாக்கை ஞாபகமாக வைத்திருக்கிறார். அதை எமக்கும் காட்டினார்.

ஈழத்து இலக்கியம் பற்றி பேச்சு படர்கின்றது. ALM மன்கூரின் படைப்புகளை பரிபூடன் விபரிக்கிறார். அந்த இலக்கிய படைப்புகள் எல்லாம் தொகுப்பாக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று. ஈழத்தமிழர் படைப்புகளை முன் எடுத்து செல்லும் தகுதி அவற்றுக்கு உண்டு. அவருடன் தொடர்பு கொள்ள வேண்டும் என்று முகவரியை கேட்கிறார். அவர் வேலை செய்யும் ஸ்தாபனத்தின் முகவரியை சொல்லுகின்றேன். முடியுமானால் தன்னுடன் அவரை தொடர்பு கொள்ளுமாறு சொல்லும்படி கூறுகிறார்.

மாலை மூவரும் புறப்பட்டு அடையாறு வந்து தேனீர் பருகிவிட்டு அடையாறு ஆலமரத்திற்கு அவர் செல்ல வைகறையின் அச்சகத்திற்கு நாங்கள் நடக்கிறோம். அன்றைய பொழுது உற்சாகத்தடனும் பயனுள்ளதாயும் மறைந்தது.

அம்மா

- 2 -

அறுபதுகளின் கடைசிப்பகுதியில் அறிந்து கொண்ட ஒரு இலக்கிய வாதியை தொண்ணூறுகளின் முற்பகுதியில் நேரில் காண்கிறேன். தொண்ணூறுகளின் பிற்பகுதியில் அவரின் அஞ்சலி கூட்டத்தில் கலந்து கொள்கிறேன்.

“கோடரி” என்ற சிறு கதைதான் நான் வாசித்த அவரின் முதல் படைப்பு. தீய இடத்தில் 1968 இல் இது பிரசுரமாகி இருக்கவேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். பின் அதே ஆண்டில் நகுலனால் தொகுக்கப்பட்ட “குருஷேத்திரம்” என்ற பணுவல் தொகுப்பில் ப்ரமிள் எழுதும் ஆங்கில நவலுக்கான குறிப்புகள் என்ற அறிவிப்புடன் பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் இன்று வரை அது எழுதப்படவில்லையோ அல்லது வெளியிடப்படவில்லையோ எனக்கு தெரியவில்லை. இந்த சிறுகதை அல்லது நவலுக்கான குறிப்பு என்னை ஈழபதற்கு காரணமாக இருந்தது தமிழர் இனப்பிரச்சனை தொடர்பாக நான் வாசித்த முதல் இலக்கியப்படைப்பு என்பதனால் கூட இருக்கலாம். பின்பு இவரின் படைப்புக்களை தேடி வாசிக்க தொடங்கினேன். கதையின் கரு, நகரில் உள்ள அரச மரங்களை அந்த ஊரின் மக்கள் தறித்திருக்கிறார்கள். அந்த ஊரில் சிறிது காலத்திற்கு முன் பெரும்பான்மை மக்கள் குடியேறி உள்ளனர். அரசும் பொலிசும் அவர்களுக்கு உதவுகிறது. தங்கள் ஊர் பற்போய்விடுமோ என்ற பயத்தில் தான் மரங்கள் தறிக்கப்படுகின்றன. முதலரின் கிளிவெட்டி என்ற கிராமத்தில் அறுபதுகளின் தொடக்கத்தில் நடந்த உண்மைச் சம்பவத்தைகொண்டதாய் இருக்கவேண்டும்.

22.12.96ல் கொழும்பில் மலலிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவாவை சந்தித்த பொழுது சிவராம் சுகயினமாக இருக்கிறாராம், அங்கு சென்று பார்த்து தகவல்கள் அனுப்புமாறு கூறுகிறார். 25.12.96ல் சென்னை சென்று “லயம்” சுப்பிரமணியத்திற்கு கடிதம் எழுதிவிட்டு 28.12ல் பெங்களூர் சென்று 05.01.97ல் சென்னை திரும்புகிறேன். 07.01.97ல் காலையில் தினமணியில் ப்ரமிள் காலமாகி விட்டதாக செய்தி வெளியிடப்பட்டது. “வெளி” ரங்கராஜன் மற்றும் நண்பர்கள் ஒழுங்குபடுத்திய அஞ்சலிக் கூட்டத்தில் தான் என்னால் கலந்துகொள்ள முடிந்தது.

1960ல் அவரின் முதல் கவிதையான “நான்” எழுத்து 13வது இதழில் வெளிவருகிறது. தொடர்ந்து அவரின் கவிதைகள் எழுத்தில் பிரசுரமாகின்றன. இலக்கிய விமர்சனங்களும் தொடர்கின்றன. “நடை” “கசுடறற” “பிரக்கூ” “அ.க” “ஞானரதம்” “கொல்லிப்பாவை” “லயம்” போன்ற தமிழ் சிறு சஞ்சிகளில் அவரின் படைப்புக்கள் தொடர்கின்றன. பல பெயர்களில் அவர் எழுதுகிறார். ஆனால் “சிவராம்” “ப்ரமிள்” என்ற பெயர்களே மனதில் நிற்கின்றன. மற்ற பெயர்கள் வாய்க்குள் புகுந்து வெளிவர முடியாத காரணத்தால் கூட மறக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

புதுக்கவிதை உலகில் அவரின் கவிதைகள் புதிய பாதையை காட்டியது என்றால் விமர்சன உலகில் அவரின் விமர்சனங்கள் அதிர்வினை ஏற்படுத்தின. மொழியாக்கங்கள் மிக நேர்த்தியாய் இயல்பு கெடாமல் அதன் மூல உணர்வுகள் சிதையாமல் வெளிவந்தன. நாடகங்கள் காத்திரமாய் பேசியது. ஓவியம், சிற்பம் என அவரின் உலகம் அகன்று கிடந்தது.

பிரமிளின் கவிதைகள் இயல்பாய் எந்த நெருடலும் முறிவுகளும் இன்றி ஒரு வித லயத்துடன் குதாக்கலித்துபாயும். அதனுள் ஆன்மீகம், இதிகாசங்கள், அறிவியல் என்பன தம் இயல்பினை இழக்காமல் தங்களை இனம் காட்டிக்கொண்டிருக்கும். இவருடைய «ETME» என்ற கவிதை தமிழில் வெளிவந்த ஓர் அற்புதமான படைப்பு என்பதை பலரும் ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றனர். இருதயபூர்வமான புத்தியும் கவித்துவ தாக்கமும் ஏற்றுக்கொண்ட பொருள் பற்றிய அறிவு பூர்வமான தெளிவும் மேதைமையும் கலந்து கூடும் போதே கவிதை சாத்தியம் என்ற எண்ணம் கொண்டவர் பிரமிள்.

அவர் வாழ்ந்த காலங்களில் எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் எதனாலும் அவர் சமரசம் செய்துகொள்ளவில்லை. சமரசம் கொள்வதென்பது தான் கொண்ட நம்பிக்கையில் இருந்து நழுவும் முதற்கூட்டமென நினைத்தார் போலும் இதனாலேயே அவர் வளருடலும் நண்டகாலம் நட்பாய் இருந்ததில்லை. எல்லோருடனும் ஏதோ ஒரு வகையில்

முரண்பட்டுக் கொண்டே இருந்தார். கடைசிகாலத்தில் மிகமுர்க்கத்தனமாக நண்பர்களை விமர்சனம் செய்தார். இதனால் பழைய நண்பர்கள் எல்லாம் விட்டு விலகியே சென்றனர்.

கைபிடியளவு கடல், மேல் நோக்கிய பயணம் என்ற இரு கவிதை தொகுதிகள், விமர்சன ஊழல், தமிழின் நவீனத்துவம் என்ற இரு விமர்சனத்தொகுப்புகள், லங்காபுரி ராஜா சிறுகதை தொகுதி, ஆயி குறுநாவல். ஸ்ரீலங்காவின் தேசிய தற்கொலை அரசியல் படிமம் பல்வேறு படைப்பாளிகளின் ஆக்கங்கள் கொண்ட தொகுப்பு அப்பாத்துரையின் தியனதாரா ஆன்மீகம், மீறல் பேட்டிகளும், சிறுகதைகள் கவிதைகள் கொண்ட தொகுப்பு போன்றவைதான் இது வரை வெளிவந்தவை.

நட்சத்திர வாசி என்ற நாடகம் 1976ல் பாலம் என்ற சஞ்சிகையில் வெளிவந்தது. இது தமிழ்நாடகத்துறைக்கு கிடைத்த நல்ல நாடகப்பிரதியாகும். இதனை பாலேந்திரா குழுவினர் பெரதெனியா பல்கலைக்கழக தமிழர் மன்றத்துக்காக மேடையேறினர். பின் பல இடங்களில் ஈழத்தில் மேடையேற்றப்பட்டது. இது 1993ல் நாலுருப்பெற்றது.

ஈழத்தின் திருமலையில் பிறந்து தமிழ்நாட்டில் தன் வாழ்வின் பெரும் பகுதியை வாழ்ந்தவர் தமிழ் நாட்டின் கரடிக்குடி என்ற சிறு கிராமத்தில் தன் வாழ்வை முடித்துக் கொண்டார். பாரிசுவாதத்தால் பாதிக்கப்பட்டு பேச்சிழந்து புற்று நோயால் அவதிப்பட்டே அவரின் வாழ்வு முடிந்தது. ஆனாலும் பிரமிள் கொடுத்து வைத்தவர். வைத்திய செலவு ரூபாய் ஒரு லட்சத்தை தாண்டிய போதும் அவரின் நண்பர்கள் மனிதாபிமானிகள் அவற்றை ஏற்றுக்கொண்டு மிகுந்த கவனத்துடன் பராமரித்து அவரை அமைதி கொள்ளச்செய்தனர்.

இந்த இலக்கிய வாதியின் மரணத்தைப் பற்றி ஈழத்து இலக்கிய உலகம் எவ்வகையிலும் அலட்டிக்கொள்ளவில்லை. தமிழகத்து பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகள் அவரின் மரணம் தொடர்பாக அளித்த இடத்தினைக்கூட ஈழத்து பத்திரிகைகளோ சஞ்சிகைகளோ அளிக்கவில்லை.

அமெரிக்காவில் இயங்கும் விளக்கு என்ற இலக்கிய அமைப்பு ரூபாய் இருபத்தைபாயிரம் அளித்து அவருடைய இலக்கிய வாழ்வை கௌரவித்தது. அது அமெரிக்காவில் வாழும் இந்திய தமிழரின் அமைப்பு என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஈழத்து சிறுகதை ஆசிரியர்களின் முதல் தலைமுறையினரைச் சேர்ந்த அ.செ.முருகானந்தம் கொழுப்புத்துறை வயோதிர் யடத்தில் வாழ்ந்த பொழுது அவருக்கு உடுப்பதற்கு வேட்டி துண்டு வாங்கி கொடுங்கள் என்று பல நண்பர்களைக் கேட்ட பொழுது மெனமாக மறந்து விட்டார்கள். அவரின் பரிதாப நிலையை புலர் பெயர் சஞ்சிகையில் நான் தெரியப்படுத்திய பொழுதுகூட எந்த சலனத்தையும் ஈழத்தை சேர்ந்த இலக்கியக்காரரிடமோ அபிமானிகளிடமோ ஏற்படுத்தவில்லை. தமிழகத்தை சேர்ந்த எழுத்தாளர் வல்லிக்கண்ணனின் இருந்து தான் அனாதாபம் கிடைத்தது. கலைஞனின் வறுமையை வறுமைப்பட்ட ஒரு கலைஞனால்தான் அறிய முடிந்தது. தான் பிறந்த ஊரில் இருந்து வெகு தூரத்தில் ப்ரமிள் இருந்தாலும் அவருக்காக அழ ‘காடிக்குடி’ என்ற கிராமத்து மக்களும் தமிழகத்து நண்பர்களும் இருந்தார்கள்..... உண்மையில் அவர் கொடுத்து வைத்தவர்தான்.

தலித் வாழ்க்கை Une vie paria

- சமூக நேசப்பார்வை

- ச. சச்சீதானந்தம்.

ஆக்கம் : வீரம்மா, திருமதி. யோசியான் ரசின், திரு. ஜோன்- லுயக் ரசின்
வெளியீடு: Terre Humaine, Plon, Unesco. மொழி: பிரெஞ்சு, பக்கம் 626. விலை: 165 பி.பிராங்

“பிராஹ்மண : கஷத்திரியே வைஸ்தர
த்யோவர் ணாத் விஜாதய
சகூர்த்த ஏக ஜாதஸ்து சூத்ரோ
நாஸ்தஸு பஞ்சம்”

-வருணாச்சிரமக் கோட்பாடு

Une vie paria - பறையர் சமூக (தலித்) வாழ்க்கை எனும் நூல் Racine தம்பதியரால் பிரெஞ்சில் எழுதப்பட்டு, Terre Humaine, Plon, Unesco பதிப்பகப் பேரில் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. இந்த நூல் பறையர் சமூகத்தில் ஒரு பிரிவைச் சேர்ந்த வீரம்மா, தன் வாழ்க்கையில் நடந்ததைச் சொல்லக்கேட்டு திருமதி Josiane Racine ஆல், சமூகத்து தோலை உரித்து வெளிக்காட்டும் நோக்கத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது., ஹரிஜன மனிதர்கள் சுவாசிக்கும் சிறுமை, இவர்களை மற்றச் சமூகத்து மனிதர்கள் மலின்படுத்தும் மடமை, இவர்கள் தாமும் மனிதர்கள்தானே எனப்பொறுத்தப் பொறுத்து மாற்றம் வேண்டி போங்கி எழுகின்ற தன்மை, பணத்தின்வலிமை போன்ற சமூகநிலைகளை உள்வாங்கக்கூடியதாக இச்சமூகநூலைச் செப்பனிட்டிருக்கின்றனர் சமூகஆய்வாளர்களான கணவன்-மனைவியர்.

புதுவைத்தமிழரான திருமதி. Josiane Racine அவர்கள், பாரிஸ் Ecole pratique des hautes études - ‘உயர்கல்வி ஆராய்ச்சிக் கல்லூரியில்’ பணிபுரிகிறார்.

‘தேசிய விஞ்ஞான ஆய்வு மையத்தின்’ (CNRS) இயக்குனரான, பிரெஞ்சுக்காரர் திரு. Jean - Luc Racine அவர்கள் Centre d'étude de l'Inde de l'Ecole des hautes études en sciences sociales- ‘இந்தியச் சமூகவிஞ்ஞான உயர்பீடக் கல்லூரியில்’ ஆய்வாளராகவும் உள்ளார். இவர் முன்னர் பாண்டிச்சேரியில் ஆசிரியராக இருந்தவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்திய மக்கள் பண்பாட்டு ஆராய்ச்சியில் ஈடுபாடுள்ள

இந்து மதத்துக்கு அடிப்படை வேதங்கள், அவை இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வணம் என நான்கு வகைப்படும். முதல் வேதமான இருக்கு வருணாச்சிரமக் கோட்பாட்டை வலியுறுத்துகிறது. பிராமணர், சத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்பனவே வருணாச்சிரம - சாதிச்சமூகங்கள். இவ் வொரு சாதி சமூகங்களில் உபசாதிகளும் சமூகப்பிரிவுகளும் உண்டாக்கப்பட்டன. ‘சமூகத்தில் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் ஒவ்வொரு குலத்தொழில் இருக்கிறது, அதையே அவன் செய்து வரவேண்டும்’ என்பதைத் தான் இந்துமதம் கூறுகிறது. இந்துச் சமூகம் என்பது உண்மையில் பல சாதிகள் சேர்ந்த ஒரு கதம்பமே ஆகும். ஒவ்வொரு சாதியும் தன்னைத் தனிச்சமூகமாக மதித்துக்கொள்கிறது. ஒவ்வொரு சாதியும் தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதே உயிர் இலட்சியமாகக் கொள்கிறது, ஒவ்வொரு சாதியாரும் தனியாகப் பிரிந்து நின்று, மற்றச் சாதிகளுக்கும் தனக்கும் சம்பந்தம் இல்லை என்ற

உணர்ச்சியை வளர்த்துக்கொண்டே வருகின்றனர் என்றால் யாரும் மறுக்க முடியுமா?

பறையன் என்கிற ஒரு சாதிப்பெயருக்கு ஹரிஜன், தண்டத்தகாதவன், ஆதிதிராவிடர், பிற்படுத்தப்பட்டோர், அட்டவணைஇனம் (Scheduled caste);, தலித் முதலான சொற்களும் கையாளப்படு வது உண்டு. ஹரிஜன்: ஹரி-வீஷ்ணு , இச் சமூகத்தவரை இழிவாக நினைக்காத படிக்கு 'கடவுளின் பிள்ளை ' எனும் பொருளில் காந்தி அடிகள் புதுச்சொல் கொடுத்தார், ஆயினும், இந்திய அரசு அட்டவணை இனம் என்ற பதத்தையே சாதாரணமாகச் சொல்லாடுகிறது. ஆனால், இந்நாட்களில் தலித் என அழைக்கப்படுவதையே தலித்துக்கள் பெரிதும்விரும்புகின்றனர். இச் சொல் 'ஒதுக்கப்பட்ட ஏழை' எனும் பொருளில் ஐரோப்பிய மொழிகளில் வழங்கப்படுகிறது. தமிழ் மொழியிலிருந்து மேற்கத்திய மொழிகளுக்கு புகுந்த தமிழ்ச் சொற்களில் இதுவும் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு சொல்.

பறையேனம் அடிக்கும் தொழிலைச் செய்பவர்கள் பறையர் எனும் சாதிப்பெயரால் அழைக்கப்படுகின்றனர். பறைய சாதி வருணாச்சிரம சாதிகளுடன் சம்பந்தம் இல்லாத ஒரு வெளிச்சாதி, பறைய அகத்தமான பொருள், அதனால் இச் சாதி அகத்தமான சாதி என ஒதுக்கி வைக்கின்றனர். இவ்வாறு தான் ஹரிஜனருக்கு வியாக்கியானம் நிலவுகிறது. இதை ஒத்த கருத்தைத் தான் இந்தியாவில் வாழ்ந்த Coeurdoux பாதிரியார், Dubois மதகுரு முதலான ஐரோப்பியர்களுக்கும் குறிப்பிடுவதாக இந்நூலின் 381 ம் பக்கத்தில் சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது.. இச் சாதியினரிலும் உயர்ந்த சாதி, மட்டமான சாதி, தாழ்ந்த சாதி என உண்டு. வள்ளுவர்கள் உயர்ந்தவர்கள், வெட்டியர்கள் குறைந்தவர்கள், சக்கிலியர்கள் தாழ்ந்தவர்கள்.

வெட்டியர் சாதிப்பிரிவைச் சேர்ந்த ,கிட்டத்தட்ட நாற்பது வயது மதிக்கக்கூடிய விரம்மா , தான், பிறந்ததில் இருந்து எல்லாவற்றையும் மறக்காமல்-மறைக்காமல்-மறுக்காமல் சொல்வதைக்கொண்டே இந்நூல். இதன்வாயிலாக பிற்படுத்தப்பட்ட சமூகத்தவர்களின்பாலை, இயலாமை, அபிவாலை, ஆதங்கம், கையாலாகாதத்தம், நம்பிக்கை (மூட-குருட்டு), பலம், பலவீனம், அறியாமை ஆகிய எல்லாவற்றையும் விரம்மா வாய் வழியாக தெரிந்து கொள்ளக்கூடியதாக உள்ளது.

விரம்மா சொல்கிறார்.....

(பேச்சில் இடையிடையே , திருமதி யோசியானை சின்னம்மா என விரம்மா விழிக்கிறார்)

பெருமானின் விரத திணத்தன்று பிறந்ததினால், தெய்வங்களை மதிக்கும் முகமாக எனக்கு ஒரு தெய்வப் பெயரை - விரம்மா என வைத்தனர், நாங்கள் பறையர் என்பதால், எங்களுக்கு கடவுள்களின் பெயரை இடுவது எங்கள் வழக்கம். சம்பிரதாய சடங்குகளுக்குரிய ஸ்நானம் செய்து சுத்தமாக இருப்பதில் எங்கள் காலத்தை நாங்கள் கழிக்க முடியாது, ஆதலால் கடவுள்களின் பெயர்களை எமக்கு இட்டு கூப்பிடும்போதெல்லாம் கடவுள் பெயர்களை ஒருநாளாக்கு பல தடவை உச்சாடனம் செய்வதனால் பல தடவைகள் எம்மை சுத்தப்படுத்திக்கொள்கிறோம். கடவுளை அவரின் பெயரால் அழைப்பதனால், அவருடைய பண்புகள் எம்மீது ஏறுகின்றன.

ஒரு குடும்பத்தில் நாலாவது பெண் பிறந்தால், பிறந்தவீட்டுக்கு சந்தோசத்தை தருவாள்: ஆனால், புகுந்த வீட்டுக்கு செல்வத்தைக் கொண்டுவருவாள் . பிறந்த வீட்டில் தரித்திரம்தான்! என்று சொல்வார்கள்.

நான் வேல்பாக்கத்தில் வாழ்ந்த வாழ்க்கை

அம்மா

சிநேகிதத்துக்கும், விளையாட்டுக்கும் ஆன வருஷங்கள், மண்ணூல்கில் தெய்வத்தின் இராச்சியத்தில் இருந்ததைப் போல் என் குழந்தைப் பருவம் கழிந்தது. சின்னம்மா, பறையர்களில் குழந்தைகள் பெரியவர்களைப் போல்தான். நாங்கள் சேர்ந்திருக்கும் போது காக்கைப்போல இருக்கிறவர்கள் இல்லாதவர்களுக்குக் கொடுத்துத் தின்னுவோம். ஒரு போதும் தனியாகத் தின்னமாட்டோம். கலியாண விளையாட்டு விளையாடும் போது நான் எப்போதும் மாப்பிளையாக இருப்பதையே விரும்புவேன். குளத்தில் தான் குளிப்போம், பாவடைகளை கழட்டி வைத்துவிட்டுத் தான் குளிப்போம், அப்போது, பையன்கள் அவற்றை எடுத்து ஆலமரத்தில் மறைத்துவிட்டு, நம்மளைப் பார்த்து சிரிப்பார்கள். நாங்கள் கீழே கையை மறைத்துவிட்டு கெஞ்சிக்கெஞ்சிக் கேட்போம். அப்புறம் அவர்களை "என்றே குதகத் துண்டே" என்டெல்லாம் கண்டகிண்டபடி யெல்லாம் திட்டுவோம்.

வயல் வேலை முடிஞ்சு ரெட்டியார் வீட்டுக்கு அம்மாவுடன் போவேன். அங்கே ரெட்டிச்சாமியின் பெண்கள் ஜானகியும், மீனாட்சியும் என்னுடன் விளையாட வருவார்கள். நான் நாய் போல நாலுகாலில் நடக்க கையில் தடி கொண்டு என்னைத் துரத்துவார்கள். ஒருநாள், பேய்க்கதை சொல்லுமாறு என்னைவற்புறுத்தினார்கள். அவர்கள் பயப்படுவார்கள் என்பதால் நான் மறுத்தேன். எனக்கு அடித்தார்கள்., கதை சொல்லாது விட்டால் தண்ணீர் அள்ளும்போது ஒரு பாணையை உடைத்ததாக தமது தாய்க்கு சொல்லப்போவதாக மிரட்டினார்கள், நான் பயத்தினால் முருங்கை மரத்தில் இருக்கும் முருகன் கதையைச் சொன்னேன், மறுநாள் மிக அதிகாலையிலே அம்மாவை வருமாறு ரெட்டியார் அம்மா கூப்பிட்டார். அம்மா அங்கு போனதும் ஜானகிக்கு குலைப்பன் காய்ச்சல், இரவு பூராக குழறிக்கொண்டிருந்தது என்று சொல்லி அம்மாவைத் திட்டினார். அம்மா முழுந்தாளிட்டு நின்று மன்னிப்புக்கேட்டு மன்றாடினாள். என்ன பேய்க்கதை சொன்னது என அறிந்து, முருகனை ஒட்ட சூனியக்கார மணிஅண்ணனை கூட்டிவருமாறு கட்டளை இட்டார் ரெட்டியார் அம்மா.

நான் இன்னமும் சின்னப்பெண் தான், எனக்கு கலியாணம் செய்ய பெற்றோர் முடிவுசெய்த போது நெஞ்சு கூட இல்லை. எனக்கு காரணி சேரியில் சம்மந்தம் நல்ல வரத்தசனையுடன் முடிவாகி விட்டது. அந்தச் சின்ன வயதிலேயே "எங்கள் மகன் உங்களுடையவன், உங்கள் மகன் எங்கள் உடையவன்" என நிச்சியதார்த்தம் செய்து கலியாணம் காரணியில் முடிந்தது. என் கணவர் வேல்பாக்கத்தில் ஏழு நாட்கள் எங்கள் வீட்டில் தங்கியிருந்தார். வேல்பாக்கத்திலேயே நான் இருந்தேன். நான் விரைவில் காரணிக்கு போகப்போகிறேன் என சொல்லிக்கொண்டனர், அது எப்போது, ஏன் என்பது தான் தெரியாது இருந்தது. ஒரு நாள், நான் ருதுவாகிவிட்டேன். இச் செய்தி என் கணவர் வீட்டுக்கு தெரியப்படுத்தப்பட்டது. மஞ்சள் நிராட்டு விழா பதினொராம் நாள் குறிக்கப்பட்டது.

அந்தப் பதினொரு நாளும் சாயங்காலத்தில் வீட்டில் கொண்டாட்டம் தான்! நான் ஒரு மறைவிடத்தில் தான் நாளாந்தக் குளிப்புக்குப்போகிறதைத் தவிர மற்றும் நேரமெல்லாம் இருக்கவேண்டும். எல்லாரும் வந்து, திண்ணையில் இருந்துகொண்டு , "என் உடலை எப்படி எல்லாம் என் புருஷன் பாவிக்கப்போகிறார்" என பலவிதமான சிரிப்புகளுடன் பாடுவார்கள்.

ஒரு சிறுமி பூப்படைந்துவிட்டாளா என அறிவதற்கு, 'உங்க பொண்ணு பிட்டு செய்து விட்டாளா' என்று கேட்டால் போதுமானது. பதினொரு நாளும் பிட்டுடன் நல்ல சாப்பாடு தந்து நன்றாகக் கவனித்தாள் அம்மா. நல்லாகச் சாப்பிடு மகனே! வாழ்க்கையில் கஷ்டமான காலத்தில் தாங்கிக்கொள்வதற்கும், வேலை செய்வதற்கும் வல்லமை

வேண்டும். உன்னுடன் பக்கத்தில் இருக்கக்கிடைக்காது. இப்ப இந்த கடைசிப்பிராமிப்பை பயன்படுத்திக்கொள்! மாமன்-மாமியருக்கு கீழ்ப்படிந்து நட, அவர்கள் உன் தெய்வங்கள். உன் புருஷனுக்குக் கீழ்ப்படி, அவர் தான் உன் எசுமான். கற்புள்ளவளாக இரு! என்றெல்லாம் புத்திமதி சொன்னார். தன் குழந்தை மீது பாசம்பொழிய இது தான் அவளுக்குக் கடைசிறாட்களாக இருந்தன. அவளின் உணர்ச்சிகளை புரிந்துக் கொள்ளத் துவங்கினேன். வீட்டை விட்டுப் பிரியும் நேரமும் வந்தது, என்னை ஒரு பெண்ணாக என் கணவன் வீட்டுக்கு என்னை அனுப்பிவைத்து விட்டனர். இவ்வாறு தான் எங்கள் சாதியில் பெண்ணை தயார் செய்வார்கள்.

முதலிரவு எனக்கு மிகவும் பயங்கரமான இரவாகக் கழிந்தது. எனக்கு பயத்தின் அழகை, அழகையாக வந்தது. மறுநாள், "நான் வேல்பாக்கத்துக்குப் போப்போறன், எனக்கு இங்கை நடந்ததெல்லாவற்றையும் அம்மாவுக்குச் சொல்லப்போறன், உங்க கைகளை அவா வெட்டுவாள், அப்பா ரெண்டு துண்டாக்குவார்" என்று மறுநாள் காலையில் சொன்னபோது, "ஆமாம்! உன்னை தாப்பனும் தாயும் பெரிய வீரர்கள், நாங்களெல்லாரும் பயந்துகொண்டுதான் இருக்கிறோம், இப்போ நீ உன்னைக் கழுவிட்டு வா" என அவர் பதில் சொன்னார். என் வீட்டுக்காரருக்கு எப்போதும் நான் வேண்டும். எனக்கும் அது சந்தோசமாகத் தான் இருந்தது, நான் தொடக்கத்தில் அவரை சரியாகப் புரிந்துகொள்ளவில்லை. வீட்டுக்கு திரும்பும் போதெல்லாம் ஏதாவது வாங்கிட்டுத்தான் வருவார். வரும்போதே, "ஏய்! இந்தா! ஏய்! இதை வந்து எடு" என அன்பாகக் கூப்பிட்டுக்கொண்டே வந்தார். நான் ஏதோ மாடு மேய்ச்சுக்கொண்டு நிற்பது போல், ஏய்! ஏய்! என கூப்பிடும் சமயங்களில் எனக்குக்கொத்திக்கொண்டு வரும். "நான் தாறதை வந்தெடுக்கிறியோ இல்லை முதுகுத்தோலை பழுக்கச்செய்யட்டோ?" என குரலை உயர்த்திய உறுத்திக் கேட்டார். நான் எழும்பிப்போய் அதை எடுத்து சாப்பிடாமல் கீழே வைத்தேன். "நான் கொண்டந்ததை ஏன் நீ சாப்பிடலை," "வேண்டாம்! எனக்கு விருப்பமில்லை. அப்புறம் சாப்பிடறேன். என்ன! இப்போ நான் கண்டிப்பாச் சாப்பிடணுமோ? அப்புறம் சாப்பிட்டால் என்ன?" நான் வேண்டுமென்றே அவருடன் கோபித்துக்கொள்வது போல் செய்திருக்கிறேன். அதனால் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்ளக்கூடியதாக இருந்திருக்கிறது.

நாங்கள் மிக நீண்டகாலம் ஒன்றாக இருந்திருக்கிறோம். நான் இதையெல்லாம் வெட்கம்இல்லாமல் சொல்றன் சின்னம்மா. சொந்த அனுபவத்துக்கு எதுவும் பெறுமதியாகாது சின்னம்மா! அந்த நேரத்தில் தான் சின்னம்மா நான் என் புருஷனை என் வாழ்க்கையில் மிக உயர்ந்த பொருள் என நேசிக்கத் தொடங்கினேன். அவரும் நானும் நல்ல சந்தோசமாக இருப்பது என் கணவனின் சகோதரிகளுக்கு மனம் பொறுக்கவில்லை. அத்தையும் நான் அவரை தன்னிடம் இருந்து அதிகம் பிரித்து விட்டேன் என பொறாமை கொண்டதாக நான் நினைக்கிறேன். நான் கறுப்பாக இருந்தாலும் எடுப்பான அழகாகவும் இளமையாகவும் இருப்பதாக சேரியிலும், ஊரிலும் பேசிக்கொண்டதெல்லாம் எனக்குக் கேட்டிருக்கிறது.

ஒருநாள், நான் குளித்து, அழகாக தலைசீவி பூவைத்து பொட்டும் போட்டிருந்தேன், ரெட்டியார் வீட்டிலிருந்து

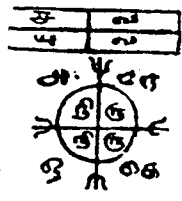
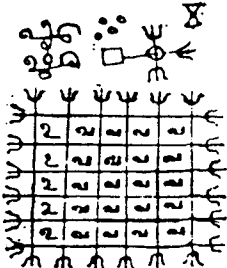
வந்துகொண்டிருந்த வழியில், பதிவு ஆபீசில் ஒரு ஆபீசர் வரச்சொல்லி சைகை காட்டினார். நானும் பெரிய ஆபீசர் பெருக்கக்கூப்பிடுகிறார் என்று சேலையால் முதுகைப்போர்த்துக்கொண்டு, மரியாதையாக உள்ளே போனேன், அங்கே அவர் அதைப் பெரிசாக ஒருகையில் பிடித்துக்கொண்டு, மற்றக்கையில் சிலைறையணத்தை வைத்துக்கொண்டிருந்தார். பெரிதாக அலறிவிட்டேன், எனக்கு தேகமெல்லாம் ஒரே நடுங்கத்தொடங்கிவிட்டது. எனக்கு அப்போது என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. பக்கத்து பள்ளிகூடத்திலிருந்து இதைப் பார்த்துவிட்டார்கள். "நாங்க பறைச்சிகள், சுகமான பொம்பிளைங்க, ஒரு விசில் அடிச்ச உடனை படுக்கப் போறநாங்க என்ன டெல்லாம மத்தவங்க நினைக்கெறாங்க. ஆனா, நாங்க எல்லோரும் வேசைகளில்லை. நாங்க அசுத்தமானவங்க, தண்டத்தகாதவங்க எண்ணு ஊரிலை (ஊர் -பறையர் சமூகம் வாழாத பகுதி) ஆம்பளைங்க சொல்றாங்க. ஆனா, நாம தான் அவங்களுக்குத்தேவைப்படுத்து! நம்மோடதான் அவங்க அசுத்தங்களே செய்யறாங்க. நாங்க அவங்க பொண்டாட்டிளை விட அவங்களுக்கு சொகமா, நல்லா இருக்கு! ஆகப்பத்திரிலே இதேமாதிரித்தான்! டாக்டரிலே இருந்து தோட்டிவரை இதே தொல்லெதான். ஏய்! வாடிங்க! என்னு டாக்டருக வரச்சொல்வாங்க. இதயத்தைப் பார்க்கிறென்ன சாட்டிலை நம்ம மார்புகளை அழுத்துவாங்க. மத்தவங்க அவங்கதை வெளிலை எடுத்து நம்மளை தொடச்சொல்லுவாங்க! நாங்க சத்தம்போட்டாலோ அல்லது யாருக்கும் சொன்னாலோ. நாங்க பொய் சொல்லாம்பங்க. இல்லேன்னா வைத்தியம் பார்க்கமாட்டங்க! பதிலிலிருந்து நம்ம பேரே வெட்டிடுவாங்க!

உங்களைப் போல நாங்களும் நாகரிகமாக, அழகாக, சுத்தமாக இருப்பதால் என்ன இலாபம்! உங்களை மாதிரி அழகாக நீண்டகாலம் இருக்க முடியாது. இளமையாக இருந்தாலும் புளியங்கொட்டை போல பலமாக இருக்கிறோம், ஆனால் பிள்ளைகள் பெற்றாப்பிறகு, முடிந்து போய் விடும். எல்லா முழுவேலையும் அடிக்கவேண்டும்! நாற்று நடவேண்டும், புல்லுப்பிடுங்க வேண்டும், அறுவடை, கால்நடைகளைப் பார்த்தல். சாணகம் அள்ளவேண்டும். எட்டுக்குடம் தண்ணீர் அள்ளவேண்டும். நெல்லுக்குத்தவேண்டும். அரிசி அள்ளிக்கொண்டு வரவேண்டும்..... பிறகு, வீட்டில் வேலை. ரெட்டியார் பெண்கள் சாப்பிடுவதும், தாங்குவதும் தான் வேலை. குசினியில் மட்டும் சின்ன வேலை. அவர்கள் சுத்தமாக, நாகரிகமாக இருக்கமுடியும். ஆனால், நாங்கள் களைத்துப்போய் உடலெல்லாம் வேர்த்தபடி சாயந்தரம் தான் வீட்டை போவோம். எங்களைக் கழுவுவதற்கு நேரம் எடுப்பதில்லை. அப்படியே படுத்து விடுவோம். ஆனால், ஊரிலே ஒருநாளைக்கு பல தடவைகள் கழுவுவார்கள். அதே மாதிரியான வாழ்க்கை எங்களுக்கு இல்லை. ஆயினும் அவர்கள் படுக்கிறதற்கு எங்களைப் பிடிக்கிறார்கள்!

ராசம்மாவை இரண்டாவது பிரசவத்துக்கு ஆகப்பத்திரிக்கு கொண்டுபோனோம். அவளை ஒரு அறையின் மூலையில்விட்டார்கள். பிரசவம் ஆகிவிட்டது. ஒரு இரும்பால் குழந்தையை வெளியில் எடுத்ததினால், அவளுக்கு நிறைய ரத்தம் போயிருந்ததினால் அவள் மிகவும் பலவீனமாக இருந்தாள், அவளுக்கு பையன் பிறந்திருந்தது. அன்று, உயர்ந்த சாதிப்பொம்பளை ஒன்றுக்கும் பிரசவம் நடந்திருந்தது, பிறந்தது பெண். அவளுக்கு ஏற்கனவே மூன்று பெண் பிறந்ததாம். இந்தப் பெண்ணை ராசம்மாவுக்கு பக்கத்தில் வைத்துவிட்டு, அவளுக்குப் பிறந்த கறுத்த பையனை அந்தம்மாவுக்குப் பக்கத்தில் வைத்துவிட்டார்கள். அந்தம்மாவிடம் பணத்தை வாங்கிக்கொண்டு இப்படி செய்து போட்டு, பிள்ளை பெற வந்ததமட்டும் அல்லாமல் இங்கே வந்து ஒரே சத்தம் போடுறீங்கள், உண்மையில் நீங்கள் பறையாதான்! என்று நீங்கள் எங்களை அவமதித்தார்கள். எழுதப் படிக்க எங்களுக்கு தெரியாது என்பதால் எவ்வளவோ தில்லுமுல்லு செய்கிறார்கள். நாங்கள் பறையர் என்பதனால்தானே இப்படி செய்கிறார்கள்! உண்மை

தேரிந்தால் கூடி எங்களால் என்ன செய்யமுடியும் எனக் கேட்கிறார்கள்.

மாரியம்மலுடன் ஒரு நாள் ஈஸ்வரனுக்கு கோவம் வந்தது, அந்நகல் அவாவை, “உன்னைச் சுற்றி கொப்புளங்களை போடு. அதை குணப்படுத்து வதற்கு உனக்கு சனங்கள் தகுவதைக்கொண்டு நீ வாழ்ந்துகொள்” என்று அவாவை துரத்திவிட்டார். அதனால் அவா பூலோகத்துக்கு வந்துவிட்டா. மாரியம்மன் தான் மாரியாத்தா. ஒரு பாணை கஞ்சிக்காக அவா ஆள் விட்டு ஆளுக்கு, வீடு விட்டு வீட்டுக்கு, சேரி விட்டு சேரிக்கு ,இப்படி எல்லாஇடமும் வருவா. ஒருமுறை எனக்கும் என்னுடைய ஒரு பெண்ணுக்கும் மாரியாத்தா வந்தா.வந்த ஒன்பதாவது நாள் இந்த சாபம்பிடித்தவள் மூன்று பைசாவுக்குக்கூடி கற்பூரம் கொழுத்தவில்லை, இங்கே இருக்கிறதில் பிரயோசனம் இல்லை, போவோம் என்று விட்டு போய்விட்டா.இப்படி எல்லாரும் அவாவை கவனிக்காது விட்டால் , அவா சேரியை விட்டு போய்விடுவா. கொப்பிளிப்பான், அம்மையைத் தான் மாரியாத்தா என்போம். ஊசி போட்டு மாரியாத்தாவை வராமல் தடுக்கமுடியும் என பாசுடர்களைல்லாம் வருகிறார்கள். ஆனால், எவராலும் அவாவைத் தடுக்கமுடியாது. முந்தின மாதிரி அவா இப்போ விளையாடுவதில்லை.ஆனால் காலம் மாறிப்போய்விட்டது.

எங்களுக்கு பன்னிரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்தது. மூன்று பிள்ளைகள் தான் உயிருடன் இருக்கிறார்கள்: இரண்டு பெண்கள், ஒரு பையன். எனக்கு சின்னம்மா ஒவ்வொருதடவையும் நிறைய பால் சுரந்தது. பெரிய சாதிக்காரர் எல்லாம் தம் குழந்தைகளுக்கு என்னைப் பால் கேட்பார்கள். நான் வேலை செய்கிற ரெட்டியாரின் மகனைக் கொண்டுபோய் என் முலைப்பாலைக் கொடுக்குமாறு விட்டுக்கார அம்மா பல தடவைகள் சொல்லியிருக்கிறார். சேரிக்குக் கொண்டு போய் கொடுத்திருக்கிறேன். ஒரு நாள், தாகமாக இருந்தது, தம்பி! கொஞ்சம் தண்ணீர் தா என்று கேட்க, அது தாயிடம், அம்மா! வெலெப்பக்கட்ட தண்ணீர் கேட்கிறார். என்கிறது. என்னிடம் பால்சுரத்திட்டு இப்போது கொஞ்சம் தண்ணீர் கேட்க கொடுக்கத்தயங்குகிறது!

கடவுள்சொன்னார். “நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் உங்கள் சாதியிலே இருங்கள். தனித்தனியாக வாழங்கள். அப்போது பிரச்சனை இராது. அது தான் ஒருங்கிசைவு, உலகம் நல்ல திசையில் இருக்கும்.” இன்று, இது கலியுகம், அனைவரும் சமம் , எல்லோருக்கும் சம உரிமை இருக்கிறது என்று சொல்லி எல்லோரையும் ஒன்றாக்க நினைக்கிறார்கள்,ஆனால், நாங்கள் எங்கள் இடத்தில்இருந்து கொள்வது தான் நல்லது. இதைத்தான் எப்போதும் என் மகனுக்கு சொல்கிறேன், ஆனால் நான் சொல்வது எதையும்அவன் காதில் விழுத்துவதில்லை. சின்னம்மா. நான் நினைப்பது தப்புஎன்கிறான். “எல்லோரும் ஒரே மாதிரித் தானே வாழ்கிறோம், எங்களை பறையராகச் செய்தது கடவுளின் கொடுமை. புருஷன் தன் பெண்டாட்டியுடன் கொஞ்சுகிறான். எல்லோரும் பத்தும் மாதம் தானே. வயிற்றுக்குள் இருக்கிறோம். ஏன் அவர்கள் பிறப்பில் உயர்ந்தவர்களாகவும்,நாங்கள் தாழ்ந்தவர்களாகவும் ஆக்கப்படுகிறோம்? ஏன் இப்படி கடவுள் பைத்தியக்காரத்தனம் செய்வேண்டும். என்றாவது ஒருநாளைக்கு கடவுளை சந்தித்தேன் என்றால் , பல்லை உடைப்பேன். ஏன் இவ்வாறு வேசைக்கடவுள் அவர்களை பணக்காரர்களாகவும், எங்களை ஏழைகளாகவும்

படைக்கவேண்டும்? “ நான் அவனுக்குச் சொல்வேன், “டே! அன்பன் இப்படி சொல்லாதே! பணிவாகவும் மரியாதையாகவும் பேசு. எங்களை வேலைக்கு வைத்திருப்பவர்கள்மீது குப்பையை வீசாதே!” “நீ உண்மையிலை பழங்காலத்து ஆள் தான்! ஒரு ஏழையைப் போல சட்டைபோட்டு கொண்டு போய் வேலை செய்யச்சொல்றாய். ஒவ்வொரு முறையும் ஒரு சட்டை போட அதையே திருப்பிச் சொல்றாய். தலைமுடியை எப்படி வெட்டினேன், முகத்துக்கு பவுடர் பூசறேன் என்றெல்லாம் ஏதாவது சொல்லிக்கொண்டே இருக்கிறாய்.” என்கிறான்.

எனக்கு கோபம் வந்தது, “போடா! நாங்க எடுத்தபேரை நீ எடுக்கமுடியாது.நீ எல்லாத்துக்கும் எங்களுக்கும் எதிராக இருக்கிறாய்! உனக்கு எசமான் அடித்தால், வளைந்துகொண்டு அடிக்கவிடு. அப்போது தான் அவருக்கு மனம் இரங்கும். நீ எதிர்த்தாய் என்றால் அவருக்கு இன்னும் கோபம் பெருகும். இந்த நாய்க்கட்சிகள் தான் உன்னை இப்படி திமிராக எதிர்க்கச் செய்கிறது” என்றெல்லாம் தொடர்ந்தேன். “அம்மா என்னோடு எப்போதும் கடுமைதான், பழையகதையைச் சொல்லியே நியாயப்படுத்துவா சின்னம்மா. உன்மை என்னவென்றால் ஊர்க்கார சனத்துக்கு நாங்கள் அவர்களைப்போல முன்னேறுவதற்கோ அல்லது படிப்பதற்கோ விருப்பமில்லை, ஏன்? நாளைக்கு எங்களுக்கும் ஏதானும் வந்துவிட்டால், அவர்களுக்கு மரியாதை இராது, மலிவான விலைக்கு ஆள் கிடைக்காது, அப்போது அவர்கள் பெரியாளாக இருக்கமுடியாது என்ற பயம்: அதனால்தான் அரைவாசிக்கு உடுக்கவேண்டும், கையைக்கட்டிக்கொண்டு கதைக்கவேண்டும், கண்டவுடன் துண்டைக்கீழே வைத்திருக்கவேண்டும்,அவர்களுக்கு எதிரில் போகக்கூடாது , அவர்கள் மாதிரி அணியக்கூடாது. ஏன் எல்லாம் இப்படி? அவர்களே எனக்கு சாப்பாடு தருகிறார்கள்? அவர்களே எனக்கு உடுத்து விடுகிறார்கள்? நான் வேலை செய்கிறேன், அதற்கு சம்பளம் தருகிறார்கள். அவ்வளவு தான்! ” என்கிறான் அன்பன்.

இளம் பிள்ளைகள் ஒன்று கூடி இருந்தால், நான் போய் வாயாட விரும்புவேன்.அவர்கள் நிறையக் கதைசொல்லவர்கள், என்னை விநோதமான விடுகதை சொல்லச்சொல்லி நச்சரிப்பார்கள். அதனால் நானும் பல விடுகதை சொல்லிச் சிரிக்கவைப்பேன். பதில் தெரியாமல் என்னை வம்புக்காரி என்பார்கள், நானும் சிரிப்பேன். ஆனால் பதில் கூலயமானது.

விரம்மா சொன்ன சில வேடிக்கையான விடுகதைகள்!

1. நான் அதை நீட்டுகிறேன், நீ அதை மாட்டுகிறாய். அது என்ன?
2. எவ்வளவுக்கு வைக்கிறோமோ, அவ்வளவுக்கு தாமும். அது என்ன?
3. எவ்வளவுக்கு உள்வைக்கிறோமோ, அவ்வளவுக்கு குடிக்கலாம். அது என்ன?

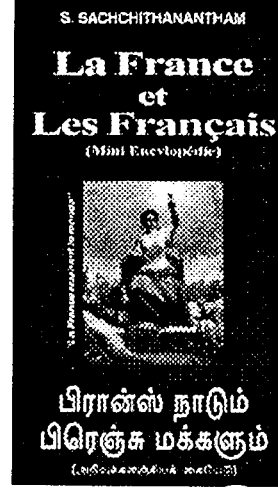
வினா : உங்கள் அறிவுக்கு வேலை கொடுங்கள்! வினா கூலயமாகக் கண்டுபிடிக்கலாம். எண்ணத்தை கண்டபடி ஓடவிட்டால் அதற்கு விரம்மா பொறுப்பாளி அல்ல! அவரவரின் அனுபவமும் நினைப்பும்தான் பொறுப்பு.

இச்சொல் விளையாட்டுக்கள் விடுகதைகளின் பகுப்புக்களில் நாட்டுப்புற விடுகதை, நகைப்பு வினா விடுகதை வகையைச்சேர்ந்தவை. வினாவுக்கு வார்த்தைகள் கொண்டு வட்டாரவழக்கு, மக்களின் பழக்கவழக்கங்கள், காலமாற்றத்தின் சாயல் ஆகியவற்றினை அறியலாம். சரி! விரம்மாவின் நொடிகளை அவிழ்ப்போம்.

1. விளையல் மாட்டுதல். 2. தராக 3. மரமுந்திரிப்பழம்.

இந் நூல், உண்மையில் ஓர் அருமையான உன்னதமான படைப்பு, இச் சமூகத்தினருக்கு ஒரு படையல் என்று கூடச் சொல்லலாம். சில இடங்களில் இச் சமூகத்தினருக்கு, இவர்களிலும் பார்க்க உயர் சாதியினரால் இழைக்கப்படும் கொடுமைகளை இட்டு சாதிஅமைப்பு முறை ஏற்படுத்தும் தாக்கங்களை நோக்கவேண்டியிருக்கிறது. இவை மனிதாபிமானமுள்ள எவருக்கும் வேதனையைத் தரும். இச் சமூகத்தினருக்கு இருளே வாழ்வு எனும் அச்சத்தை உண்டாக்குகிறது. எந்தச் சீர்திருத்தம் செய்ய விரும்பினாலும் சாதிப்பாடு முட்டுக்கட்டை போடுவதைக் காணலாம். எனவே அந்தச் சாதிப்பேயை ஒழிக்காமல் அரசியல் திருத்தமோ, பொருளாதார சீர்திருத்தமோ தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் ஏற்படப்போவதில்லை. காலமும் அறிவும் மக்களின் கண்களைத் திறக்கவேண்டும். அப்போது தான் ஒரு மனிதன் இன்னொரு மனிதனை மதிக்க தெரிந்து கொள்வான்.

ஒவ்வோரு தடவையும் தன் கதையை, தன் சமூகத்தின் கதையை சொல்லியவண்ணம் இடைநிறுத்தி வாய்க்குள் வெத்திலையை வைத்துக்குதப்பிக் குதப்பி பேசிய சாதிப்பேச்சுத்தமிழை பொருத்தம் என்றால் பொருத்தம் என்று சொற்பொருள் புரியும் வகையில் சரியான பிரெஞ்சு கருத்தப்பெயர்த்தமை யோசியானின் தமிழ்-பிரெஞ்சு மொழிகளின் ஆளுமையை பறைசாற்றுகிறது. அவரவரின் அறிவு அவரவர்க்கு மட்டுமல்ல, பிறருக்கும் பிரயோசனப்படும். உலகமனித சமூகத்திற்கு தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் ஆழ்ந்தன்று வேரோடியிருக்கும் சாதி அமைப்புக் கொடுமையை அறியச் செய்வதற்கு உதவக்கூடிய இந் நூலை வழங்கியமைக்கு திரு, திருமதி ரசின் அவர்களுக்கு எனது நன்றியை வெளியிடுதலிக்கொள்கிறேன்.

பிரான்ஸ் நாடும் பிரெஞ்சு மக்களும்

எஸ். சச்சிதானந்தம்

பக். 404, விலை 90பிராங்குகள்.

தொடர்புகளுக்கு

S. SACHCHITHANANTHAM

34, Avenue de la Pierrerie

77680 Roissy - en - Brie

France

வரப்பெற்றோம்

நிகரி வெளியீடுகள்

4, ஜெயரட்ண மாவத்தை, திம்பிரிகஸ்யாய, கொழும்பு - 05

மொழி பெயர்ப்புக் கவிதைகள்

எம் கே. எம் ஷகீப்

அஸ்வகோஸ் கவிதைகள்

க.ட.வு.ளு.ம். காஞ்சனாவும்

- ஷோபா சக்தி

பரிஸ் சிற்றி ஆயிரம் புதுமைகளை கண்ட சிற்றி ஆனால் இப்படியொரு புதுமையை அது காணவில்லை. ஆரோ ஒரு பொட்டை நொய்ஸி லீ கிராண்ட் போயரில் கடவுள் காணப்போறன் எண்டு சொல்லிக்கொண்டு தன்னாமல் குடியாமல் நாலுநாளாய் தவம் செய்யிறாளாம். ஸ்ரீலங்கன் பொட்டை அதுவும் கும்பொட்டை.

டெனிம் ஜீன்சும் டெனிம் சேட்டும் போட்டுக்கொண்டு சம்மணம் போட்டு இருந்துகொண்டு ரெண்டு கையையும் உயத்தி பிடிச்சுக்கொண்டு வட்டாமல் கடவுளே, கடவுளே எண்டு கூப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கிறாளாம். கடந்த எண்பத்தி மூண்டு மணித்தியாலமா உபத்தின கையை இறக்கயில்லையாம். பொட்டையினர் பீடரிப்பக்கமா ரவண்டா பச்சை, சிவப்பு, மஞ்சளெண்டு மாறி மாறி ஒரு லைட் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறதையும் சிலசனம் கண்டதாம்.

சார்சலில் இருக்கிற ஒருபொடியன் போய் பாத்து எட்ட நிண்டு கும்பிட்டுப்போட்டு திருய்வாற வழியில் ஒரு கோபி குடிக்கவெண்டு ஒரு ரெஸ்ரோறண்டுக்கு போனவன் பிராக்காய் ஒரு லொத்தர் எடுத்து சுறண்டியிருக்கிறான். அடிச்சான் பிறைஸ் அம்பதாயிரம் பிராங்.

வேலை, விஸா, வீட்டுவாடகை எண்டு ஆயிரம் பிரச்சினையளுக்குள்ள சிக்குப்பட்டு ஆன்மீகத்தில் கொஞ்சம் வீக்காய் இருந்த சனங்கலொல்லாம் லொத்தர் நியூசை கேள்விப்பட்ட கையோட சன்னதம் கொண்டிட்டுதிகள் லைன் கட்டி நிண்டு பொட்டையை கும்புறதும் ஓடி ஓடி லொத்தர் சுறண்டுறதுமாய் அல்லோல கல்லோலப்பட்டிடுதிகள்.

பிரஞ்சு பெய்காரங்கரும் கமராவ தூக்கி கொண்டு வந்துற்றார்கள். பொட்டையை சுத்தி சுத்தி படம் பிடிச்சாங்கள். ஆயிரம் பிளாஷ் அடிக்குது பொட்டையெண்டால் முடின கண் திறக்கவுமில்ல உயத்தின கை இறக்கவுமில்ல. வந்துபோனது நியூஸ்பேப்பர் காரங்கள் இல்ல..... ப்ரேமானாந்தா மாஸ்ற்றினர் எடுபிடி திவ்யாவா இருக்குமோ எண்ட டவுட்டில் இன்ர்போல் காரங்கள் தான் வந்துபோறார்கள் எண்டும் ஒரு பகுதி பறைஞ்சுது. கோயிலை எல்லாம் இழுத்து முடிப்போட்டு ஐயர்மாறும் தமிழ் வேதக்காற சுவாமிமாறும் ரெஸ்ரோறண்டுகளில் சிமிக் சம்பளத்திற்கு வேலை செய்யிற ஒரு சிற்றிவேசன் உருவானாலும் உருவாகுமெண்டமாதிரி பொட்டையினர் விஸாசம் யூரோப் முழுக்க பரவ.....

கடவுள் கடுமையா குழம்பிப்போனார். கண்ணுக்கு எண்னைவிட்டுக் கொண்டு உலகத்தையே ஒவ்வொரு அணு அணுவா அசைச்சுக் கொண்டிருந்தவருக்கு இந்த பொட்டையினர் எடுப்புசாய்ப்புகள் பெரிய புதினமாய் கிடந்தது. மணிமேகலை, மரீபமதலேனாள், ஆண்டாள் எண்டு

ஆயிரம் கேசுகளை காண்டில் பண்ணியிருந்த கடவுளுக்கு இந்த பொட்டையினரை கோலமும் குறியும் பிடிபடமாட்டன் எண்டுது. இனியும் சுணங்க ஏலாது எண்டு போட்டு ஒரு போர்க்கால அவசரத்தில பொட்டையினர் பிறப்பு, வளர்ப்பு, சரிப்பு, சீர்கேடு பறப்பு, பரிசுகேடு, எண்டு கவனமா ஆராய்ச்சார்.

ஆயிரத்திதொளாயிரத்து எழுபத்தியொராம் ஆண்டு ஐப்பசிமாதம் பதினெட்டாம் திகதி அரிக்கன்லாம்பு வெளிச்சத்தில மண்டதீவு ஆஸ்பத்திரியில் அவள் ஐஸ்பழத்துக்கும் ராசாத்திக்கும் பிறந்தாள். ஐஸ்பழம் அவளுக்கு நாகம்மா எண்டு பேர் வைக்கத்தான் யோசிச்சான். இந்த பேர் கொஞ்சம் பழைய பேர் எண்டாலும் பேருக்கு பின்னால் ஒரு லன்ஸ்டோரியே கிடக்கு. மூண்டு முடியம்மன் கோயில் முதலாளியினர் மேள் நாகம்மாவத்தான் ஐஸ்பழம் முதல் காதலிச்சவன். இரவிரவா மரவள்ளிதோட்டம் போயிலத் தோட்டம் எண்டு படுத்தெழும்பி காதலிச்ச முடிய திடரெண்டு ஒரு நாள் நாகம்மா கண்ணகச்சுக்கிக்கொண்டு 'லோகிளாஸ்' பொடியனை நீ முடிச்சியெண்டால் நான் அம்மன் கோயில் மணியடிக்கிற கயிறில்தான் தூங்குவன் எண்டு ஐயா என்ற காலைப்புடிச்ச அழுகிறார். என்ற ராசா உன்னை கும்பிட்டு கேக்கிறன் உனக்கு பிறக்கப்போற பிள்ளைக்கு என்ற பேரை வை எண்டுபோட்டு நிறம்புவில கடைவைச்சிருந்த வெறிக்குட்டி சின்னத்துரையினர் மகன முடிச்சுக்கொண்டு நிறம்புவுக்கு போய்ற்றான்

அடுத்த வரியம் ஐஸ்பழம் தன்ர தாய் சுண்ணாம்புகாற மணிக்கும் தெரியாமல் கொய்யாததோட்டத்து ராசாத்திய கூட்டிக்கொண்டு வந்திறான். ராசாத்தி படிச்சுக் கொண்டிருந்த இங்கிலீஸ் யட் துத்துக்கு முன்னால் ஐஸ்பழம் வித்துக் கொண்டிருந்தவனோட ராசாத்திக்கு லவ்வாகி போட்ட சட்டையோட ஐஸ்பழத்தினர் சைக்கிளில் ஏறி வர சுண்ணாம்புகாற மணி குத்தி முறிஞ்சு குழறியமுது சோறு குடுப்பிச்சு சடங்கை முடிசார். நாகம்மாவோட ஐஸ்பழம் பறைஞ்சு திரிஞ்சதை சாடைமாதையா அறிஞ்ச சனம் 'என்னயிருந்தாலும் ஐஸ்பழம் விண்ணன் தான். கொய்யா தோட்டத்து வெள்ளாடிச்சியையல்லா கிளப்பிகொணந்திருக்கிறான். அதுவும் முதலாம் செம்பு வெள்ளாடிச்சிய' எண்டு சொல்லிச் சொல்லி மாஞ்சுதுகள். நாகம்மா பகுதி முண்டாம் செம்புதானாம்.

நாகம்மா ஊர் உலகத்து நடப்புகள் தெரியாமல் தன்ர பேரை பிள்ளைக்கு வைக்க சொல்லிற்று போய்ற்றாள். ஆனால் பிறப்புசேட்டிபிக்கற் பதியிற அந்தோனிப்பிள்ளயன் 'எளியன் சாதிக்கெல்லாம் வாலில் அம்மாவெண்டு பேர் பதிய ஏலாது வேணுமெண்டால் அம்மாவை வெட்டிப்போட்டு நாகம் எண்டு பேரை வைச்சுக்கொள்' எண்டு சொல்லிப்போட்டான். இதுவே கொஞ்சகாலத்துக்கு முந்தியெண்டால் இப்படி அம்மாவெண்டு பேர்வைக்க கேட்டதுக்கே ஐஸ்பழத்தினர் சாரத்தை உரிஞ்சுபோட்டு கோவைனத்தோட ஐஸ்பழத்தை கலப்பையில் பூட்டி வயல் உழுதிருட்பான். இப்ப காலம் முன்னமாதிரி இல்லையெண்ட படியால்

வாய்ப்பேச்சோட நிப்பாட்டிக் கொண்டாள்.

நிச்சாமம் சூட்டிங்கேசுகளுக்கு பிறகு விதானைமாரும் டாக்குத்தர்மாரும் கொஞ்சம் மடக்கம். ஐஸ்பழம் குடும்பமும் ஒத்த குடும்பமாவல்லோ இந்த ஊருக்குள்ள வந்து மாட்டுப்பட்டுப்போச்சுதுகள். சிப்பி வேண்டுறதுக்கும் சுண்ணாம்பு எரிக்கிறதற்கும் தோதான இடமெண்டு வெட்டவெளிக்க கிடந்த தன் ரெண்டுபரப்பு உப்புத்தண்ணிக்காணிய மாட்டுவிதானதான் பொல்லால் அடிச்ச காசுக்கு சுண்ணாம்புக்கார மணிக்கு தட்டி விட்டவன். கடயர கொண்டது குடியேத்திப்போட்டானெண்டு மாட்டுவிதானைக்கு கணசனம் சமூகத்துரோகிப்பட்டம் குடுத்தவை. காஞ்சனா எண்டு ஐஸ்பழம் பிள்ளைக்கு பேர் வைச்சான், காஞ்சனா எண்டது ஏனெண்டால் அறுபத்தி ஏழில் 'காதலிக்க நேரமில்லை' யில் என்றியாகி பிறகாலத்தில் சிவாஜியோட 'சிவந்தமண்' வாத்தியாரோட 'ஊருக்கு உழைப்பவன்' எண்டெல்லாம் நடிச்சாவே காஞ்சனா, அவவும் நாகம்மாவுமே ஒரே முகச்சாங்கம். ஆக்கனா மாத்தி எடுக்கலாம் ஐஸ்பழம் நாகம்மாவுக்கு காஞ்சனா எண்டுதான் நிக்கேறும் வைச்சிருந்தவன். அதையே பிள்ளைக்கும் வைச்சிறுறான்.

பொத்தி பொத்தி வளர்த்ததுகள். ஐஸ்பழம் யாவாரம் முடிஞ்சு கையோட விட்டைவந்து காஞ்சனாவை தூக்கினான் எண்டால் சாமத்திலதான் பிள்ளையை நெஞ்சில் இருந்து இறக்கிவிடுவான். சுண்ணாம்புக்கார மணிக்கு பெரிய கடை பழையமாக்கறாக்குள்ள தான் சுண்ணாம்பு யாவாரம். பின்னேரம் ஏழுமணிக்கு சாக்குபோட்டு கடையை கட்டினான் எண்டால் கையோடை வைரவர் கோயில் ஒழங்கைக்குள்ள உள்ளிட்டு ஒரு அரைக்கால் அடிச்சுப்போட்டு சாடையான கீறிலதான் தட்டிவாணை பிடிச்சு விட்டைவருவா. உமலைத்திறந்து 'இந்தாமோனை பாலப்பழத்தை தின், இந்தாமோனை நாவல்பழம் தின்' எண்டு பேத்தியோடை ஒரே செல்லம் தான். பிள்ளைக்கு ஆச்சிக்காரியக்கண்டாப் பயம். மம்மியெண்டு கத்திக்கொண்டு தாயிற்று ஒடிப்போயிடும். 'மம்மியோ? பட்டணத்தான் என்ற பேத்திய கெடுத்துப்போட்டான்' எண்டு சும்மா மருமகளுக்கு ஒரு வெட்டுவெட்டினாலும் மணிக்கு சரியான சந்தோசம்.

ஊரில் சாதிக்கொரு கோயிலா நாலு வேதக்கோயிலும் நாலு சைவக்கோயிலும் இருக்கு பத்தாததுக்கு கொஞ்சம் தள்ளிப்போன வெள்ளிக்கடக்கரையில் ரெண்டு பள்ளிவாசலும் கிடக்கு. ஆனால் ஆன பள்ளிகூடம் ஒண்டு இல்லை. அஞ்சாம் வகுப்புக்கு மேல் படிக்கிறதெண்டால் யாழ்ப்பாணத்திக்கோ இல்லாட்டி வேலைக்கோ தான் போய் படிக்கவேணும் ஆரும் ரீச்சர்மார் வாத்தியாரின்ர பொடி பொட்டையள்தான் அங்கிணைக்க படிக்கபோகுங்கள் மிச்சசனம் மண்ஏத்தவோ, அட்டைகுளிக்கவோ, ஓலைவெட்டவோ மிளகாய் ஆயவோ போகவேண்டியதுதான்.

ஆனால் ராசாத்தி காஞ்சனாவ யாழ்ப்பாண கொண்மென்றில் சேர்கவேணுமெண்டு விடாப்பிடியா நிண்டுகொண்டாள். மணிக்கு துப்பரவா மனமில்லை. சேர்க்கிறதற்கே ஊருப்பட்ட காசவேணும். எண்டாலும் ஐஸ்பழம் அவர இவர பிடிச்சு கெஞ்சிமண்டாடி காஞ்சனாவை கொண்மென்றில் சேத்துப்போட்டான். வாயைகட்டி வயித்தைகட்டி பிள்ளையை படிப்பிச்சுதுகள். காஞ்சனாவும் படிப்பில் வலு கொட்டிக்காரி. பின்ன? தாய்க்காறி இவ்வளவு வளந்தபிறகும் பிள்ளைக்கு சாப்பாடு தீத்தித்தான் விடுறவள். தீத்த தீத்த இங்கிலீஸ் எண்டும் தமிழ் எண்டும் கணக்கெண்டும் சொல்லிக் கொடுத்துத்தானே சோறு தீத்துறவள்.

இதுக்கிடயில் சுண்ணாம்புக்கார மணிக்கும் மகனுக்கும் கொழுவல் ஒண்டு விழுந்துட்டுது. பழைய மாக்கற்றை பொலிக்கக்காரன் எரிச்சதோட மணியின்ர சுண்ணாம்பு யாவாரம் முடிஞ்சுது. புதுசா இணக்கின மாக்கற்றில் செல்வாக்கை பொறுத்துத்தான் முனிசிபல்ட்டில் இடம் குடுத்திச்சினம். மணி முனிசிபல்ட்டுகாரனோட இடம் கேட்டு புடிச்சு சண்டையில் அவன் பொலிசு கூப்பிடுற அளவுக்கு போய்றான். பிறந்ததில் இருந்து உழைச்சு சீவிச்ச பிறப்பு. என்ன செய்யும்? மகன் வீட்டுக்கு பக்கத்தில் ஒரு கொட்டில் போட்டுக் கொண்டு சீலாராயம் விக்கவெளிக்கிட்டிட்டுது. மகனும் மருமகனும் ஆனமட்டும் சொல்லிப்பாத்தினம். 'இந்த கிலிகெட்ட யாவாரம் வேணாமெண்டு' ஐஸ்பழம் தாய்க்காரிக்கு அடிக்க கூட போய்றான். ஐயோ பட்டணத்தான் என்ற மோனை கெடுத்துப்போட்டான்.

எண்டு சொல்லி மணி அழுதுபுலம்ப 'ஆத்தை நோவெண்டு அழ குத்தியன் மொண்ணிக்கு அழகுற காலமடி இது' எண்டு சாராயங் குடிக்க வந்திருந்த மாதங்கோயில் சங்கிலித்தாம் மணியைத் தேத்தினான்.

காஞ்சனா ஆறாம் வகுப்பை கொண்மெண்டலேயே ஹயஸ்ரீ மார்கஸ் எடுத்து பாஸ்பண்ணினாள். பிள்ளையின்ர நிப்போட்டுக்கு கீழ வலு கடவுள் பக்தியும் ஒழுக்கமும் உள்ள திறமான பிள்ளையெண்டு எழுதி கொண்மெண்ட மதர் சைன் பண்ணியிருக்க மம்மிகாரி சும்மா காத்தில் பறந்தாள்.

ஏழாம் வகுப்புக்கு முதல்நாள் போகப்போறான். ஐஸ்பழம் மகன சைக்கிள் பாரில் வைச்சுக்கொண்டான். பின்னுக்கு ஐஸ்பழ போட்டி. மகளைக் கொண்டு போய் கொண்மெண்டில் விட்டிட்டு முதலாளி விட்டபோய் பழம் எடுத்துக்கொண்டு யாவாரத்துக்கு போகவேணும் பண்ணைப்பாலத்து எதிர்காலத்தில் மகனோட செல்லம் பொழிஞ்சு கொண்டே சைக்கிள் நெஞ்சு நோக உழக்கிறான். கோழிக்கடையை தாண்டி பொன்னம்மா மில்லடியில் மிதக்க சனமெல்லாம் அலக்க மலக்க ஓடுதுகள்.

பொலிக்கக்காரனும் ஆமிக்காரரும் கண்டபடி சுடுறாங்களாம் ஐஸ்பழத்துக்கு என்ன செய்யிறதெண்டு தெரியேல்ல. சைக்கிள் திருப்பி மிதிக்க முத்த வெளிக்குள்ளால் ஒரு பொலிஸ் கூட்டம் ஓடிவந்துது. சுழட்டி சுழட்டி சுட்டாங்கள்.

ஐஸ்பழத்திற்கு விராவுக்குள்ள வெடி கொழுவிற்பு. ரோட்டில் சைக்கிளோட விழுந்து செத்துப்போனான். காஞ்சனாவின்ர பிடரி முதுகு முழுக்க தேப்பனர் பச்சை ரத்தம். நடுரோட்டில் நிண்டு விக்கியழுதான்.

செத்தவீட்டில் ராசாத்தி நாலுதரம் மயங்கி விழுந்தாள். இந்த பதின் மூண்டு வரியமா தேப்பனையும் சகோதரங்களையும் விட்டுப்போட்டு புரியனுக்காகவே சீவிச்சவள். அரைப்பட்டினி குறைப்பட்டினி எண்டாலும் சந்தோசமா சீவிச்சவள். என்ன செய்வாள்? ஐயோ இது என்ன ஆக்கினயப்பா என்னையும் உங்கனோட கொண்டுபோங்கோ எண்டு தலை தலையாய் அடித்துக் குழறினாள். பிரேதப்பட்டியை தூக்கவிட்டமட்டன் எண்டிட்டான். 'என்ற சிறி என்ற சிறி நானும் உங்கனோட வாறன்' எண்டு அழுதாள். பாத்துக்கொண்டிருந்த சனம் வேணுமெண்டா பாருங்கோ இவரும் கினத்துக்க துரவுக்க விழுந்து செத்துப்போவாள். எண்டு பறஞ்சுதுகள். ஆனால் ராசாத்தி சாகயில்லை.

'காஞ்சனாவை பள்ளிக்கூடத்தால் நிப்பாட்டுவம்' எண்டு மணி சொல்ல 'இல்லை எப்பாடு பட்டாவது என்ற பிள்ளையை படிப்பிச்ச ஆளாக்குவன்' எண்டு ராசாத்தி நிண்டுக்கொண்டாள். ரெண்டு மூண்டு இடத்தில் மிளகாய் ஆயவேண்டும் அரிவுவெட்டவேண்டும் கூலி வேலைக்கு போனாள்.

அதெங்க? முழுச்சனமும் ஹீறில் திரியது. பத்து ரூபா சம்பளத்தை குடுத்துப்போட்டு 'ராவைக்கு படுக்க வரட்டா' எண்டுதான் கேக்கிறாங்கள். சுவக்கன் மாஸ்டரின்ர வயலில் வேலைசெய்த அண்டு 'இப்ப கையில காசில்ல பிறகு வீட்டுப்பக்கமா வந்துதாறன்' எண்டுபோட்டு செக்கலுக்குள்ள அம்பது ரூபாயை கொண்டுவந்து அத ராசாத்தின்ர நெஞ்சு சட்டைக்குள்ளதான் செருகிவிடுவன் எண்டு வாத்தி அழிச்சாட்டியம் செய்ய ராசாத்தி 'ஐயோ என்ற மாமி எண்டு வீறிட்டுக் கத்த அதைக்கண்டு பயந்து காஞ்சனாவும் தாய்க்கு சப்போட்டா அழ சுண்ணாம்புக்கார மணி ஓடிவந்திறுறான்.

"ஆயோ அப்பியோ அஞ்சுவன் காசுக்காய் உன்ர மனுசியை விடுவியோ? எண்டு புழுத்தபாடாய் மணி ஏச சுவக்கன் வாத்தி ஆள் மாற்றினான். அதுக்குப்பிறகு மணிவந்து மருமகனோடயே இருந்திறுறான். அந்த சின்ன கொட்டில் வீட்டுக்குள்ள தட்டிவைச்சு கட்டியிருந்த சின்ன அறைக்குள்ள ராசாத்தி மகனுக்கு பாடம் சொல்லிக்குடுக்க வெளிவிறாந்தையில் மணி சாராயம் வித்தாள். மணிக்கு காச்சல் இருமல் எண்டு வந்து படுத்தால் இப்ப ராசாத்திதான் யாவாரத்தை பாக்கிறது. அந்த வருச மாமிக்குள்ள சுண்ணாம்புக்கார மணியும் செத்துப்போனான்.

ராசாத்திக்கு என்ன செய்யிறதெண்டு தெரியேல்ல. பப்பாவிட்ட ஒருக்கா போயிற்று வருவமோண்டும் யோசிச்சாள். இந்தப்பதினாலு வரியமாய் செத்தனா, இருக்கிறனா எண்டு எட்டிப்பாக்காத சனம் எனக்குத்தேவையில்லை, என்ற மகள் மட்டுமே எனக்கு காணும் எண்டு முற்றெடுத்தாள். மகள் பள்ளிக்குப்போன பிறகு நெடுக தனிய இருந்து யோசிச்சு யோசிச்சு விசராக்கப்பாத்துது. ஏதோ ஓட்டமெற்றிக்கா நடக்கிறமாதிரி அவள் சீல்கார ராசாத்தியா மாறிப்போனாள்.

ஆனால், சுவக் கீன் வாத்தி தான் படிச்சவன் எண்டதைக்காட்டிப்போட்டான். ராசாத்தி சாராயம் வித்து ஊர் மரியாதையையும் கௌரவத்தையும் குறைக்கிறாள் எண்டு சொல்லி வலுநீறாய் ஒரு பெட்டிசம் எழுதி ஊராத்துறை பொலிசில குடுத்தாள். சிவப்பிரகாசம் இன்ஸ்பெக்டர் ஒரு ஜீப்பையும் எடுத்துக்கொண்டு ராவோடராவா ராசாத்தியத்தேடி வந்திறுறான். ஜீப்பைக்கண்ட உடன சாராயம் குடிச்சுக்கொண்டிருந்த ரெண்டுவாடிக்கைகாரரும் வேலியால பாஞ்சு ஓடிற்றாங்கள். அவங்களை வேனுமெண்டுதான் இன்ஸ்பெக்டர் ஓடிவிட்டவன். வீட்டுக்குள்ள உள்ளிட்ட கையோட ராசாத்திக்கு கன்னத்தைபொத்தி அடிச்சான். கொறகொறவெண்டு உள் அறைக்குள்ள இழுத்துக்கொண்டு போனான். காஞ்சனா நித்திரையால எழும்பி விராந்தையில் இருந்து அழுது கொண்டிருந்தாள்.

பிறகு என்ன நடந்துதோ தெரியாது. இஞ்சப்பெற்றருக்கும் ராசாத்திக்கும் தொடுப்பெண்டு ஊர்முழுக்க கூடிநெண்டு பறைஞ்சது.

ஞாயிற்றுக்கிழமை காலம்பிற வெள்ளையோட ஊருக்கு ஜீப் வரும் நேர நாத்தலடிக்கு போய் வைபோசாய் விள, பாரை, திருக்கை எண்டு எடுத்துக்கொண்டு பிறகு ராசாத்தி வீட்ட ஜீப் வரும். பொழுதுபடத்தான் திரும்பிப்போகும் முந்தி திபாவளி நத்தார் எண்டால் ஐஸ்பழத்தோட கொம்பனியா ராசாத்தி கொஞ்சம் பாவிக்கிறுது தான். இப்ப ஓவராய் குடிக்கிறாள். டப்பெண்டு ஆளின்ர கோலமெல்லாம் மாறிப்போச்சு சாடையான சண்டித்தன பிளானில தான் ஊருக்க திரியிறாள்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை காலம்பிற ஜீப்பை கண்ட கையோட காஞ்சனா வெளிக்கிட்டு வேளாங்கண்ணிமாதா கோயிலுக்கு போயிருவாள் பகல் முழுக்க அவளும் மாதாவும் தான் யாரி. பொட்டைக்கு சுவிலேசம் கிட்டத்தட்ட பாடம். செபமாவை தலைகீழ் பாடம். மம்மி ராவில எழுப்பியிருந்து வெறியில புசத்தறத பற்றியும், தனக்கு இப்ப பாடம் சொல்லி தராமல் சாராயம் குடிக்க வாற ஆக்கனோடு கத்திப்பறஞ்சு சண்டைபிடிச்சு தரைய படிப்பை டுள்ளொப்ப பண்ணிறத பற்றியும் இன்ஸ்பெக்டர் வந்து கையோடு தன்ன கோயிலுக்கோ இல்ல மாட்டுவிதான வீட்டையோ போகச்சொல்லி கலைக்கிறத பற்றியும், நல்ல வெறியில எலும்பு நொருங்கிப்போறமாதிரி தன்னை மம்மி கட்டிப்பிடிச்சு கொஞ்சறத பற்றியும் மாதாவோட ஒரே முறைப்பாடு.

அவளுக்கு மம்மியில பிடிச்சதின்றற கோவமாயும் வருகுது மடத்தில் போயிருந்து சிஸ் ருக்கு படிப்பமோ? எண்டும் யோசிச்சுக்கொண்டிருந்தாள். சிலவுக்கு தேவையெண்டால் மம்மிகாரிய கேக்காமலயே றங்குப்பெட்டயை திறந்து காச எடுப்பாள். ஏன் எடுத்தனி? எவ்வளவு எடுத்தனி? எண்டு ராசாத்தி கேக்கமாட்டாள். ரெண்டுபேருக்கையும் பேச்சுபறைச்சலும் அவ்வளவா இல்ல. வெறி ஏற்ப்போச்செண்டால் மகளின்ர காலமட்டில் வந்திருந்து மம்மிக்காரி காலை தூக்கிமடியில வைச்சு தடவிக் கொண்டிருப்பாள் காஞ்சனாவுக்கு காலில சுடுகஞ்சி ஊத்திண்டமாதிரி எரியும்.

ஒரு நாள் இரவு நாலு பொடியள் வந்து சாராய போத்திலை எல்லாம் அடிச்சு உடைச்சுப்போட்டு ஏதோ அலன் தம்பதியை தம்பதியை கடத்திற மாதிரி படம் காட்டி ராசாத்தியின்ர கண்ணையும் கட்டிப்போட்டு இழுத்துக்கொண்டு போயற்றாங்கள் காஞ்சனா அழுது கொண்டே மாட்டுவிதான வீட்டை ஓடிப்போளாள். மாட்டுவிதானையின்ர மணுசிதான் சாப்பாட்டைக்குடுத்து பொட்டையை தன்னோட படுக்க வைச்சாள்.

காஞ்சனா விடியப்பறமா வீட்டவந்து பாக்கிறாள். மம்மி ஆடாமல் அசையாமல் ஒரு பாப்பிள்ளை மாதிரி முலைக்குள்ள இருந்தாள் வெட்டாத வடலிமாதிரி சடைச்சுக்கிந்த அவளின்ர தலை கிளினா வழிபட்டு மொட்டையாய் கிடந்தது. 'இஞ்சப்பெற்றோட தொடுப்பு வைச்சுக்கொண்டு சாராயத்தையும் வித்தால் பொடியள் விடுவாங்களோ? வேனுமெண்டா பாருங்கோ எக்கணம் ராசாத்தி கிணத்துக்கு தூவுக்கு விழுந்து சாகப்போறாள்' எண்டு சனம் கதைச்சுது ஆனால் ராசாத்தி சாகயில்லை. பிறகுதான் தெரியவந்தது மொட்டையடிச்சது இயக்கப்பொடியளில்ல, ஊரை திருத்தப்போறம் எண்டு வெளிக்கிட்ட கொஞ்ச வெள்ளாம் பொடியளின்ர செற்றங் தானாமது.

இதுக்கு பிறகு காஞ்சனா பள்ளிக்கு போகமாட்டன் எண்ட்டாள். மாட்டுவிதானையார் வீட்டதான் பகல் முழுதும் நிப்பாள் அவையெளுக்கு ஒரேயொரு மகன்தான். அவளும் நாட்டுக்காக போகிறேன் வீட்டுக்காரர் தேடவேண்டாம்' எண்டு கடிதம் எழுதி வைச்சிறு இந்தியாவுக்கு ரெயினிள் எடுக்க போயிறுறான். அவன் நல்ல கெட்டிக்கார பொடியன் எப்பிடியும் இயக்கத்தில் பெரிய பொஸிசனில தான் இருப்பான் எண்டும் மாட்டுவிதானை இடக்கிட கதைக்கிறவன். பிராக்கில்லாத அவயளுக்கு காஞ்சனா இப்ப பிராக்காய் போனாள். காஞ்சனாவுக்கு குழந்தையேகவும், மாதாவும் தான் பிராக்கு.

இதுக்கு ரெண்டு மாசம் கழிச்சு ஓரிஜினல் இயக்கமே ஊருக்குள்ள வந்தது. மாட்டுவிதானையின்ர உதவியோட மாட்டுவிதானையின்ர வீட்டுக்கு பக்கத்தில் இருந்த பழைய விடொண்டில சாய் போட்டுது. மாட்டுவிதானையின்ர பொடியனும் இந்த இயக்கத்தில் தான் இருக்கான் எண்டபடியால் மாட்டுவிதானைக்கு இயக்கத்தோட ஒரு வாரப்பாடு.

திடீரெண்டு ஓடிக்கொண்டிருந்த ஒரு வாய்க்காலை ஆரோ இழுத்து படிச்சு நிப்பாட்டினமாதிரி இல்லாட்டி சிலோமோஷனில ஓடி விட்டமாதிரி ஊர் ஒரு கொண்டோலுக்க வந்துது. சின்ன சின்ன சண்டியன்மாருக்கெல்லாம் கையை காலை முறிச்சாச்சு ஆரும் சாதிக்கதை பேசினால் பச்சைமட்டை அடிதான். சீல் சாராயம், செருக்கப்பனஞ்சாராயம், வெட்டிரும்பு வித்த எல்லாரையும் இயக்கம் பிடிச்சு வெளுவெளுவெண்டு வெளுத்துப்போட்டு கலைச்சவிட்டுது. இண்டைக்கோ நாளைக்கோ ராசாத்தி வீட்டுக்காயும் இயக்கம் பூந்து அற்றாக பண்ணலாம்.

சாவச்சேரி பொல்லஸ் ரேசனை கடைசியா பொடியள் அடிச்ச மூட்டம் ஊராத்துறை பொல்லஸ் ரேசனையும் இழுத்து முடிப்போட்டு பொல்லஸ்கார் ஓடிற்றாங்கள் தானே! அதில சிவப்பிரகாசம் புத்த மா பென்சனை வாங்கிக்கொண்டு வீட்டை இருந்திட்டான். ஆனால் ஒரு நாள் ஆளைப்பிடிச்சு கொண்டிருந்த ராசாத்தி வீட்டுக்கு முன்னுக்கு கிடந்த தரவைக்காணிக்குள்ள வைச்சு விசாரிக்கப்போட்டு இயக்கம் நெத்தியில பொட்டு வைச்சது. விடுஞ்சுபோய் பாததால் காலையும் கையையும் விசிறிக்கொண்டு ஒரு எருமைமாடு மாதிரி சிவப்பிரகாசம் செத்துக்கிடந்தான். சனமெல்லாம் சுவா குளங்கரயா எண்டு ஓடிப்போய் பாத்துதுகள். ராசாத்தியும் போய் பாத்திறு வந்தாள்.

வந்த கையோட வீட்டில கிடந்த சாராயக்கலன், புனல், கிளாஸ், மயிர், மட்டை எல்லாத்தையும் எடுத்து ரசிச்சு ரசிச்சு எரிச்சாள். பின்னேரமா கூலிவேலை கேட்டு தோட்ட காணிக்குள்ள திரிஞ்சாள். ஆளின்ர நடைமையப்பாக்க வேணும். ஞானசவுத்திரி சுத்தல் 'செத்தையில் கிடந்த சிறுக்கி உன்னை கட்டிலேறச் சொன்னதாடி' எண்டு லேனாள் ஒரு வெட்டு வெட்டி நடப்பாளே, அதே மிதப்பான நடை ஏதோ தானே இன்ஸ்பெட்டரை சுட்டமாதிரி. ராசாத்தி இப்ப ஓவராய் குடிக்கிறுதுமில்லை.

காஞ்சனாவாலேயே மம்மியை நம்ப ஏலாமல்கிடந்தது. அந்த பிரியட்டில் இப்பிடி நம்ப ஏலாத கனவிசயம் நடந்தது. ஈச்சாப்பி பூரணத்தா இயக்கத்துக்கு பத்துபவுண் தாலிக்கொடிய கழுட்டி குடுத்தா. இயக்கத்து பொடியள் மண்ணில படுத்து எழுப்பிறாங்கள் எண்டுபோட்டு மரியம் விக்கிறத்துக்கு இழைச்சுவைச்சிருந்த சாயப்பாய்களை கொண்டே இயக்கத்திற்கு குடுத்துப்போட்டு புரியனிட்ட தும்புதடியால் அடிவாங்கினா.

ராசாத்தியின்ர வீட்டுக்கு முன்னால இருந்த சடைச்ச

புங்கமரங்களுக்கு கீழ ராவில் நாலு பொடியள் வந்து சென்றிக்கு இருப்பாங்கள். அதிலயிருந்தால் வடிவா வடக்கு மெயின்ரோட்டையும் வாக்கனங்களினர் நடமாட்டத்தையும் கவனிக்கலாம். விடியப்புறம் பாக்கவேணும் அந்த குளிர்க்கையும் கூதலுக்கையும் பொடியள் நடுங்கிக்கொண்டிருப்பாங்கள். மம்மிகாரி ஆட்டுப்பால் தேத்தண்ணி போட்டு மகனாட்ட குடுத்து விட காஞ்சனா பொடியளுக்கு கொண்டு போய் குடுப்பாள். தங்கச்சி தங்கச்சியென்று பொடியளும் காஞ்சனாவோட சரியான பட்சம். அதில குணாவெண்டு ஒரு பொடியன் ஆரோ சில்லாலை பிரின்ஸிப்பலினர் மகனாம். வலு டீசன்ட் ரைப். அவனும் அந்தக்காம்பில ஒரு பெரியவன் தான்.

ஒரு நாள் விடியப்புறம் எல்லாப்பொடியளும் நித்திரையாய் கிடக்கிறாங்கள். குணாமட்டும் முழிச்சுக்கொண்டிருக்க காஞ்சனா வந்து 'அண்ணே வீட்ட சீனியில்லையாம், அதால தேத்தண்ணி போடல்லயாம் முட்டை குடிக்கச்சொல்லி மம்மி சொன்னவ' என்று நாலு கோழி முட்டையை நீட்டினாள். குணா தலையை குனிஞ்சு கொண்டிருந்தான். காஞ்சனாவுக்கு பாக்க அவன் அழுகிறான் போல கிடக்கு. அவேயினர் மம்மியை நினைச்சப்போட்டேராக்கும் என்று நினைச்சுக் கொண்டாள்.

அண்டைக்கு இரவு மாட்டுவிதானையினர் மனுசிக்கு பாம்பு கடிச்சப்போட்டுது. நாகரத்தினத்தான் வந்து வேப்பங்குழையால் நாலு விசிறு விசிறிப்போட்டு திருநறும் தத்திபோட்டு போனான். இரவு முழுக்க முழிச்சிருக்க வேணுமாம். இல்லாட்டி விஷம் ஏறுமாம்.

ராசாத்தி உதவிக்கு காஞ்சனாவ மாட்டுவிதானை வீட்ட அனுப்பி விட்டாள். இப்ப கொஞ்ச நாளா காஞ்சனா மம்மியோடதான் எப்பயும் இருக்கிறது. ரெண்டு பேருமா தாயம் விளையாடுறதும் ராவில் செபமாலை சொல்லுறதாய் ஒரே கொண்டாட்டம்தான்.

மாட்டு விதானையினர் மனுசி காஞ்சனாக்கு ஒரு காரியம் சொன்னாள். இயக்கக்கார குணா தன்னட்ட வந்து தான் காஞ்சனாவை லவ் பண்ணுறதாயும் அத காஞ்சனாட்டை சொல்ல சொல்லியும் தமிழும் கிடைச்ச கையோட அவளை கட்டிறதெண்டும் சொன்னவனெண்டு சொல்ல சொல்ல பதினஞ்சு வயசு காஞ்சனாவுக்கு குறளிவித்தை பாக்கிறமாதிரி கிடந்தது.

"ஐயோ என்னட்ட வந்து ஒப்பிணா ஐ லவ் யூ என்று குணா அண்ணே சொன்னால் நான் என்ன செய்வன், என்ன சொல்லுறது என்று யோசிச்சு பதகளிச்சப்போனாள். யோசிக்க யோசிக்க அவளினர் கண் முழுக்கையும் நெஞ்சு முழுக்கையும் குணாதான் வந்து நிண்டான். உள்ளங்கால் எல்லாம் கூசுறமாதிரியும் நெஞ்சுக்க தண்ணி இல்லாதமாதிரியும் இருந்தது.

விடியப்புறமா விதானையினர் மனுசி நல்ல நித்திரை. குணா விறாந்தையில் வந்திருந்து மாட்டுவிதானையோட பொலிரிக்ஸ் கதைச்சுக் கொண்டிருந்தான். காஞ்சனா தேத்தண்ணி போட்டுகொண்டு விதானைக்கு குடுத்துப்போட்டு குணாவுக்கு குடுக்கபோக கையெல்லாம் நடுங்குது. பிடரிக்குள்ள வோக்குது.

இந்த நேரம் பாத்து ராசாத்தி விதானையினர் படலையடியில் வந்து நிண்டுகொண்டு படலையை பிடிச்சு உலுப்பினாள். நெசிங்கவனுக்கு மேலால சுத்தியிருந்த சீலை நேர்சீர் இல்லாமலுக்கு கிடந்தது. ரெண்டு கண்ணும் சிவந்துபோய் கிடக்க பல்ல நெறுமினாள். அவளுக்கு பயங்கர வெறி. நேரா நிக்க ஏலாமல் படலையை பிடிச்சுக்கொண்டு நிண்டாள். 'பிள்ள வா வீட்ட போவம்' என்று கத்தினாள். காஞ்சனாவுக்கு கை கால் எல்லாம் உலாஞ்சுது. மம்மிக்கு என்ன நடந்தது எனக்கு ஏனிந்த கல்வாரி உத்தரிப்பு? என்று யோசிக்க கண் ரண்டாலையும் ஓடுது.

அயலட்டம் வேலியள் பொட்டுகளுக்குள்ளால் விடுப்புப்பாக்க மாட்டுவிதானை 'நீ இரு மோன்' என்று காஞ்சனாவுக்குச்சொல்லிப்போட்டு முத்தத்துக்கு இறங்கி "ராசாத்தி உள்ளுக்கு வா" எண்டான். "என்ற மகன விடுங்கோ" என்று ராசாத்தி கத்த குணாவும் முத்தத்துக்கு இறங்கி வந்தான். குணாவைக்கண்டதும் ராசாத்தி படலையைத்திறந்து

கொண்டு உள்ளுக்க வந்தாள். குனிஞ்சு மண் அள்ளி அவ்வீர முஞ்சிக்கு ஏறிஞ்சு திட்டினாள். குணா சாடையா பயந்து போனான். மாட்டுவிதானைக்கு ஏறிற்று. "ஏன் இப்ப வெறிக்கூத்து ஆடுறாய்?" என்று கேக்க ராசாத்தி இவரை கேளுங்கோ ஏன் ஆடுறன் என்று. ஆடித்திரிஞ்சுவன் என்றுபோட்டுத்தானே உவரும் ராத்திரி என்னட்ட ஆட வந்தவர்" என்று குணாவைப்பாத்து நெறுமினாள். குணா ஏங்கி விறைச்சப்போய் அழுவார் போல நிக்கிறான். காஞ்சனா அப்பிடியே சுவரப்பிடிச்சுக்கொண்டு சக்கப்பணிய இருந்திறாள். 'இந்தப் பட்டவேசைக்கு மகனாப்பிறக்கவிட்டு என்ன கண்ணீரும் சோறும் தின்னவிட்டீர் ஆண்டவரே' என்று நினைச்சு நினைச்சு தலையை சுவர்கவரா அடிச்சாள். "நீ பெரிய திறமானவள் தானடி போடி தாமச்சீலை வெளியால்" என்று சொல்லிக்கொண்டே மாட்டுவிதானை ஒடிப்போய் ராசாத்தினர் தலைமயிரை ஒத்திப்பிடிச்சு செத்தநாயை இழுக்கிறதப்போல அப்பிடியே நிலத்தில அரைய அரைய இழுத்துக்கொண்டுபோனான். ராசாத்தியெண்டால் வேலிக்கிழுவைமயப்பிடிச்சுக்கொண்டு தம்கட்டி "பிள்ள" என்று கத்திக்கூப்பிட்டான்.

காஞ்சனா கண்ணை முடிக்கொண்டே வீட்டுக்குள்ள ஒடிப்போயிறாள். "சேமாலை மாதாவே, சேமாலை மாதாவே" என்று ரெண்டுதரம் தலையில் அடிச்சுக்கொண்டே ராசாத்தி கத்தினாள். பிறகு மெள்ள எழும்பி ஆடிஆடி தன் வீட்டப்பாத்துப்போனாள்.

அடுத்தநாள் காலம்பிற ராசாத்தியினர் பிரேதம் மாதாங்கோயில் கிணத்துக்க மிதந்துது. இயக்கப்பொடியள்தான் தாக்கி வெளியில் எடுத்தவங்கள். சீலையை செட்டிக்கொடுக்குமாதிரி வரிஞ்சுக்கடி கெண்டக்காலில் இருந்து சீல அங்கஇங்க விலத்தாமலுக்கு கால்முழுக்க சீலையை இளக்கயித்தால வரிஞ்சுக்கடி நெஞ்சைச்சுத்தியும் ஒரு கட்டு கட்டிக்கொண்டு கிணத்துக்க விழுந்திருக்கிறாள். சாமம் முண்டமுணிக்கு ஒரு பொம்பிள உருவம் முடி மொட்டாக்குப்போட்டுக்கொண்டு கிணத்துப்பக்கமா போனதை கோயில் விறாந்தயில் படுத்துக்கிடந்த சங்கிலித்தாம் கண்டிருக்கிறாள். "மாதாதான் தண்ணிவிடாயில் தண்ணிகுடிக்கப்போறாவாக்கும்" என்று யோசிச்சுக்கொண்டு பயத்தில் குப்புறப்படுத்து நித்திரையாப்போனானாம். மாட்டுவிதானை கொய்யாத்தோட்டத்துக்கு சொல்லி அனுப்பினான். ராசாத்தியினர் பப்பாக்கிழவனும் தங்கச்சிக்காரி யுஸ்ரினாவும் பிரேதப்பெட்டியோட வந்துசேந்தினம். தற்கொலை செய்த சீவன்களுக்கு கோயிலில் கடைசியுசையும் வைக்க திருச்சபை லோவில் இடமில்ல எண்டபடியால் பூசையும் வைக்காமலுக்கு ராசாத்தியை தாட்டிச்சினம். தங்கச்சிக்காரி யுஸ்ரினாமட்டும் சாடையா அழுதாள்.

உண்மையா காஞ்சனா அழுவமில்ல. ஒரு சொட்டுக்கண்ணீர் விடவமில்ல. விசரக்கிணவள்ளமாதிரி பேசாமல் பறையாமல் இருந்தாள். யுஸ்ரினா தன்னோடவரச்சொல்லிக்கேக்க காஞ்சனா மாட்டன் என்று போட்டாள். மாட்டுவிதானையினர் மனுசி காஞ்சனாவை கட்டிப்பிடிச்சுக்கொண்டு "நீங்க போங்கோ நான் பிள்ளய ஆறுதலா கூட்டிக்கொண்டுவந்து விடுறன்." எண்டுசொல்லி அவயள அனுப்பிப்போட்டாள்.

காஞ்சனா விதானைவிட்டுச் சாமியறைக்குள்ளயே கிடந்து முச்சுக்கு முந்நாறு பிதாகதன் போட்டுக்கொண்டிருந்தாள். குணா வந்து "நீர் உம்மட மம்மி சொன்னத நம்புறீரோ?" என்று கேட்டான். காஞ்சனா எட்டி அவன்ரை கையைப்பிடிச்சுக் கொஞ்சினாள். பிறகு அழுதாள். குணா "என்ற அப்பன் அழாதயும்" என்று சொல்லி அவளினர் காதாவுடியில் கொஞ்சினாள்.

கடவுளுக்கு சிந்த கிடத்தல ச்சி எண்டு போச்சு. எண்டாலும் தொண்ணீற்றி ஒம்பது ஆடு பத்திரமா பிடிக்குள்ள சிருந்தாலும் றாட்மாறிப்போன அந்த ஒரு ஆட்டையும் கலைச்சப்பிடிச்சுக் கொண்டுவந்து பட்டில

அடைக்கிற கடவுள் எண்டபடியால் கடமைக்காக காஞ்சனாவர் ஸ்ரோறியை பிறகும் ஆராஞ்சார்.

பொடியனும் பொட்டையும் ஒரு பெற்றனா கதைக்கிறதையும் பார்த்ததையும் கவனிச்சவிதானை “குரக்கன் இடிக்கப்போய் எல்லைக்கு வழக்கு பேசின கதையா நம்மிடதலையில் ஏதும் பொறிஞ்சாலும் பொறியும்” என்று யோசிச்சப்போட்டு பொட்டையக்கொண்டுபோய் கொய்யாத்தோட்டத்தில் விட்டுப்போட்டு வந்தான். காஞ்சனாவுக்கு எண்டால் அங்கபோக விருப்பமில்லை. ஆனால் எங்க போறது?

நடக்கிறதும் நடக்கப்போறதும் எதுவெண்டாலும் தன்ர கையில் இல்லையெண்ட விசயம் காஞ்சனாவுக்கு கிளியரா விளங்கிற்றுது.

குணா எங்கையெண்டும் இல்லை. இந்தியாவுக்கு ஒரு காரியமாப்போனவனாம். ஆமி சுட்டுதோ? நேவி சுட்டுதோ? மற்ற இயக்கக்காரங்கள் சுட்டாங்களோ? இல்லாட்டி அவங்கட இயக்கமே ஆளைச்சுட்டுதோ ஒண்டும் தெரியாது. காஞ்சனாவுக்கு நெஞ்சுமுழுக்க நிண்ட குணா மெள்ளமெள்ள ஒரு புள்ளியாய்ப்போனான். ஆனால், பதினைஞ்ச வயசில சின்னப்பிள்ளை தனமா செய்த கண்கெட்ட லவ் அது என்று காஞ்சனா ஒருக்காலும் நினைக்கயில்லை. அந்த நாளுகளுக்கு எப்பயும் ஒரு பெறுமதி இருக்கெண்டு நினைச்சக்கொண்டான்.

ஆனால் கடவுளினர் அற்புதங்களுக்கும் ரெட்சிப்புகளுக்கும் ஒரு எல்லையுண்டோ? இல்லாட்டி நாமதான் கடல்தண்ணிய புணல, போணிய வைச்ச அளக்கலாமோ? ஏழுவரியங்களுக்குப்பிறகு காஞ்சனா குணாவை அக்ஸிடெண்டா கொழும்பில சந்திச்சான். இவளால் அவன மட்டுக்கட்டேலாமப்போச்சு. ஆனால் அவன் டக்கெண்டு காஞ்சனாவை மட்டுக்கட்டிற்றான். எப்பிடியெண்டு காஞ்சனா கேட்டதுக்கு “எப்பயும் உம்மையே நினைச்சுக் கொண்டிருக்கிறதால்” எண்டான். பொடி பொட்டயள் எங்கதான் இந்த வசனங்கள் வாலாயங்களை பழகுதுகளோ தெரியாது. உந்தப்பெரிய கொழும்பில இவையள் எப்பிடிச் சந்திச்சவையள். அதென்ன அப்பிடியொரு அக்ஸிடெண்ட? என்று கேக்கக்கூடாது. புதுசா கொழும்புக்குவார சனத்துக்கு ஐலண்ட் லொட்டஜ தவிர வேறொண்டும் தெரியாததும் கிடைக்காததும் முதலாவது அக்ஸிடெண்ட். தெறிச்சகத்திரியிற பொடியள் செக்கட்டித்தெரு சந்தியில நிண்டுநிண்டு பஜார் அடிக்கிறது ரெண்டாவது அக்ஸிடெண்ட்.

ஆனால், குணா ஒண்டும் பஜார் அடிச்சமாதிரி தெரியேல்ல. அதுபாவம், ஏஜென்ஸிட்ட காசைக்கட்டி ஏமாந்துபோட்டு நிக்கிறானாம். இயக்கத்தோட ஒரு கொள்ராக்கும் இல்லயாம். இந்த ஏழுவரியமா என்ன நடந்தது? மரி பண்ணிறீரோ? ஆரையும் புறேப்போஸ் பண்ணியோ பிராணக்குப்போறீ? எண்ட மாதிரியான எந்தக்கேள்வியும் கேக்காமல் “நானும் பிராணக்குத்தான் வரப்போறன், லூட்சிலதான் எங்கட கலியாணம்” என்று குழந்தைப்பிள்ளை மாதிரி சொன்னான்.

அவன் வலு சிம்பிளா பெரிய பிரச்சினையைக் கதைச்சக்கொண்டிருக்கிறான். காஞ்சனாவுக்கெண்டால் என்னசெய்யிறதெண்டு தெரியேல்ல. என்ன செய்தாளெண்டால் அவனயும் கூட்டிக்கொண்டு மேல ருமுக்கு போயிறார். அவனை தன்ர பப்பாக் கிழவனிட்ட “இவர் எங்கட வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் இருந்தவர்” என்று அறிமுகப்படுத்திவைக்க, குணா தான் காஞ்சனாவை லவ்பண்ணறதா கிழவனிட்ட சொன்னான். கிழிஞ்சுது போ! கிழவன் ரென்சன் ஆகப்போகுதெண்டுதான் காஞ்சனா யோசிச்சான். ஆனால் கிழவன் அப்பு, ராசா வெண்டு ரெக்கனிக்கா கயித்தைக்குடுத்துது. குணாவும் அரைச்செக்கனுக்கொருக்கா ஐயா, பையா போட்டுக்கதைக்க கிழவனுக்கு குணாவை சரியா பிடிச்சக்கொண்டுது. ஆளும் சொல்லப்பட்ட சாதியான் எண்டதையும் கிழவன் விளங்கிக்கொண்டுதாம். இந்த சாதி சமயமெல்லாம் குணாவா சொல்லயில்லை. அவன்ர ஊரையும் கோயிலையும் படிச்ச பள்ளிக்குடத்தையும் வைச்ச கிழவனா ரேஸ்பண்ணிப் பிடிச்ச

விசயங்கள்.

இனி காதலெண்டால், அங்க இருச போகவர தன்னை அவன் கூப்பிடுவானோ என்று காஞ்சனா யோசிச்சான். அவனுக்கும், அவனோட தனியாத்திரிய, கதைக்க கொஞ்ச, குடுக்க விருப்பமாய் இருந்தது. ஆனால், அவன் ஜெனரில்மென் ஸ்ரைல்ஸ் காதலிச்சான். கிழவன் இருந்தாத்தான் அறைக்குள்ளயே வருவான். இல்லாட்டி அவளக்கூப்பிட்டு வெளில வைச்சக்கதைப்பான்.

காஞ்சனா திருப்பித்திருப்பி யோசிச்சப்பாத்தான். ‘இப்ப இவனக்காண்டி இப்பிடியே வெளிநாட்டுக்குப்போய், விதியிருந்தால் ஆரையாவது செய்வன், பிறகு ஹஸ்பெண்டில காதல் வருமாக்கும். ஆனால் குணாவெண்டால் என்ர நினைப்பாயே திரியுது. நான் அத சின்ஸியரா லவ்பண்ணாட்டியும், இல்லாட்டி பண்ணத் தெரியாட்டியும் அது உசிரக்குடுத்து என்னைக்காதலிக்குது. ஆயிரம் சிக்கலுகள் வந்தாலும் நான் மனசில்லாமல் நடக்கக்கூடாது.’ என்று யோசிச்சான்.

கிழவனும், காஞ்சனாவும் பிளைட் ஏற வேர்க்க குணாதான் எயார்போட் மட்டும் வந்து ஏத்திவிட்டான். பிரான்ஸில வந்து இறங்கின கையோட “குணா திறமான பொடியன்” என்று கிழவன் சேட்டிபிகற் குடுக்க யுஸ்ரினாவுக்கும் பிடிச்சப்போய் அவன் வந்த உடன காஞ்சனாவை அவனுக்கு கட்டிக் குடுக்கிறதா பிளான்.

ரெண்டுவரியமா அந்தா வாரன் இந்தாவாரன் என்று குணா சொன்னானே தவிர வந்துசேரேல்ல. சிங்கப்பூரில நிக்கிறன் என்று ஒருக்காப்போன் வரும். கென்யாவில நிக்கிறன் என்று ஒருக்கா போன்வரும், பிறகு ஒரு போன்வரும் ‘ஏஜென்ஸி எமாத்திப்போட்டான் கொழும்பில நிக்கிறன்’ என்று.

அன்றிக்காரிக்கு இந்த கேம் சரிவாரமாதிரி தெரியேல்ல. காஞ்சனாவுக்கு வேலைவெட்டியும் இல்லை. பிரான்ஸில எல்லாருக்கும் கஸ்ரம் தான். சென்ரீம் சென்ரீமா எண்ணி சேலவழிக்கவேண்டிக்கிடக்கு. அன்ரியினர் புரியனும் சாடையா குழப்பத்தொடங்கிட்டான். அவனொரு செத்தபாம்பு அடிக்கிற சண்டியன். காஞ்சனா தலைமயிர நுணுக்கி நுணுக்கி வெட்டுறதும் சிலநேரங்களில சொண்டுக்குச்சிவப்படிக்கிறதும் அவனுக்கு நல்லதுக்கா தெரியேல்ல. “பாவக்கொட்டைபோட்டா பாவக்கொட்டைதான் முளைக்கும்” எண்ட லொஜிக்கில அவனுக்கு அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை.

காஞ்சனாவுக்கு வேறையொரு மாப்பிளை பாக்க முடிவெடுத்திச்சினம். காஞ்சனா கையெடுத்துக்கும்பிட்டு வெண்டாமெண்டான். பிரச்சினை இப்பிடியே முத்தி முறுகி ஹெடிச்ச கடைசியா “நாங்கள் சொல்லுறத கேக்காட்டி உன்னைக்கூப்பிட்ட காச அம்பதினாயிரம் பிராணகையும் வைச்சப்போட்டு மற்ற அலுவல பா” எண்ட லைன்ஸ் அவயன் கதைச்சினம். காஞ்சனா, இரவிரவா கதிரைமாதா, பற்றிமாமாதா, உத்தரியமாதா, சிந்தாதிரைமாதா, சேமலைமாதா, சின்னமடுமாதா, சாட்மாதா, லூட்ஸ்மாதா, கேவலாரமாதா எல்லாரோடையும் சொல்லி அழுதுபோட்டு விடிய பிரெஞ் கிளாகக்குப்போக, படிப்பிக்கிற வெள்ளக்கார டிச்சர் ஏன் அழுக்கிறாயெண்டு கேக்க இவன் ஏதொ ஒரு விசரில தன்ர முழு ஸ்டோரியையும் டிச்சரிட்ட சொன்னான். டிச்சர்தான் போயருக்குப் போயிருக்கிற ஐடியாவைக்குடுத்தான்.

பரிசில வீடு, வாசல், இனம், சனம் இல்லாத ஆக்கள் ஆரும் சோசல் மேடத்தைப்பிடிச்ச போயரிலதான் போயிருக்கிறது. கன சிறலங்கன் பொடியனும் போயரில இருக்கிறாங்கள். ஆனால் சிறலங்கன் பொட்டையள் இருக்கிற சிலமனில்லை. சில போயருகள் கொஞ்சம் ஒழுக்கக்கோடான இடமெண்டதும் சனத்தினர் அபிப்பிராயம். இவள் போயருக்குப்போய் இருக்கப்போறனெண்டதும், ‘ஆத்தையினர் ஆட்டக்காரப்புத்தி அவளிட்டு அப்பிடியே

இருக்கு' எண்ட முடிவுக்கு வந்த செத்த பாம்பு அடிக்கிற சண்டியன் பொஞ்சாதிக்காரிக்கும் தேவையில்லாமல் புறங்கையால் ரெண்டு விளாக விளாசிப்போட்டு காஞ்சனாவின் பிசகை வெட்டிவிட்டான்.

இவள் போயருக்கு வந்த ரெண்டாம் நாள் ஒரு தமிழ்ப்பொடியனைச் சந்திச்சாள். இவளினர் நும் வரைக்கும் வந்திறறான். "ஏன் போயரில் தனிய வந்திருக்கிறியள் எண்டு அவன் கேக்க, இவள் விடுபேச்சி 'தனக்கு சொந்தக்காரங்களோட கொஞ்சம் பிரச்சினையெண்டும் தனக்கொரு போய்பிறெண்ட் கொழும்பில் இருக்கிறானெண்டும் உள்ளத ஒழியாமல் சொல்ல, அவன் ஒரு குழப்பமும் இல்லாமலுக்கு வலுதெளிவா "எனக்கு வாழ்க்கையை இழந்த பொய்பிளைக்கு வாழ்வு குடுக்கத்தான் விருப்பம்" எண்டு நீட்டு முழுக்க, "தான் எப்ப வாழ்க்கையை இழந்தது இவள் இப்ப திருப்பித்தாறுதுக்கு எண்ட விசயம் காஞ்சனாவுக்கு பிடிபடயில்லை. அவனையொரு ஹிஸ்டீரியா பார்வை பார்த்தாள். அவன் ஒரு கே. ஆர். விசயா சிரிப்புச் சிரிக்கக்கொண்டு போனான். சனியன் பிறகு அந்தப்பக்கமும் இல்ல.

இவளால் கொஞ்சநாளா குணாவை தேடிப்பிடிக்க ஏலாமல் கிடந்தது. அவன் தந்த கொழும்பு நம்பரில் அவன் இல்ல. இவள் தன்ர போன்நம்பரை கொழும்புக்காரருக்கு குணாவிட்ட குடுக்கச்சொல்லி சொன்னாள். ஒருநாள் இந்தியாவில் இருந்து போன் வந்தது. குணாதான் கதைச்சான். இவள் எல்லாப்பிரச்சினையையும் சொல்லி அழுதாள். "அழாதயும் என்ரு குஞ்சு. இன்னும் ஒரு கிழமயில் அங்க வந்திருவன். உமக்கு தாலிகட்டுக்கு என்ன கலர் கூறையலை வேணும்? ரிசப்பனுக்கு என்ன கலரில் வேணும்" எண்டு கேக்க இவள் சிரிச்சாள். மனமா சிரிச்சாள்.

சிரிக்கக்கொண்டு போயர் விறாந்தையால் வாறாள். இவளினர் ருமுக்குப் பக்கத்து நும்களில் இருக்கிற காணா நாட்டுப்பொடியள் அவ்விடத்தில் நிண்டுகொண்டு "ஏய் சிஸ்டர் என்ன இப்பிடிச்சிரிக்கக்கொண்டுவாறாய்? உங்கட நாட்டில் சண்டை முடிஞ்சுதா?" எண்டு கேட்டாங்கள். இவளுக்கெண்டால் விட்டால் டான்ஸ் ஆடுவாளன்போல ஒரே சந்தோசம். சிரிக்கக்கொண்டே நிண்டாள். "ஐயோ இப்பிடி சிரிச்சு என்னைக்கொல்லாத. வேணுமெண்டால் இதால் சுடு" எண்டு ஒருத்தன் சேட்டை கிளப்பிக்காட்ட மடிக்குள்ள ஒரு பிஸ்டல் செருகியிருந்தது. அவன் கெக்கட்டம் விட்டுச்சிரிச்சான். இவள் பதறிப்போய் "இதயென் வைச்சிருக்கிறாய்?" எண்டு கேக்க "பயப்பிடாதே சிஸ்டர் உன்னைச் சுடுறதுக்கில்ல. பொலிசை சுடுறதுக்கு" எண்டான். "ஏய் குளப்படுகாரா நீ ஒருத்தரையும் கூடவேண்டாம். இதக்கொண்டுபோய் குப்பயில் எறியெண்டு" காஞ்சனா பதகனிச்சாள். பின்ன? தேப்பன தன்ர கண்ணுக்கு முன்னால் வெடிட்டுச்சாகக்குடுத்த சீவனது. "அடி போடி ரெண்டாயிரம் பிராங்குக்கு பெல்லியத்தில் வேண்டினம். ரெண்டாயிரம் பிராங் தா குப்பயில் போடுறம்." எண்டு சிரிச்சுப்போட்டு குட்டைற சொல்லிற்று போயிறாறங்கள்.

அது உண்மையாவே ஒரு குட்டைறந்தான். காஞ்சனா நித்திரையே கொள்ளயில்ல. மண்டபம் நிறைஞ்ச சனம் இருக்குதாம் "இப்போது கானக்குயில் காஞ்சனா அடுத்தபாடலை பாடுவார்" எண்டு மைக்கில் அறிவிக்கினம்" காஞ்சனா மேடையில் வந்து சனத்தைப்பாத்து ஒரு லுக் விடுகிறாளாம். ஒண்டும் பாடாமல் நிக்க சனமெல்லாம் விசிலடிக்க ரெண்டாவது வரிசையில் இருந்த குணா எழுப்பி "கமோன் காஞ்சனா" எண்ட உடன இவள் "பாடவா உன்பாடலை" எண்டு பாடுறாளாம். அவன் கண்கலங்கிப்போய் தலையை ஆட்டுறாளாம். பிறகொருக்கா குணா செத்துப்போய் கிடக்கிறாளாம். இவள் கண்ணையும் முடி வாயையும் ஒருமாதிரி இறுக்கிப்பிடிச்சுக்கொண்டு "சாகுமட்டும் உங்கட நினைவோடேயே வாழுவன்" எண்டுறாளாம். இப்பிடயே ஒருசாதி இமேஜுகளா வந்துபோய்க்கொண்டிருந்தது.

ஆனால் இந்தமுறையும் சொன்ன டேற்றுக்கு குணா

வரயில்லை. இவள் கொழும்புக்கு போன் அடிச்சுக்கேக்க "அவன் இன்னும் இந்தியாவில்தான் நிக்கிறான்" எண்டிச்சினம். காஞ்சனா "அவர் எப்ப பிரான்குக்கு வருவார்" எண்டு கேக்க "பிரான்குக்கோ? குணா யாழ்ப்பாண எலக்ஷனுக்கு போஸ்டர் அடிக்கவல்லோ இந்தியாவுக்கு போனவர்" எண்டு சொல்லிப்போட்டு கொழும்புக்காரர் போனை வச்சிறுநினம்.

காஞ்சனா அப்பிடயே சுவரில் சாஞ்சு நிண்டுகொண்டாள். 'குணா எனக்கு இம்மட்டுநாளா பொய்யே சொல்லிக்கொண்டிருந்தது? அது தானே வலியவந்து என்னக்கேட்டது. அதுதானே ஊர்முழுக்க சொன்னது. இப்ப என்னெண்டு என்ன ஏமாத்த ஏலும்! ஐயோ அதுகள் பெத்துவிட்டுதுகள் நாணா வளந்தன். ஊர்முழுக்க பிச்சையெடுத்தல்லோ சீவிச்சன், எல்லாம் தெரிஞ்சுகொண்டும் எனக்கு பொய்சொல்ல அதுக்கென்னெண்டு மனம்வந்தது? கொழும்புக்காரங்கள்தான் பொய் சொல்லுறாங்களோ? எண்டு காஞ்சனா மண்டை பிரேக்காகி நிண்டேறும்பாத்துஇந்தியாவில் இருந்து ரெலிபோன் வந்தது.

எடுத்தோண்ண இவள் முதல்கேள்வி கேட்டாள்? "நோட்டீஸ் அடிச்சு முடிஞ்சுதே?"

ஒரு செக்கன் ஆன்ஸரில்லை. பிறகு சவண்ட் வந்தது.

"உமக்கு ஆர் சொன்னது?"

"உண்மையோ? பொய்யோ? எப்ப இஞ்ச வாறியள் எனக்கு மெண்டல் ஆக்கப்போகுது"

"இப்ப வரேலாது. எலெக்ஷன் முடியட்டுக்கும்"

காஞ்சனாவுக்கு வாயில் தூசணம்தான் வந்தது.

"என்னை ஜவல் குடிக்க வைக்கப்போறீங்கள். ஒம்

சொல்லிப்போட்டன். என்ற பிரேதத்தையம் காணமாட்டியள்.

ஒண்டும் வேணாம் நான் சிறிலங்காவுக்கு வாறன்."

"என்ன காஞ்சி, இப்பிடிக்க கதைக்கிறீர் லெக்கன் முடியக் கட்டாயம் வாறன்."

"எலெக்சனில் தோத்தாத்தானே வருவியள். எனக்கு

இப்பிடிப்பொய் சொல்ல உங்களுக்கு என்னெண்டு மனம் வருது.

நங்கள் உருட்டும்புரட்டும். நான் இஞ்ச சிரட்டயும் கையுமா

திரியிறன்."

"ஹலோ, நீர் திரியிறது விளங்குது. நான் வருமட்டுக்கும்

பொறுக்கேலாமலுக்கு சுதி எழுப்பித் திரியிறீர் எண்டால்

அங்கினேக்க ஆரும் காப்புலியப் பிடிச்சப் படும்...."

காஞ்சனா ரெலிபோன மெல்ல வைச்சாள். அவளினர் மைன்ற வேறமாதிரி போச்சுது. மம்மி கை, கால், துடை, வயிறு நெஞ்சு தலை எல்லாத்துக்குள்ளாயும் பிச்சுக்கொண்டு வந்தாள். காஞ்சனா படாரெண்டு உள்ளங்கையில் எச்சிலைத்துப்பி தன்ர முகத்தில் தேச்சாள். பள்ளிக்கூடம் போகேக்க காஞ்சனாவின்ர முகத்தில் பொருக்கு வெடிச்சிருந்தா மம்மி தன்ர எச்சிலைத்தொட்டு பிள்ளியினர் முகத்தில் தேச்சுவிடுவா. அது ஒரு மாதிரியா மணக்கும். மம்மியே கூட பள்ளிக்கூடத்துக்கு வாறமாதிரி இருக்கும். இப்ப மம்மி பக்கத்தில் இருக்கிற மாதிரி இருக்கு.

காஞ்சனாவுக்கு நல்ல ஞாபகமாயிருக்கு. கொண்மெண்டால்

"அன்னை வேளாங்கண்ணி" படத்துக்கு கூட்டிக்கொண்டு

போறதெண்டு மதர் காசு கொண்டீச்சொல்ல மம்மி,

ஐயாயிரத்துக்கில்ல, பத்தாயிரத்துக்கில்ல ஆசைக்கு அறுவது

ருவாய்க்கு வேண்டின சீலையை வித்துப்போட்டு காஞ்சனாவுக்கு

காசு குடுத்துவிட்டவள். 'மம்மி சாகுமுன்னுக்கு கூடி

என்னத்தானே கூப்பிட்டவ, பிறகு கடவுளா கூப்பிட்டவ. நானும்

கடவுளும் சேந்துதானே மம்மியைக்கொலை செய்திருக்கிறம்.'

எண்டு வாய்க்குள்ள சொல்லிக்கொண்டு படியிறங்கி

ஒடிப்போனாள். போயருக்கு கழி இருக்கிற றெஸரோறன்ரில்

போய் நிண்டு கொண்டாள்.

ஒரு மணித்தியாலத்தால் மேல தன்ரமுக்கு ஒவ்வொரு படியா மெதுமெதுவா ஏறி வந்தாள். குறுக்குமுறுக்கா வந்த கே. ஆர்.

விசயா சிரிப்புக்காரன் “என்ன காணாதது மாதிரி போறியள்? எண்டு கேக்க “எனக்கு மனுசர காண பயமாக்கிடக்கு” எண்டு சொல்லிப்போட்டு போய் ருமை ஓவெண்டு திறந்துவிட்டிட்டு சம்மணம் கட்டி இருந்துகொண்டு கையை மேல தூக்கி “கடவுளே” எண்டு கூப்பிட்டாள். அப்படியே நாலுநாளா தின்னாமல் குடியாமல் கூப்பிட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறாள்.

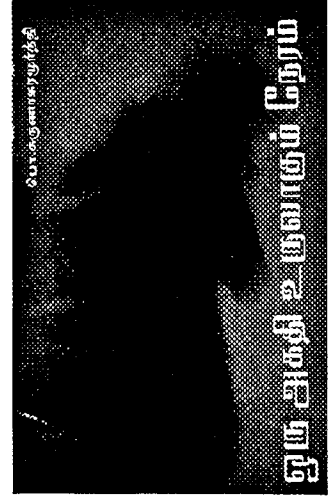
கடவுள் காஞ்சனாவின்ர கடும்தவத்தால ஆனந்தப்பட்டேர், மனம் கவிஞ்சேர். காஞ்சனாவுக்கு பாவமன்னிப்பு குடுத்துப்போட்டு அவள தன்ர நிரந்தர ஊழியக்காரியாக்க முடிவெடுத்தேர். நடுச்சாமத்தில பிரான்சுக்குள்ள பிரவேசிக்க காஞ்சனாவின்ர கண்ணுக்குமுன்னால கடவுள் நக்க.... காஞ்சனா கண்ணைத் திறந்து பாத்தாள்!

கடவுள். ஓர்ஜினல் கடவுள் - கஸ்தர்ப்பட்டு துன்பப்பட்டு கடவுளக்காணப்போன நந்தன வாசலிலேயே நிக்கவைச்ச நந்தியக் கொஞ்சம் அரக்கி உள்ளுக்கிருந்தபடியே போஸ் குடுத்துப்போட்டு கோயில் வாசலோட நந்தன திறப்பிஅலுப்பின அதே கடவுள் - வேசிப்பினயள் என்ற ஏரியாவுக்குள்ள வரக்கூடாது வேசிப்பினயின்ர பத்தாம் ஜெனரேசனும் என்ற ஏரியாவுக்குள்ள வரக்கூடாது எண்டு மோயிசனுக்கு சட்டம் போட்ட அதே கடவுள் - பெண்ணா பிறந்தவள ஏறமட்டும் ஏறி மிதிச்சப்போட்டு சும்மா முண்டுதரம் தலாக் தலாக் தலாக் எண்டு சொல்லிப்போட்டு நிக்ஹாவை முறிச்சக் கலைச்சுடலாம் எண்டுசொன்ன அதே கடவுள் - காஞ்சனாவைப்பாத்து ஒரு மார்க்கமாய் சரிச்சக்கொண்டு நக்க....
காஞ்சனா இடுப்பில செருகியிருந்த பிஸ்டலை தூக்கினாள்.
முதலாவது வெடி கடவுளின்ரை கண்ணைப்பொத்தி விழுந்துது.

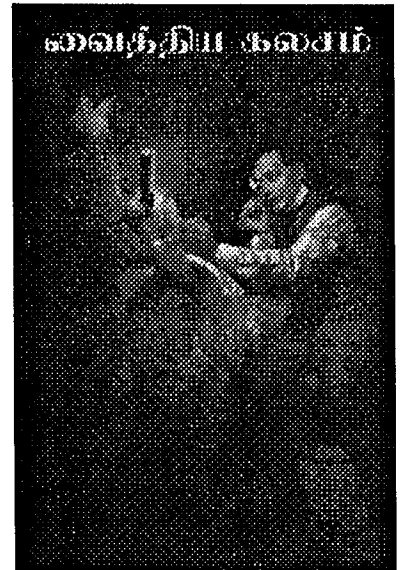
○

வரப்பெற்றோம்

பொ. கருணாஹரமுர்த்தியின் ஒரு அகத் உருவாகும் நேரம் (குறு நாவல்) கிறுக்கு நோக்கி சில மேகங்கள் (சிறுகதைத் தொகுப்பு) ஸ்நேகா 348 டிடிசே சாலை இராய்பேட்டை, சென்னை 600 014

நோய்கள் பற்றியும் அவற்றின் குணங்குறிகள் பற்றியும் அவை வருவதைத் தடுக்கும் வழிவகைகள் பற்றியும் இலகு தமிழில் எழுதப்பட்ட நூல்

Dr. M. K. MURUGANANDAN
348, Galle Road,
Colombo - 6

'இவர்களுக்கு, இடைஞ்சலாயிருப்போர் கழத்தில் யந்திரக்கற்களைக்கட்டிக் கடலில் வீசுங்கள்'

மாற்கு 6:18

- ஸ்ரீதர் -

கூலண்டர் கூட்டு முட்களும் எனக்கு எதிரியாகிப்போன நாட்களவை. எனது நாட்களை என்னால் ஒரு சவுக்குக்கொண்டு துரத்த முடியுமானால் எவ்வளவு நல்லாயிருந்திருக்கும். அப்படியில்லாமல் போனதால் அங்கு வந்த நெருக்கடி, விளாங்காயைத் தின்று தொண்டை இறுகிப்போன நாட்களாகிவிட்டன எனக்கு. இன்றுரைக்கும் நெஞ்சுக்குள் விராவிப்போன அந்த இறுக்கம் விடுபட்ட சுவடே இல்லை என்மனதில். உதுகளெல்லாம் உடம்பில் ஏற்படுவதில்லை. ஆனால் உடம்பால் தானே கூடுவது. ஆணும் பெண்ணுமான உடம்பால் ஏற்படுவது. ஏன் ஆணும் பெண்ணுமான முளைகளாலும் ஏற்படுது போலத்தான். அந்த நாட்களைக் கடந்தபின்னும் கடக்கமுடியாத நாட்கள்.

வீட்டில் அம்மாவும் அப்பாவுமாகக் கல்யாணவீடொன்றிற்கு என்று தூரத்து ஊருக்குச் சொந்தங்கொண்டாடப் போகேக்கை நானும் அண்ணனுமாகப் பக்கத்துவீட்டில் சித்தியுடன் பள்ளிக்கூடம் போகவேண்டு நிற்கவைக்கப்பட்ட நாட்கள். நாங்கள் ஒழுங்காக வளக்கப்பட்ட பிள்ளையள்.

பெரியவருக்குக்கீழ்ப்படிதல், மரியாதை, அவையடக்கம் என்று அதுகள் ரெண்டுமெல்லோ பிள்ளையள் என்ற வகைச் சான்றிதழ் பெற்றவர்கள்- பக்கத்துவீட்டுக்காறர் அண்டை அயலவரால். இரண்டாவது நாள் என்று நினைக்கிறேன், பள்ளிக்கூடம்விட்டுவந்தது ஒரு நாலு மணியிருக்கும். சித்தி வெளிக்கிட்டு கோயிலுக்குப் போயிட்டா. முதல்நாள் அவ்வோடுபோன

அனுபவத்தில்-அவ கதகதயெண்டு கதைச்சுக்கொண்டு நிக்கிறதில் எனக்குப்போட்டிபோட்டு நிக்கேலாதபடியால்-மட்டமடிச்சுப்போட்டு விளையாட எண்டு ஒழுங்கைமுலையுக்க இருந்த கல்பனா வீட்ட போயிட்டன். அண்ணா கோயிலடிக்குப் பந்தடிக்க எண்டு போயிட்டான். அங்கப்போனால் கல்பனாவும் அம்மாவும் கோயிலுக்கு வெளிக்கிட்டபடி. இனி நான் உடுப்புமாத்திக்கொண்டு அவையோட போகப்பிந்தும் எண்டதால் அவை நடக்க, நானும் ஒழுங்கையுக்கால் பனைமட்டை வரிச்சுக்களில் கரித்துண்டால் கோடு கிழிச்சபடி மெதுவா நடந்தன்.

வீட்டை வந்து சேந்தா சித்தப்பா வேலையால் வந்திருந்தார். சித்தப்பா குசினியுக்க தேத்தண்ணி குடிச்சுக்கொண்டிருந்தவர் எனக்கும் ஊத்திக்கொண்டு வந்து தந்தார். சின்னன்ல இருந்தே சித்தப்பாவை எனக்கு விருப்பம். சின்னன்ல எண்டால் விவரம் நினைவில் இருக்கிற-மட்டுமட்டா ஒரு முண்டரை நாலு வயசில் இருந்து. அப்ப சித்தப்பா கலியாணம் கட்டவும் இல்ல. எங்கட வீட்டில் இருந்துதான் வேலைக்குப் போறவர். சிலநேரம் அண்ணாவுக்கும் எனக்கும் போட்டிவரும், ஆர் சித்தப்பாவோட படுக்கிறதெண்டு. ஆளுக்கொரு பக்கம் படுப்பம், இறுக்கிக் கட்டிப்பிடிச்சுக்கொண்டு படுப்போம். இந்தப்போட்டியில் நானும் அண்ணாவும் சண்டையும்பிடிக்கிறது. அண்ணா எண்டால் என்ன பெரிய அண்ணா. அவனுக்கு எட்டு, எனக்கு ஏழு. ஒரு வயசு வித்தியாசமெண்டதால் 'அவன்' தான் எப்பவும்.

தேத்தண்ணி குடிச்ச முடிய சித்தப்பா தான் இருந்துகொண்டிருந்த கதிரையில் என்னையும் வந்து இருக்கச்சொன்னார். அது சில கலியாணவடுகளில் மாப்பிளையும் பொம்பிளையும் சேர்ந்திருக்க வைக்கிற ரெட்டைக்கதிரை. அவர் இடக்கைப்பக்கம் இருந்தவர். நான் போய் பக்கத்தில் இருந்தன் "பள்ளிக்கூடத்தில் இப்ப என்ன சொல்லித் தருகினம் விஞ்ஞானத்தில்" எண்டு கேட்டார். நான் "இரண்டாம் வகுப்புத்தான் படிக்கிறேன். எனக்கு விஞ்ஞானம் எல்லாம் இன்னும் பாடத்தில் இல்லை" எண்டேன். அவர் "அதின்ற அவசியம் இவர்களுக்கெல்லாம் எங்க தெரியுது" எண்டபடி வலக்கையால் முதுகுப்பக்கமாகக் கையைக்கொண்டு வந்து என்ற வலக்கையின் தோள்பட்டையொடு சேர்த்து என்னைப் பிடிச்சார் -கிட்ட இருக்கிறது போல. நான் கிட்டப்போனேன். இப்ப அவரின்ற கை என்ற வலது பக்கக்கைக்கும் உள்ளால் என்ற கமக்கட்டுக்குள்ளால் பிடிச்சிருந்தது. இது இப்பிடிப் படிக்கிறது எனக்கு என்னமோ நெருடலா, இதுவரை ஆரும் அப்பிடிப் பிடிக்கேல்லையெண்ட அரியண்டமா இருந்திச்சு. அவர் ஒருவேளை கை எட்டாமல்தான் அப்பிடிப்பிடிச்சிருக்கிறாரோ எண்டு பாத்தேன். அப்படியில்லை. நான் விடுபட எண்டு நெழிஞ்சன். அவர் என்னை விடவில்லை. அதுக்குப்பதிலா பின்பக்கமா இருந்த கையை முன்னாலையும் கொண்டுவந்து நெஞ்சுப்பக்கமா முழுக்கவும் சுத்திப்பிடிச்சார். "விடுங்கோ சித்தப்பா

குமரகுருபரனுக்குக் கஸ்ரகாலம்தான் போலிருக்கிறது. இல்லையென்றால் இப்படி நடந்திருக்குமா? சின்னவயசிலிருந்த கரிசனை, குழந்தைகள்மீது பிரியம் அல்லது அக்கறை ஒருவேளை வீட்டிற்கு மூத்தவனாயும் நிறைய உடன்பிறப்புக்களுடனும் பிறந்ததனால் இருக்கலாம். அதேபோல அவனுடைய விருப்பம் போலவே ஆசிரியப்பணியும் கிடைத்துவியது. 3ம் வகுப்பு வகுப்பு மாஸர் அவன்தான் அவன் வேற எந்த வகுப்புக்குப் போனாலும்கூட பிள்ளையனுக்கு ஒரே கொண்டாட்டம்தான். உணர்வுரீதியான மனதின் உற்சாக அலைகளைப் புரிந்துகொள்ள - உணர்வுகளின் தூய்மைத்தன்மையை உணர்ந்துகொள்ள கள்எப்படாத குழந்தை உள்எங்களால், மனங்கள்ளாதன் முடியும்போலிருக்கிறது.

குழந்தைகளை

அடிப்பதேயில்லையவன். உறவினர் விருந்தினர் வீடுகளில்கூட குழந்தைகளை வெருட்டிவிடும்ப்படி கூறினாலும் செய்வதில்லை. சார்லி சப்ளின் ஒரு சின்னப் பெடியனுடன் இருக்கும் கறுப்பு வெள்ளைப் படம்வாங்கி அறையில் ஒட்டி வைத்தவன். கொஞ்சநாளில் யேசுநாதர் குழந்தைகளுடன் இருக்கும் படத்தையும் ஒட்டி வைத்தான். இப்போது :-பிரான்ஸில் இவ்விருபடங்களுடன் வேறு - குழந்தைகள் வரிசையாய் வாங்கில்ல இரூப்பதுபோன்ற -படமும் வாங்கி ஒட்டாமல் சுருட்டி வைத்திருக்கிறான். ஸ்ரூடியோ ரும்களில் அடிக்கடி மாறும்போது கிழித்து ஒட்டும் கரைச்சல் ஒருபக்கமிருக்க, ரசனி, கமல்காசன், மீனா, சாலினி ரசிகர்கள் இடத்தை நிரப்பிவிட்டதால் இடப்பிரச்சனையும் ஒரு காரணமாயிருக்கவேண்டும்.

இந்தமுறை கிடைத்த ஒருகிழமை விடுமுறையில் எங்காவது அதிக செலவினமால், அதேவேளை வெளியூராயும் போய்விட்டு வர நினைத்தான். முதலில் ஐரோப்பிய நாடுகளைப் பார்ப்பது என்றும் அதன் முதற் கட்டம்

அம்மா

- 16 -

நான் படிக்கப்போறன் எண்டேன்” அப்ப அவர் சிரிச்சமாதிரி இருந்திச்சு. அது சிரிப்பில்லை. அதைப் பார்க்க, அந்த முகத்தைப்பார்க்க, எனக்கு நடுவயித்திலையிருந்து சுடுதண்ணி வெளிக்கிட்டுத் தலைவரை பாஞ்சமாதிரி இருந்தது. வாயெல்லாம் காய்ஞ்சு பயமாப்போச்சு. அழலாம் எண்டாலும் அழுகையும் காய்ஞ்சுபோச்சுப்போல. “பிள்ளையாரப்பா” எண்டு பயத்தில உள்ளுக்க சொல்லிக்கொண்டேன்.

“சித்தப்பாந்ர மடியில இரு. நான் ஒரு விஞ்ஞானக்கதை சொல்றன் எண்டார்”.

என்னை மடியில இருத்தினார். அதுக்குமேல தாங்க ஏலாமல் நான் கையக் கடிச்சுவிட்டன். அவர் கைய உதற நான் மடியில இருந்து பாய்ஞ்சுபோட்டன்.

பாய்ஞ்சு விச்சுக்கு ஓட விராந்தைப்படியில தடக்கி இரண்டு முண்டு அடிதூரத்திலபோய் விழுந்தன். அப்ப பார்த்தா அண்ணா வாறான். அதப்பாத்த சித்தப்பா “என்ன பாத்துப்போகக்கூடாதோ” எண்டபடி எழுப்பிவந்து உடுப்பெல்லாம் இருந்த மண்ணைத்தட்டிவிட்டார். ஊததையும் மண்ணும் இல்லாத இடமெல்லாம் தட்டிவிட்டார். நான் “அண்ணா படிப்போமா” எண்டபடி அவனைக் கையப்பிடிச்சிழுத்தேன். “பொறுடி முகங்கமுடிப்போட்டு வாறன்” எண்டான். “நானும் வாறன் முகங்கமுடி, ஒரே மண்ணாக்கிடக்கு” எண்டு அரியண்டத்திலிருந்து தப்பிச்சோம் பிழைச்சோமெண்டு அண்ணாவோட போயிட்டேன்.

படிக்க எண்டிருந்தால் எனக்கு கொப்பியில என்ன எழுதிக்கிடக்கெண்டு தெரியேல்லை. ஐயோ இதுக்கு முதல் சித்தப்பா இப்பிடி இல்லையே? இருக்கும். ஒருவேளை எனக்குத் தெரியாமல் இருக்கும். இது இவனிட்ட சொல்லலாமோ? என்ன செய்வான்? சித்தப்பாவை அடிப்பானோ? சின்னப்பெடியன். இவனை அவர் ஏதும் தாறுமாறா அடிச்சுப்போட்டார்? சரி அப்பிடியெண்டாலும் என்னண்டு சொல்றது? அண்ணன் வீட்டை சொல்லிவிட்டானெண்டால் சித்தப்பாவும் அப்பாவும் சண்டைபிடிப்பினமோ? சித்தப்பா வந்தார். நாற்காலியில் இருந்த என்னுடைய முதுகுப்பக்கமா உடம்போட ஒட்டினமாதிரி வந்ததறிண்டு கன்னத்தில கிள்ளினார். கிள்ளினதவிட அவர் அவ்வளவு கிட்ட வந்ததறிந்து எரிச்சலாயிருந்தது. அண்ணாட்ட “ஓடிப்போய் ஒரு பக்கற் சிகிரெற் வேண்டியாறியோ அச்சாப்பிள்ளை” எண்டார். அவன் தலையாட்டவும் எனக்கு மயக்கமே வந்துவிடும்போல இருந்தது. “அப்பிடி ஒரு கூலைப்பக்கெற்றும் வேண்டியா!”

ஆனால் நான் நினைச்சமாதிரி ஏதும் பயமா ஒண்டும் நடக்கேல்லை. ஆனால் அவர் சொன்னது அதைவிடப் பயமான விசயம். “எதயெண்டாலும் சித்தியிட்ட வேற ஆரிட்டயும் சொல்லாத. சொன்னால் உன்ர அண்ணன் தூரத்திப்போடுவேன். இல்லாட்டி கிணத்துக்க தள்ளிவிட்டுவிடுவேன். அண்ணனும் அண்ணியும் வரேக்க நயும் அவனும் சண்டை பிடிச்சு விழுந்துபோட்டான் எண்டுவேன்.” சிரிச்சார். அதே சிரிப்பு. எனக்கு நெஞ்செல்லாம் அடைக்கிற நிலமை. “இதெல்லாம் சுமமா சொன்னான். சித்தப்பா ஆசையில் கொஞ்சினா பிள்ளை கோவிக்குமோ? நல்லாப் படிக்கோணும் என்ன” எண்டு திரும்பவும் கன்னத்தை லேசாகக் கிள்ளிவிட்டுப்போனார். ‘ஏன் எனக்குப் பிள்ளையாரே இவ்வளவு தொக்கைக் கன்னத்தைத் தந்தனி? கல்பனாவைப் போல ஓட்டல் கன்னம் தந்திருக்கலாமே’ எண்டு நினைக்கிறதாக்கிள்ளை அண்ணா வந்திட்டான். சிகரெற் பக்கெற்றோடு சித்தப்பா வெளியிலபோக அண்ணா கடலைப் பக்கெற்ற உடைச்சுத் தந்தான். நான் பாதிப் பக்கெற்றில ரெண்டு துண்டு மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு மிச்சமெல்லாததையும் அவனுக்கே குடுத்தன். “என்னடி இனிப்பு உனக்கு

பெல்லியத்திலும் என்ற தீர்மானம் நடைமுறைக்கு வர செலவுச்சிக்கனமும் ஒரு காரணம். இனி வரும் காலங்களில் காசு கூடக்கையில் நிற்கும் போது பிற பெரிய நாடுகளையும் பாக்கும் திட்டம். பிரான்ஸிற்கு வந்திருந்தபோது இவன் வேலைசெய்த ரெஸ்ஸோற்றில் வைத்து அறிமுகமான ஓர் பெல்லியக்காரனைப் பாக்கலாம் என்று போனிட்டத்தில் தேடிப்பெயிருக்கிறான். அந்த நேரம் இவன் மலாந்திக்கொண்டிருந்த வீதியில் ஒரு குறுக்குத்தெருவிலிருந்த பள்ளியிலிருந்து வந்த பல சிறார்கள் திசைக்கொன்றாகச் சென்று கொண்டிருந்தனர். சில குழந்தைகள் காரிலும் பல குழந்தைகள் நடந்தும், அப்பிடியிப்பிடிப் போனதெல்லாம் போக ஐந்தாறு குழந்தைகள் பஸ்ஸிற்கு நின்றுகொண்டிருந்தனர்.

இவன் மரம் ஒன்றின் கீழிருந்த வாங்கு ஒன்றில் நேரம் போய்க்கொண்டிருந்தது. சில கார்கள் போய்க்கொண்டிருந்தன. இன்னும் சில மற்றத்திசையில் போய்க்கொண்டிருந்தன. சில கார்கள் நிறுத்தியிருந்தன. மாரிமாரிப்பாத்து, கார்களின் நம்பர்களைக் கூட்டிப்பாத்து ஒற்றுமை வேற்றுமையாத்து, அங்காடும் இங்காலும் பாக்கத்தெடங்கினான். பிள்ளைகளும் இவனோடு இன்னும் பஸ்நிலையத்தின் நின்றுகொண்டிருந்தனர். இரண்டு பிள்ளைகள் இவனுக்கும் பஸ்நிறுத்தத்துக்கும் இடையே நின்றுகொண்டிருந்தனர். 2ம்-3ம் ஆண்டுகளில் படிக்கும் போல. அந்தப்பிள்ளைகள் பொம்மை குருவி என்று எழுது ஊர்களில் பிள்ளைகள் செய்து காட்டி விளையாடுவதுபோல சைகையால் செய்து, அந்த உருவங்கள் முட்ட வருவதுபோலவும் கொத்துவதற்கு ஒன்றை ஒன்று தூரத்துவதுபோலவும் காட்டி விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். இப்ப அவனுக்குப் பாக்கச் சுவையானதொரு நிகழ்வ நடந்துகொண்டிருந்ததால் அதையே பாத்துக்கொண்டிருந்தான். குழந்தைகளைப்பாத்த மகிழ்ச்சி அவன் முகத்தில்.

பிள்ளைகளும் அவர்கள் திரும்பிப்பாத்த கணங்களில் அவனைப்பாத்துச் சிரிக்கவே செய்தன. விளையாடிக் கொண்டும் நின்றார்கள். இவர்களை ஏற்றிச்செல்லும் காரோ ஆளோ வரவில்லைப்போல. ஒருவேளை பஸ்ஸில் பொவார்களாயிருக்கும். வெளிநாடுகளில் சின்னன்களும் படு சுட்டி. இவனுக்கு ஐந்து விரல்களையும் குவித்து மறுகையில் உள்ளங்கையைத் தொடுவதும் பின்னர் மற்றக்கையின் ஐந்து விரல்களையும் குவித்து முதற்கையின் உள்ளங்கையைத் தொடுவதும் பின்னர் அதை வேகமாகச் செய்வதுமான விளையாட்டு நினைவுக்கவரச் செய்து காட்டினான். குழந்தைகள் இதைப்பாத்துவிட்டு கிட்ட வந்தன. உற்றுப்பாத்துவிட்டு குழந்தைகளும் அதுபோலவே செய்து விளையாடி விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். பேச்சு மொழியின் தேவை எதுவுமில்லாமல் இது தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. கொஞ்ச

விருப்பமென்றதானே இதை வாங்கியிருந்தான். இல்லாட்டால் உறைப்புப் பக்கற் எனக்கெண்டு வாங்கியிருப்பேனே?" இதைக்கேட்க எனக்கு எல்லா மாச்சேர்ந்து அழுகையா வந்துது. சத்தமே இல்லாமல் கண்ணீராய் ஓடியது. அண்ணா பக்கத்தில் வந்து " பயமோடி. அம்மாவை இன்னும் ரெண்டு நாளில் வந்துவிடுவினம். பயப்பிடாத நாளிருக்கிறன். சித்தப்பா இருக்கிறார்." அவன் கதைக்கக் கதைக்க என்ற அழுகை கூடத்தான் செய்தது. ஏன் அழுதுனான்? அவன் ஏன் நான் அழுகிறேன் என்று தெரியாமல் இருக்கிறதக்காக அழுகை கூடிச்சோ, இல்லையெண்டால் அண்ணன் என்மேல வைச்சிருக்கிற பாசத்தினாலையோ, சித்தப்பா சொன்னபடி அண்ணனை ஏதும் செய்துவிட்டால் எண்ட பயத்தினாலையோ, சித்தப்பா இனிமேல் என்னவேனும் கூடக்கதைக்கத் தொடங்கினாலும் எண்ட பயத்தினாலையா? என்னமோ தெரியாது. ஆனால் ஒண்டு மட்டும் நிச்சயம். அண்டைக்கு நான் சாப்பிட்ட கடலைத்துண்டு போல வாழ்க்கையில் எனக்கு வேற ஒரு சாப்பாட்டிளர் ருசியும் ருசியில்லாமல் இருந்ததில்லை. அது இனிப்பாயும் இல்லை. உறைப்பாயும் இல்லை. கசப்பாயும் இல்லை. துவாப்பாயும் இல்லை. எதுவாயும் இல்லை.

சித்தப்பா அடிக்கடி அந்த மூண்டு நாளும் வந்தார். நான் தனியா அண்ணாவோடு இருக்கிற நேரமெல்லாம் வந்தார். பதினாலு வயசில் அழுது அடம்பிடிச்ச கொண்வெண்டுக்கு போகும்படி சித்தப்பா எனக்குக்கிட்ட வாறது இருக்கத்தான் செய்தது. எனக்கு இந்தக்காலங்களில் என்னெண்டு உயிரோடு இருந்தன் எண்டதுதான் தெரியாத விசயம். எனது நாட்கள் ஆண்டுகள், புதுவருசம் தியாவளி, கிறிஸ்துமஸ், பிறந்தநாள் எண்ட கால இடைவெளிகளில் கழிவதில்லை. ஒருதரம் சித்தப்பா என்னெண்ட வந்ததற்கும் அடுத்ததரம் சித்தப்பாவின் வருகையைத்தடுக்க நான் போசிப்பதற்குமான கால இடைவெளிக்குள்ளேயே எனது நாட்களையும் ஆண்டுகளையும் நான் கணக்கிட்டுக்கொண்டேன். இது எனக்குமட்டுமான விதியா? எனது அண்ணாவின் உயிரைக்காப்பாற்ற நான் செய்த தியாகமாய் நினைத்துக்கொள்கிறேனோ? இப்போது, அண்ணாவிடம் சொல்வதுபற்றி சொல்லக்கூடாது என்பதுபற்றி மறுபரிசீலனையின்றி நான் முடிவு செய்துவிட்டேன். அவனும் ஒருவேளை இதகளைக்கேட்டு இன்னொரு சித்தப்பாவோ மாமாவோ பெரியப்பாவோ ஆகிவிடுவானோ என்ற பயமும் இனிச்சொல்லி என்னபயன் எண்ட எண்ணமும்தான்.

கொண்வென்றில் நிர்மலா என்ற சினேகிதியானது ஒரு தற்செயல்தான். ஆனால் கடவுள் செயலாயும் இருந்திருக்க வேண்டும். அவள் எவ்வளவு நல்ல பெட்டை. ஒருக்கா அவள்போய் பாவங்களைச்சொற்ற மாதிரி நாளும் சொல்லவேணுமெண்டு கேட்டேன். அவள் சிரிச்சுப்போட்டுச் சொன்னாள் " நாங்கள் எங்க பாவம் செய்யிறும்.பெரியாக்கள் தானே பாவம் செய்யினம்.எங்ககளையும் பாவத்துக்கு உபயோகப் படுத்தினம்."எண்டபடி திரும்பவும் சிரிச்சாள். அது ஒண்டுமேயில்லாத சத்தேயில்லாத சிரிப்பு.சொன்னாள். "எனக்கு உது உந்தப் பாவசங்கீதனமெல்லாம் விருப்பமில்லை.அங்க இருந்து பாவம் கேட்கிறவையே பாவம் செய்யினமாம்.உமக்குத்தெரியுமோப்பா,நான் கோயிலுக்கை எல்லாரேடையும் சேர்ந்து போறதோடயும்சரி.சிறுநீர் கூட்டிக்கொண்டு போறாவெயெண்டு போறனான்.உள்ளபோய் பாவசங்கீதனம் நான் செய்யிறெல்லை.இப்ப ஒளிச்சு ஒளிச்சு வைக்கவேண்டியிருக்கு.இன்னும் ரெண்டு வருசம்.எனக்குப்பதினெட்டு வயசெண்டால் வெளிப்படையாச்சொல்லுவன் - நான் பாவசங்கீதனம் செய்யமாட்டேன் எண்டு." அது சரிதான். சின்னவயசிலிருந்து பிள்ளையாரப்பா பிள்ளையாரப்பா என்று அழுதன் சித்தப்பாவிட்டிருந்து காப்பாத்த பிள்ளையாரும் வரயில்லை,முருகனும் வரயில்லை.இஞ்ச என்னடா எண்டால் நிர்மலாவுக்கும் அவளினர் கடவுளும் அப்பிடித்தான்போல கிடக்கு, எண்ட நினைப்பு வந்திச்சு.நிர்மலா திரும்பக்கேட்டாள்,"அதுசரி நீர் ஏன் பாவம் சொல்லப்போறீர்."

இப்பிடித் தொடாந்தகதை எங்களிடையே வளர்ந்து வளர்ந்து எங்கள் சினேகிதமும் வளர்ந்தது.விட்டு விட்டு ரெண்டுபேரும் கதைச்சுக்கொண்ட, அழுதுகொண்ட,ஒருத்தரை ஒருத்தர் பார்த்து ஆயிரம் அர்த்தங்களோடு சிரித்துக்கொண்ட பல கணங்களில் எனது விளாங்காய்க் கயரை அவளும் பகிர்ந்துகொண்டிருந்தாள்.இன்னொரு கணமும் இன்னொரு பொழுதும் இன்னொரு நெருக்கமுமானது எங்கள் சினேகம். "உனக்குத்தெரியுமோடி" இப்ப அவ்வளவு நெருக்கம் "உனக்குத்தானெண்டில்லை ,இன்னும் இன்னும் எல்லாருக்கும் இப்பிடியிருக்கும்போல.சின்னப்பிள்ளையானா இல்லாம இருக்கிறதும்

நேரத்துக்குப்பின் மொளையம் அல்லது மொழியற்ற நிலையைத்தாங்காத ஆசிய மனது பெயரை அறிந்து கொள்ள விரும்பியது. «என்ன மொழிக்குழந்தைகளாமிருக்கும்? குழந்தைகளுக்கு மொழியென்று எதேனும் நிர்ணயிக்கப்பட்டா பிறக்கின்றன? எப்படியும் ஜெர்மன் மொழி பெல்ஜியத்தில் தெரிந்திருக்கும் என்று நினைத்துக்கொண்டான்.

«இம் பின் முருகா, ௫ பிஸர் ? » என்று கேள்விக்குக் கையை அசைத்துக் கேட்டான். பிள்ளைகளுக்கும் ஜெர்மன் மொழி தெரியும் போல. « யிருகா » என்று சிரித்தன. அவர்களுக்கு யிருகா, முருகா வேறுபாட்டின் நகைப்புத்தெரியாதாயினும் பெயரை அறிந்ததால் சிரித்தார்கள். இவன் மாறிய தன் பெயருக்காகச் சிரித்தான். இரண்டுபக்கச் சிரிப்பும் ஒன்றையென்று தூண்ட சிரிப்புக்கூடியது. சிரிப்பு நின்றுது. இரண்டு பொலில் காக்கள் கூலிக்கொண்டுவந்து பஸ் நிறுத்தத்தில்ஒன்றும் அதை மறித்துக்கொண்டு ஆங்கில வீ வடிவில் -மற்றொன்றுமாக நின்றுன. நிற்க முன்பாகவே சுற்றிலும் பொலிஸ்காரர்கள். "எற்கு" என்பது சிந்தனைக்கு வர முன்னதாகவே இவனுடைய தலையமிரைப்பிடித்து முகத்தைத் தரையில் மோதாத குறையாக அவனைத் தரையில் தள்ளினர். தள்ளப்பட்டது தெரியுமென்பே இவளின் வலது கை முறுக்கப்பட்டு, கோழியின் இறக்கையை அடிக்காமல் சொருகுவதுபோலச் சொருகினர். இத்த நேரம் வந்த இடைவெளியில் முருகானந்தம் «ஏன் என்னைப் பிடிக்கிறீர்கள்» என்றான். இப்போது மொழி என்பது எது என்ற கேள்வி எழாமல் சர்வதேச மொழி உடனே வந்தது. ஆனால் பதிலில்லை. காருக்குள் பிடித்துத் தள்ளினர். தள்ளப்பட்டபோது இடக்கை தடக்கியதால்தான் கையில் விலங்கிடப்பட்டது புரிந்தது.

::பிரஞ்சுக்காட் எண்டதும் பிரஞ்சு கதைக்கும் ஒரு பொலிஸ்காரன் வந்தான். ஆனால் முருகானந்தத்துக்கு தமிழிலிருந்து பிரெஞ்சுக்கு மொழியெய்க்க இன்னொருவன் வேண்டும் என்றது அவர்களுக்குத் தெரியாமல் போய்விட்டது. பிறகு ஆங்கிலமும் பிரெஞ்சுமாதக் கலந்து கேள்விகள் வந்தன. «நீ ஏன் பள்ளிக் குழந்தைகளோடு கதைத்தாய்?»

சிலவேளை நல்லம்போல.

...எனக்கு....எனக்கும் இப்பிடி... இப்பிடி இருக்கு.அது என்ன அனுபவமோ ? அனுபவமெண்டு சொல்ல உனக்குச்சித்தப்பா, எனக்குத் தாத்தா உனக்கு அண்ணாவின்ர உயிருக்குப்பயம். எனக்கு என்ர நல்ல பிள்ளைத்தனத்தின் மேல் பயம். நல்ல பிள்ளையெண்டால் அப்பிடித்தான். தாத்தாக்கு உதவிசெய்யுமாம். தாத்தா சொல்லுறதைக் கே...க்கு...மாம் எ...ஹ்...ண்டு ஏன்தான் எங்களை இப்பிடிப் பேசாமடந்தையாய் வ...எத்தி...ருக்கின...ஓ..." வரிசையாய் நிண்டிருந்த நெட்டிலிங்க மரத்துக்குக் கீழே இருந்த சீமேந்து வாங்கிலில். பின்னேரம் ஸ்ரடிரைம் வாறுதவரைக்கும் ரெண்டுபேரும் அழுது தீர்த்தம். நான் அழுத்து இந்நக்காரணத்துக்காக இது ரெண்டாவது தடவை. ஒருக்கா நான் அண்ணாவோட அந்த முதல் தடவையில். நீர்மலா எத்தின தரமோ தெரியாது. அதுக்குப்பிறகு இண்டைக்குத்தான், நான் இது குறிச்சு அழுகிறேன். அழுதனான். அழுகிறேன்.அழுகிறாள்.

«ஏன் அவர்களைக் கிட்டக் கூப்பிட்டாய் ?»

«எதற்காக பெல்லியம் வந்தாய் ?»

எல்லாம் சாதாரணக் கேள்விகள்தான். ஏன்வந்தாய் என்பதற்கு «சூரிஸ்ற்» , «லோகன்ஸ்» என்றான். இதுவே அவர்களுக்குச் சந்தேகத்தைக் கிழப்பியிருக்கும்..பிரான்ஸிலிருந்து ஒருவன், அதுவும் ஒரு ஆசிய நாட்டவன் பெல்லியத்துக்கென்று சூரிஸ்ற்றாக வருதை எப்படி நம்புவார்கள். தொடர்ந்த பதிலில் இன்னும் குழப்பம். «ரெஸ்ரொறன்றில் வைச்சுப்பழக்கமான கிளமென்ட் என்ற ஆசையும பாய்க்க நினைச்சேன். அவர் அந்த யுனிவேசிறிற்றில் வேலை.» ஆசையாள் பாய்க்க பொலிஸ்காரருக்கு இன்னும் சந்தேகம் கூடியது.முதலாவது இவன் சொன்ன அந்தக் கிளமென்ட் யுனிவேசிறிற்றில் பெரிய ஆள்இரண்டாவது அவர்கள் தொடர்பு கொண்டதில் கிளமென்ட் ஊரில் இல்லை சாட்சிசொல்ல வெளியூர் போய்விட்டான்.இதையெல்லாம் மீறி விளக்க குமாருருபரனுக்குத் -தமிழைத்தவிர வேறு ஒரு மொழியையும் படிக்காத பாவம்- பெரும் சமையாய்.

கார்ஓடிக்கொண்டிருந்தது.பின்சிறீரில் நீர்மலாவும் யோசப்பும் ஒருவரை ஒருவர் காறில் ஏறியதில் இருந்து இன்னும் பாக்காத மொளனத்தில் ஓரையாடல் நின்று சிந்தனையில் திளைத்திருந்ததனால் முச்சிலிருந்து வரும் ஓசைகளின் சீ அவர்கள் கைவிட்டிருந்த உரையாடலைத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. வக்கலாகப் படிக்க விரும்பிய நீர்மலா தொடர்ந்து படித்துக்கொண்டிருப்பதனால் பிள்ளை ஒன்று பெற்றுக்கொள்வோமா என்று ஒருவரை ஒருவர் கேட்டுக்கொள்ளாமலேயே தவிர்ந்த மொளன, உரையாடலுமின்றி வாழ்க்கை ஸ்ருடியோவில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.அதனால் பொலிஸ் செய்தியாகக் குமரன் ஸ்ருடியோவில் வந்து விழுந்ததும் இருவரும் கதைக்கக்கொள்ள முதலே நீர்மலா வெளிக்கிடத் தொடங்கிவிட்டாள்.ரவிக்கு அவள் வெளிக்கிடுவதன் காரணம் தெரிந்தாலும் அதைக்கேட்டுத் தெரிந்துகொள்வதில் , தனது துணைவி - தானும் அவளும் ஒன்றாகவே - சிந்திப்பதைத் தெரிந்து உறுதிப்படுத்தவதில் ஓர் உள்ளார்ந்த கிளர்வு , கேட்டான்.

“எங்கடி (இது கோபமான 'டி' யுமில்லை சந்தேகமான 'டி' யுமில்லை, சினேகமான 'டி') வெளிக்கிரறாய்.”

“எடேய் இனி நீ ராத்தல் பட்டுப் போறதுக்கிள்ள அங்க அவன் ஒருவழியாப்போடுவான்”

இது ரவியை விட முன்யோசனையான தன்மை. அவன் எதிர்பார்த்த தொனியில் எதிர்பார்க்காத பதில்.அவனுக்குத்தேவை அந்தத்தொனிதான்.பெரும்பாலான நண்பர் வட்டத்துக்கு மொழிபெயர்க்கவென்று அவன் போவதில்லை. சட்டமும் படித்துக்கொண்டிருப்பதால் ,மொழியும் சுருவாக வருவதால் நீர்மலாதான். அந்த வகையில்தான் பெல்லியத்துக்கும் குமரன் விசயத்துக்காக வெளிக்கிட்டது.இயல்பாகவே அவளிடம் இருக்கும் சினேக உணர்வும் முந்திக்கொண்டது. ஆனால் பெல்லியத்தில் சிக்கல் இதுதான் என்று தெரிந்திருந்தால் அவளால் அவளும் தவிர்ந்திருப்பார்கள். காரின் முன் சிறீரில் குமரனும் ,சுரேஸின் மாமா காரை ஓடிக்கொண்டிருந்தும் மொளனம். அவரவர் சிக்கல் அவர்களுக்கு. அவசரத்தில் கார்கொண்டுவந்த சிரமத்தில் சுரேஸின் மாமா.பிடிபட்ட சங்குத்தில் குமரன். குமரன் பிடிபட்டதற்கான காரணம் சொல்லப்பட்டபோது துவங்கிய, முடிவடையாது தொடர்ந்துகொண்டிருந்த மனச்சிக்கல்களில் நீர்மலாவும் ரவியும்.

இருவருக்கும் பொதுவான பல பிரச்சனைகள், தலைப்புக்கள், போக்குகள், உணர்வுகள் பெரும்பாலும் இருக்கிறது.இது ஒருவரை ஒருவர் இசைந்ததனால் வந்ததா?, அல்லது இருவரின் விருப்புக்களும் ஒத்திசைந்ததனாலா என்பதே தெரியாது..பிரான்ஸில் 'லொலிதா' பட விளம்பரம் ஓட்டப்பட்ட நாளிலிருந்தே இருவருக்கும் அந்தத்திசை நோக்கியே உரையாடல் தொடர்ந்தது. ஒரு ஆரேழு வருசத்துக்குமுதல் நாபக்கோவைப் படித்தவிட்டு அதைப்பற்றிய உரையாடலும் தொடர்ந்து இடைநின்றிருக்கிறது, எந்த உரையாடலாவது முழுமையாக நின்றுவிடுமா என்ன? இவன் புறப்பொருளாகவும் அவள் தன்னிலை சார்ந்தும் நடத்திய உரையாடல் அது. பல நாட்களுக்குக் கணத்த மனதைத் தந்தது என்றாலும் வேற்றுப்பரிமாணப்பார்வைக்கு இட்டுச்செல்லவும் செய்தது. அதற்குப்பின்னால் 'கொழுப்பில் நடக்கும் பால் பாலியல் வியாபாரச்செய்திகள்' பாரிஸ் நாளிதழ்களில் வந்தபோதும் பொதுவான போக்கு இந்தப்பக்கமாகத் திசை திரும்பும்,திருப்பியிருக்கிறது. 'எலிவேட்டை' கதையும் இப்படியொரு விளைவை ஏற்படுத்தத்தான் செய்தது. ஆனால் இவைகள் நேரடியான எந்தப்பாதிப்பையும் கிளறிவிடவில்லை இந்தளவுக்கு. இந்தப்பிரச்சனை, அதுவும், குமரனுக்காகப் பரிந்துபேசி, இப்படியொரு குற்றத்தை அவன் ஏன் செய்யவேணும் என்று எதிர்கேள்விகேட்டு வாதிட்டு, பெல்லியம் வந்தது இயல்பானது என்று சான்றுகள் எல்லாம் காட்டி, எல்லாம் செய்தது நீர்மலாதான். அது எப்படியும் அவளின் பழைய காயங்களைக் கிண்டிவிட்டிருக்கும். ரவியும் இந்தக்காயங்களிலிருந்து விடுபட்டவனல்ல. ஆண்! ஓம் ஆண்தான்!குண்டுசுண்டாக மழலை முகமும் சுருட்டை முடியுமாக இருந்த சின்ன வயசு. ஆ...ண்களின் ஆசைப்பார்வை அந்தமழலைமீதும். பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து வரும்போது சைக்கிளில் இவனைமட்டும் ஏற்றிவந்த நல்ல மாமாவும், வீட்டில் உதவி செய்து கொடுத்த ஏதோ ஓர் வெளியூர் மாமாவும் நீர்மலாவின் அனுபவங்களிற்குக் குறைபாமல் இவனையும் சிக்கவைத்தஆ...ண்கள். அந்த ஆ...ண்களை நினைத்தால் ஓர் அபத்தச் சிரிப்புத்தான் அவனுக்குள் இப்போது எழும். நீர்மலாவின் பழைய, ஆறாத காயங்களை அவனுடன் பழகிய முதற் கணங்களிலேயே அவன் நினைவுக்குள் அவள் விதைத்தவிட்டாள்.அதனால்தானோ என்னமோ அவளின் நோவுகள் இவனால் உணரப்படக்கூடுமாயிற்று. இவனுடைய காயங்கள் அவளுடைய காயங்களின் தன்மையை ஒத்ததா இல்லையா என்பது இவனின் தீர்மானத்துக்குள் பிடிபடாத ஒன்றாக இருந்ததால், அதை , தன்னுடைய அனுபவத்தை ,காயத்தைப் பகிர்ந்துகொள்வதால், சொல்வதால் - அவளுடைய காயத்தின் தன்மையை அது குறைக்குமா மாற்றுமா என்பது திடமாயில்லாததால் என்ன பயன் என்று விட்டுவிட்டான்.

விரைப் பழம் என்றால் என்ன என்பதை எப்படிச்சொல்லி விழங்கவைப்பது. பாலைப்பழம் ஓரளவு எல்லா ஈழத்துக்காரருக்கும் பழக்கமானதுதான். அதைப்போலத்தான் இதுவும் வெப்ப மண்டலக்காட்டுபகுதிப் பழம்தான். சின்னதா இலந்தைப்பழம்போல நடுவில் கொட்டையுடன் விட்டமுடைய உருண்டை. அது பழுத்திருக்கும்போது எடுத்து வாயில் போட்டா லேசான கரகரப்புடன் வெல்லத்தின் சுவையும் மணமும். வாயினுள் போட்டு உமிழ்ந்து கொண்டிருப்பதே அருமைதான். இந்த விரப்பழம் புடுங்கத்தான் வெத்திலைக்கேணிக்காட்டிற்கு ஒரு ஆ...ண் மாமாவோடு போனவன். மாமாவுக்குக் காட்டுக்க அவன்ர மனிசியின் நினைப்பு எப்படி வந்துதோ யாருக்குத் தெரியும்.

சாமியாடுறவன் முக்கை உறிஞ்சி போப்பும் பிடிக்கிற மாதிரி பிடிச்சான். “கறடி வருது போல எண்டான். கறடி வந்தாத தப்பிறதுக்கு மரத்திலைதான் ஏறவேணும், உயரமான மரத்தில நீ எப்பிடி ரவி ஏறப்போறியோ தெரியேல்லை ” என்றதும் ரவிக்குக் கண்ணில் நீர்

நிரம்பிவிட்டது. "நங்க... வேற ஒரு வழியும் இருக்கு. கறடிக்கு பல்லும் நகமும் கணக்க. உடுப்பைக்கழுட்டிவிட்டியெண்டால் அதுகள் கொளுவிப் பிடிக்காது." உடுப்பைக் கழுட்டினால் அந்த ஆ...னின் மனிசிக்காறி ரவிதான். எல்லாம் முடிந்தபிறகு உடுப்பைப்போடு கறடி வந்தால் ஓடலாம் எண்டான். இடையில் விரப்பழமும் புடுங்கியாச்சு. விரப்பழம் கறங்கல் சல்லி போல வாயுக்க கடிபட்டது.

அந்தரத்தில் நின்ற நினைவுகளில் இருப்புக்கொள்ளாமல் தவித்த ரவி பெரிபரிக்குள்ள காள் ஏறும்போது வளைந்த வளைவில் சரிந்து இடிபட்ட போதுதான் காரில் ஏறியபின் நிர்மலாவை முதன் முதலாகப் பார்த்தான். நிர்மலா ஏன் இண்டைக்கு இந்த விசயத்துக்கு வந்தம் தேவையில்லாத வேலை என்ன? என்று கண்களில் எழுதியிருந்தாள். வீடெ போய் குறைஞ்சது ஒருநாளாவது லீவு போட்டு விட்டுக் கதைக்குமளவுக்கு விசயங்கள் மூளையில் ஓடியிருக்கும் அவளுக்கு.

"இஞ்ச தம்பி ஏன் இவனைப்பிடிச்சவனாம். அ துவம் ஐஞ்ச வருசக்காட்."

"விசா சரிதான். 'பேபோலி'க்காரன் எண்டுதான் சந்தேகப்பட்டவங்கள்."

பதில் சொன்னது நிர்மலாதான். இப்பதான் லேசாகக் குமரனுக்கும் உயிர் வந்தது போல. தலையத்திருப்பி

"அப்பிடியெண்டா?"

ஒரு லேசான இடைவெளி. வேண்டாம் இருவரும் ஒதுக்கும் விசயம் திரும்பக்கிழறுப்படுது. தவிர்க்க முடியாது. இனி நிர்மலாவைக் கதைக்கவிடாது தானாவது கதைக்கலாம் என்று நினைத்தான்.

"அப்பிடியெண்டால் சின்னப்பிள்ளைகளை ஏதோ ஒருவகையில் காம இச்சைகளுக்குப் பயன்படுத்துகிறவர்கள் என்று பொருள். அப்பிடிப் படமெடுக்கிறது முதலான எல்லாம், பெலஜியத்தில கணக்கப்பிள்ளையள் காணாமப்போனது கிட்டடியில்தான்."

"அதுக்கு! இவனை ஏன் பிடிச்ச வைச்சிருக்க வேணும். சந்தேகம் எண்டால் கேட்டு விட வேண்டியதுதானே?"

"அப்பிடியில்லையென்ன. இவன் பிள்ளையாளுக்குக்கிட்ட நிண்டு கதைச்சுக்கொண்டிருந்ததைப்பார்த்த சனம் 2-3 போன் அடிச்சிருக்கு. இவனும் விளம்பமாச் சொல்ல மாட்டான் தானே. பிள்ளையளாக் கூத்தப்பிளான் போட்டவன் என்று நினைச்சிருப்பான்கள். இஞ்ச ஆரும் பிறத்தியாரோட ஒரு அளவுக்குக்கிட்ட நெருங்கப் பழகிறதில்லைத்தானே? தாய் பிள்ளையெண்டாப் பரவாயில்லை இவருக்கென்ன வேலை."

"நான் அப்பிடியெல்லாம் நினைக்கேல்லை. சுமமா பிள்ளையாளோட சிரிச்சு கைய அசைச்ச விளையாடிக்கொண்டுதானே நிண்டான்."

"ஓம் அது சரிதான். ஆனால் இவங்கு சமூகத்தில குறிப்பிட்ட உறவுடையாக்கள் குறிப்பிட்ட இடைவெளியேதான் பழகுவினம் எண்ட கணிப்பிருக்கு. பிறத்தியாக்கள் அதைவிட நெருங்கிப்பழகேக்கை சந்தேகத்தோடதான் பாப்பினம்.

"எப்பிடியோடாப்பா. எங்கு சனம் உப்பிடியில்லை...கள்ளமில்லாததுகள்..."

ரவி சிரிச்சுக்கொண்டு அவரைக் கண்ணாடியில் பார்ப்பதைத் தவிர்ந்து தன்னுடைய காலைப் பார்த்தான். "எங்கு சனம் உப்பிடியிருந்தால் நல்லம்போல" இருந்தது அவனுக்கு. கடைக்கண்ணால் திரும்பி நிர்மலாவைப் பார்த்தான். அவளுடைய முகத்தில் உணர்ச்சிகள் ஏதும் தெரியவில்லை. கண்ணை எதிர்ப்பக்கம் திருப்பி காருக்கு வெளியே பார்த்தான். பஸ் நிறுத்தத்திலிருந்து விளம்பரப் பலகையில் 'லொலிதா' லிப்ட்டிக் பூசிக்கொண்டிருந்தாள்.

வரப்பெற்றோம்

வம்ச வீருத்தி

தமிழக அரசின் விருது பெற்ற சிறுகதைத் தொகுதி

அ. முத்துலிங்கம்

Mithra Publications

1/23, Munra Street 2122

Australia

சிங்களச் சிறுகதைகள்

மடுளுகாயே வீஜேரத்தன

211/4, இஹல கொள்கம்

கொள்கம்

இலங்கை

வரப்பெற்றோம்

தகவல் கிளைய...

- நா. கண்ணன்

அது ஒரு பழைய ஜேர்மனிய நகரம். இரண்டாம் உலகப் போரின் வடுக்கள் இன்னும் தெரியும் நகரம். விசாலமான வீதிகள் பல மாடிக்கட்டிடங்கள் வரிசையான தெருக்கள் கூட்டிடங்கள் எல்லாம் புதியவை என்று சொல்வதற்கில்லை. பல கூட்டிடங்களின் மேல் பகுதிகள்காரை தெரிய சிரித்துக்கொண்டிருந்தன. வீதியின் நடு நடுவே பெரிய நீருறுகள் அதன் நடுவே ஸ்தூபங்கள் பனியும் மூட்டமும் வடக்கே போய் விட்ட காணல் பருவத்து நாள் வானம் மெல்லிய நல்லாய் மிளிர்ந்து கொண்டு இருந்தது மெர்சிடஸ் பென்ஸ் கார்களில்தான் டாக்ஸிகள் கூட ஓடுகின்றன அந்தப் பெருமையில் டாக்ஸி ஓட்டுனர் தலை கால் புரியாமல் வேகமாகப் போய்கொண்டு இருந்தனர். மற்ற கார்கள்அதற்கு கொஞ்சமும் குறைவில்லாத வேகத்தில் பறந்து கொண்டிருந்தன. வேகக் கட்டுப்பாட்டை நிறுவும் போலீஸ் கார் ஒன்று இவர்களையும் தாண்டிக்கொண்டு ஓடிக்கொண்டு இருந்தது!

இந்த அமர்க்களத்தில் கிராமப் புறத்திலிருந்து வரும் என் வண்டி அடிபடாமல் தப்பியது இறைவன் புண்ணியம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். இவர்கள் போகும் வேகத்தில் போனால் வீதியைக் கண்டு பிடிக்கமுடியாது. வீதிபார்த்து ஓட்டுவது கொஞ்சம் சிரமமானகாரியம். வலதா இடதா என்று தீர்மானம் செய்ய முடியாமல் தவிக்கும் பொழுதில் பின்னால் வரும் காரின் ஹாரன் ஒலிக்கும். அவன் பல்லை நற நறப்பது அதில் ஒலக்கும் மெர்க்காட்டர் ஸ்ட்ராஸ் (சாலை) எங்கு என்று தெரியவில்லை. இந்தப் பகுதியென்று தெரிகிறது. அத்தசந்தி அதற்கடுத்த சந்தியென வரைபடத்தில் ப்பார்க்க குளிர்நதால் பின்னாலிருந்து திட்டுவரும். குத்து மதிப்பாய் ஒரு தெருவில் நுழைந்து விட்டு நிமிரும் போதுதான் அது ஒரு வழிச்சாலையென தெரிந்தது. பெரிய தெருவுக்கு மீண்டும் திரும்ப முடியாது மோதாத குறையாக எதிரே ஒரு ட்ரெக் வந்தது. அதன் சன்னல் வழியாக அசிங்கமாகத் திட்டினான். ஓட்டுனன் உங்களைப் போன்ற பரதேசிகளால்தான் தெருவின் ஒழுங்கே போய்விட்டது எனச் சொல்லி முறைத்தான். «அது, அப்படி அல்ல ஐயா! நான் வெளியூர்க்காரன். நான் தேடும் தெரு கிட்ட எங்கேயோ இருக்கிறது இதுவா அடுத்ததாவென தெரியவில்லை கொஞ்சம் சொல்ல முடியும்? » என சவாதானமாகக் கேட்டு அவனை சமாதானப் படுத்த ஒன்று பாஷை தெளிவு இல்லை, இரண்டு அவன் நம்ம ஊர் ஆளுமில்லை.

இந்தத் தெரு கடக்கும் வரை இந்த இழுபறிதான். போலீஸ் கையில் மாட்டிக்கொள்ளாமல் இருக்க வேண்டும். வீட்டின் யன்னலைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டு வம்பு தும்புக்கு அலையும் கிழகு கட்டைகளுக்கு இது உவப்பான காரியமாகப் படலாம்.

ஆசையுடன் அவர்கள் 001 கூப்பிட்டு காவல்காரரே இந்த தெருவில் ஒரு வெளிநாட்டுக்காரன் ஒரு வழிப்பாதையென அறிந்து எதிர் புறத்தில் ஓட்டி பெரிய களேபரம் செய்கிறான் வந்து பிடித்துக்கொண்டு போங்கள். நம்ம நாட்டுக்கு புண்ணியமாய்ப் போகும் என்று ஒழுங்கு கட்டுப்பாட்டை

நிறுவ உதவலாம். பத்தாவது மாடியிலிருந்து கீழே பார்க்கும் போதும் கூட, கண் பார்வை மங்கிய வயதான காலத்தில் கூட, நம் கூடவே பொறந்த கருப்பத்தார் கறுப்பு காட்டிக் கொடுத்து விடுகிறது! காவல் துறைக்கு தெண்டம் அழாமல், பாட்டி சாபம் ஏதும் இல்லாமல் தெருவைக் கடந்து பெரு முச்சொன்று விட்டு காரை நிறுத்த இடம் தேடும் போதுதான் பளிங்குக்கை வெளியே தொங்க இளம் சீட்டு ஒன்று தனது "டாப்லெஸ்" காரை நகர்த்தி எனக்கு இடம் கொடுத்தது. நன்றியோடு நான் சொன்ன தலையசைத்ததை வாங்கிக்கொண்டு மின்னல் தெறிக்கப் புன்னகை ஒன்றை மாற்றாகக் கொடுத்துவிட்டு ஆரம்பமே 60 கிலோ மீட்டர் கார் மாப்பு குலுங்க துள்ளி ஓடியது. இளவட்டங்களுக்கென்று ஒரு துள்ளல். ஓடும் மான் போல! சரியாக அவள் வீட்டு முன் நின்றிருந்தது என் கார்! கொஞ்சம் பழைய கோட்டை கொத்தளங்களை நினைவுபடுத்தும் கட்டிடம். கதவருகில் இருந்த கூவு பொத்தானை அமுத்தினேன். யார்? என்ற கேள்விக்கு "நான்" என்று பதில் சொன்னேன். வரவேன் என்று சொல்லியிருந்தேன். அதனால் அவள் எதிர்பார்த்து காத்திருந்தாள் கொஞ்சநேரத்தில் நடையில் கால் சத்தம் கேட்கவந்து கதவு திறந்தாள். ஒரு பெரிய முற்றத்தில் நின்றிருந்தோம். நாலா பக்கமும் உயர் வீடுகள் இந்த புறக் கூண்டுக்குள் எங்கோ என்னை அழைத்துச் செல்லப் போகிறாள்.

கொஞ்சம் உரிமையுடன் அவளை கட்டிக் கொள்ள குனிந்தேன். அவள் கையைக் குலுக்கினாள். ஒரு வருடம் ஆகிவிட்டது பார்த்து. இடையில் ஓரிரு முறை பேசியதுதான். அன்னியோன்யம் வர மீண்டும். மீண்டும் பழக வேண்டி இருப்பது அலுப்புத் தந்தது. சிரித்துக்கொண்டு "செளக்கியமா?" வெணக்கேட்டேன். "செளக்கியம்தான், நீ எப்படி இருக்கிறாய்? உன் குடும்பம் நலந்தானா?" என்றாள்.

எனக்கு பாதி உயரம்தான் இருந்தாள். இந்த ஜேர்மனியருள் பனை உயரத்திலிருந்து, பருத்திச்செடி உயரம்வரை பல தினுசுகள் இருக்கின்றன எதிர்க்க வருபவரை நாலு அடி முன்னாலேயே நின்று பேசவைக்கும் பருத்த, குத்தீட்டி முலைகளிலிருந்து, பூதக்கண்ணாடி போட்டு தேடவைக்கும் மாப்பகம் உடைய மங்கையர்வரை பல தினுசுகள் இங்கு உண்டு பொதுவாய் பணங்கிழங்கு பிளந்தது போன்ற மெல்லிய உதடுகள் தான் அதிகம் என்றாலும், ஆப்பிரிக்க தடித்த உதடுகளும் கண்ணில் படுவதுண்டு. செங்கிஸ்கான் விட்டுக் சென்றிருக்கும் மங்கோலிய முகங்கள் லேசாய் தலைகாட்டுவதுமுண்டு. டயானா மாதிரி சில பேர்மர்லின் மண்டோ போல் சில பேர், ஜேனட் ஐக்க்சன் போல் சிலபேர், நம்மவூர் கருப்பாயி போலும் சில பேர். இந்த வெள்ளை நிறம் இல்லையென்றால் இவர்களை இந்தியாவிற்கு கூட்டிச்சென்று தாராளமாய் பரிசம் போடலாம்.

பணிக்காலத்தில் முகம் ஏகமாய் வெளுத்து விடுகிறது. உள்ளே

ஓடும் ரத்தநாளங்களின் வெள்ளை அணு சிவப்பணுக்களை பார்க்கும் அளவிற்கு தோல் வெளிநிறப்போய் விடுகிறது கோடைக்காலத்தில்தான் சில முகங்கள் பயப்படாமல் பார்க்க முடிகிறது. தோல் கொஞ்சம் கருத்து மானிறம் வந்து பார்க்க லட்சணமாக இருக்கிறார்கள் இருந்தாலும் இந்த பன்னிக் கொழுப்பு கன்னத்தில் வந்து நின்று பளிங்கு சிலையென்ற வழுவழுப்பை கொடுக்கிறது. மஞ்சள் தடவி மெருகேறிய நம்ம பெண்களின் கன்னத்து மென்மை, இதம், அழகு கொஞ்சம்.

அவள் என்னைப் பார்த்து அன்பாக சிரித்தாள். «வீடு எளிதாக கண்டுபிடித்தாயா?» எனக்கேட்டாள். வாரிக்காரன் திட்டியதையெல்லாம் சொல்லவா முடியும்? சிரித்துக் கொண்டேன்.

இவள் கன்னமும் கொஞ்சம் வித்தியாசமானது. பளிங்குத்தரையில் சிதறிய கருமணிகள்போல் இவள் கன்னத்தில் சின்ன மெல்லிய கரும்புள்ளிகள். இவள் சிரிக்கும் போது அவைகளும் கூட்ச்சிரிக்கின்றன. இவள் உயரத்திற்கு இவளுக்கு பெருத்த மார்புகள் தான். இவள் கோடை காலத்தில் வெறும் பனியூடன், மார்புக் கச்சை இல்லாமல் நடமாடும் போது மார்பு நூலாங்கல் மற்றவரை மயங்க வைக்கும்தான். மலை நாட்டில் ஒரு கருத்தரங்கிற்கு போயிருந்த போதுதான் அவளை முதலில் பார்த்தேன். அதுவும் ஒரு கோடைதான். இவளைவிட இவள் பெண் அழகு. சின்னச் சின்ன மழலை ஜேர்மன் பேசி முதலில் என்னை மயக்கியது அந்தச் சிட்டுத்தான். அவள் மூலமாக அவள் அம்மாவை அறிந்து கொண்டேன். அடுத்த நாள் இவளது தோழனை அறிந்து கொண்டேன் இரண்டு பேரும் நாலு வருடங்களாக சோந்து வாழ்கிறார்களாம். நட்பின் பரிசாக ஒருசின்னச் சிட்டு வேறு!

இவளிடம் உள்ள கவர்ச்சியை நாங்கள் சேர்ந்து ஒரு பொய்கைக்கு குளிக்கப் போனபோதுதான் கண்டு கொண்டேன். இவள் தோழன் வரவில்லை. பனி உருகிய நீரிலான பொய்கை அது.

கொஞ்சம் நீலம் பாரித்த பழுப்பு நிறம். அடி மண் ஒரே களி. தரையில் காலைவைத்து இறங்கி குளிக்க யோசிக்க வைக்கும் பொய்கை. பொதுவாய் யாரும் குளிப்பதில்லை போலிருக்கிறது. ஒரே ஒரு பழைய படகு. அது நிற்க ஒரு சின்ன மரத்துறை அவ்வளவுதான்.

வருபவர்கள் சித்திரான்னங்களுடன் சுற்றி உட்கார்ந்து கொண்டு ஆல்ப்ஸ் மலை அழகை ரசிக்கும் இடம் அது. எங்களுக்குத்தான் குளிக்கவேண்டும் என்று தோன்றியது. உடம்பின் சூடு அப்படி. குழந்தைகள் எங்களுக்கு முன் நீரில் தாவிவிட்டன. நீந்தத் தெரியாத குழந்தைகள் ஓடத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு யாராவது ஓடமாட்டார்களாவென ஏக்கத்துடன் காத்து நின்று. எனக்கு பாவமென்றாகி விட்டது. «சரி, வாங்கடா! பசங்களா» என்று எல்லோரையும் ஏற்றிக்கொடு படகில் ஏறினேன். குழந்தைகள் படகு சவாரிக்கு தயாராகின.

துடுப்பு எங்கே, எங்கே என்று தேடினால் எங்கும் காணவில்லை. ஒரு நூற்றாண்டுக்கு யாரும் அந்தப் படகை உபயோகித்ததில்லை என்பது போல் என்பது எனக்குப்பட்டது! சரி கையைத்துடுப்பாக்கி தள்ளுவோமென படகு சவாரி மெல்லத் தொடங்கியது. அப்போதுதான் அவள் நாங்கள் படும் அவஸ்தையைப் பார்த்துவிட்டு நீரில் தாவினாள். கொஞ்ச நேரத்தில் படகின் வேகம் கூடியது. குழந்தைகளின் குதூகலமும் கூடியது. மச்சகன்னிபோல் இவள் நீந்திக் கொண்டே படகை லாவகமாக தள்ளினாள். அந்த நீல நீரின் பின்னணியில் அவள் உடம்பு பளபளத்தது. மார்பில் மச்சம் இருப்பது கூட எடுப்பாய்தெரிந்தது. மார்புகள் கஸர்பட்டு நீருடையில் கட்டுப்பட்டு இருந்தன. இதுதான் ஐலக்கிரிடையின் ஆனந்தம் என்று அன்றுதான் புரிந்தது.

நாலு மாடி ஏற வேண்டி இருந்தது சின்ன வீடு. கதவின் மேற்கே ஒரு சமயலறை. அடுத்து கழிப்பறை. பின் ஒரு ரேழி. அதையடுத்து பெரிய அறை. பெரிய அறை முழுவதும் சின்ன பெண்ணிற்காக விட்டிருப்பது ஆச்சரியமாக இருந்தது. பெரிய அறை பெரும்பாலும் விருந்தினர் அறையாக இருக்கும்.

எல்லா ஜேர்மன் வீடுகளிலும் இவ்வறை மகாசுத்தமாக ஒழுங்கு படுத்தப்பட்டு, ஸ்மரியோ, பெரிய டிவி போன்ற களிப்பு வசதிகள் நிறைந்திருக்கும். பொதுவாக அது பெரியவர்களுக்கான அறை. குழந்தைக்கான அறை தனியாக இருக்கும். அதில் குழந்தையின் விளையாட்டுச் சாமான்கள் பரந்து கிடக்க, ஒழுங்கற்று இருக்கும். இவள் வீட்டில் பெரியவர் அறை அப்படிக்காட்சி அளித்தது. பெரிய டிவி இல்லை. ஸ்மரியோ கூட இல்லை. மிக எளிமையாக இருந்தது. இவளுக்கு அவ்வளவு அதிகமாக நண்பர்கள், விருந்தினர் போக்கு வரத்து இல்லை என்பதை அது காட்டியது. இவளுக்கு பெரிய சொத்து இவள் பெண்தான் என்று உடனே புரிந்தது. இவள் வாழ்வு அச்சின்னச்சிட்டைச் சுற்றி அமைந்திருப்பது அந்த அறையைப் பார்த்தாலே புரிந்தது.

«மன்னித்துக் கொள்! அதிகம் ஒழுங்கு பண்ண நேரம் இல்லை. வேலைக்குப் போய்க்கொண்டு குழந்தையுடன் தனியாக வாழ்வது அவ்வளவு எளிதான காரியமல்ல» என்றாள். என் முகத்தில் நின்ற கேள்வியைப் புரிந்து கொண்டு அவளே பதில் சொன்னாள். «இவள் அப்பா இப்போது ஒரு போலந்து பெண்ணோடு வாழ்கிறான். இந்த ஊரில்தான் இருக்கிறான். நீ வருகிறாய் என்று சொன்னவுடன் அவனும் உன்னைப் பார்க்க வருவதாகச் சொல்லியிருக்கிறான்» என்றாள்.

இவள் ஏன் நான் வருவதை அவனுக்கு சொல்ல வேண்டும்? ஒரு தற்காப்பிற்காக? அவன் ஏன் உடனே என்னைப் பார்க்க வரவேண்டும்! தன் பழைய உரிமையில் சொந்தம் கொண்டாட வருகிறானா? பொறாமையா? இல்லை அவனுக்குப் பொறாமை வரவேண்டுமென்று இவள் அப்படிச் சொன்னாளா? அப்படியானால் அவனும் வந்து இரவு தங்கப் போகிறானா? என்னுடன் சண்டைக்கு வருவானா? சண்டை போட என்ன இருக்கிறது? அவனுக்குத்தான் இன்னொரு பெண் கிடைத்து விட்டாளே. இவளைத் தனியாக, அவள் இஸ்டப் படி வாழ விட வேண்டியதுதானே?

அடக்கடவுளே, குழப்பமில்லாமல் நல்ல படியாய் இந்த இரவு கழிய வேண்டுமென்றினைத்துக் கொண்டேன்.

நீண்ட மௌனத்தைக் கலைக்க, “குழந்தை, கின்டர் கார்டன் போகிறதா?” என்றேன்

“ஆம்! அவளைக் காலையில் விட்டு விட்டு நான் ஆஸ்பத்திரி போய் விட்டேன், மீண்டும் மதியம் அவளை கூட்டிக்கொண்டு வந்து விடுவேன். பிறகு, அவளுடன் விளையாடி, அவளுக்கு உணவு கொடுத்து, தூங்கப்பண்ணி...” என்று முடிக்காமல் சிரித்தாள். குழந்தையுடன், குழந்தையாகிப் போயிருப்பது அவளது சிரிப்பில் தெரிந்தது. “அவசர உதவி வேண்டுமெனில் இவள் அப்பா, வந்து பார்க்கக்கொள்வான். உள்ளூரில் இருப்பதால் ஒரு சௌக்யம்” என்றாள். இந்தப் பிரிதல் இவள் குழந்தை மனதை பாதிக்கவில்லை போல் அப்போதைக்குப் பட்டது.

இவள் பெரிய அழகி அல்ல. ஜேர்மானிய பெண்ணழகை ஒப்பு நோக்கினால் இவள் சாதாரண அழகுதான். ஆனால் இவளிடம் ஒரு வெகுளித்தனம் இருக்கிறது. அதுதான் அவள் பலம். இரவு வீருந்திற்கு இவள் பழைய நண்பன் வருவதாய் ஏற்பாடு. இன்னும் சில மணி நேரங்கள்தான் இவர்களுடன் தனியாய் கழிக்க. இவள் பெண் தனது புத்தகங்களையெல்லாம் எடுத்துக் காட்டியது. மீனைப்பற்றிய புத்தகம், கழுதைமையப்பற்றிய, டைனசோர் பற்றிய பூமிப்பற்றிய.. இப்படி பல வண்ணப் புத்தகங்கள். இதற்கிடையில் பிரபல எழுத்தாளர் யானோஷ் எழுதிய மாண்டி உடலுறவு பற்றிய புத்தகம் ஒன்று! ஐந்து வயது பெண்ணிற்கு தாம்பத்ய இரகசியங்களைப் பற்றி எளிமையாய் சொல்லித்தரும் புத்தகம். யானோஸ் மானுட காலை ஒரு கோழிக்கஞ்சின் பார்வையில் சொல்லிச் செல்கிறார்.

இந்தயா இலங்கை போன்ற நாடுகளில் குழந்தையாய் இருக்கும் போதே கழுதை, நாய், பன்றி இவை உறவு கொள்ளும் முறைகளைப் பார்த்து அரை குறையாய் அறிந்து கொள்ள வாய்ப்பு இருக்கிறது. நாயின் சேர்க்கையை தெருவில்

பார்த்துவிட்டு தாயிடம் கேட்கிறது ஒரு இந்தியக் குழந்தை. "அம்மா! இதுக்கு அர்த்தம் என்ன?" என்று? பதில் இப்படி வருகிறது. "சேய்! இந்த அசிங்கத்தையெல்லாம் பார்த்தாயா? வாயை முடு!" ஒரு இந்தியக் குழந்தை அசிங்கத்தில் பிறந்தது என்ற ஞானம் இளமையிலே கிடைத்துவிடுகிறது! இல்லா விடில் பெரும்பாலான விடுகளில் குழந்தையை தவிட்டிற்குவாங்கியதாக சொல்லி, தாய் தந்தையரின் அன்பின் அடையாளமாகப் பிறந்த ஒரு செல்வத்தை கேவலம் தவிட்டிற்கு வாங்கியதாகச் சொல்லி உண்மை எது, அன்பு எது என்று புரிந்து கொள்ள முடியாமல் குழப்பிப் போடுவார்கள்! பெரிய ஐரோப்பிய நகரங்களில் வாழும் குழந்தைகளுக்கு நாயின் சேர்க்கையை பார்த்து கேள்வி கேட்கும் வாய்ப்புகள் இல்லை. எனவே இவைகளை பாடம் போல் சொல்லித்தர இச் சமூகம் அனுமதிக்கிறது. இருவரும் சேர்ந்து அப்புத்தகத்தைப் புரட்டினோம். ஆணும் பெண்ணும் சேரும் படம் ஒன்று எனக்குத்தான் வெட்கமாக இருந்தது. குழந்தை இயல்பாய் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தது. ஆனாலும் கொஞ்சம் வெட்கமும், ஒரு சிறு புரிதலும் கொண்டு என்னை அவள் பார்த்த பார்வையில் நான் ஆண் , அவள் பெண் என்பதை சிறு வினாடி உணர்ந்தேன். இவள் வயது என் வயது என்ன? மை, காட்! இதற்கெல்லாம் புத்தகம் அவசியமா? என்று என்னுள் கேள்வி எழுந்தது. வாழ்வின் அடிநாதமாய் நிற்கும். உணர்வு அது என்று அன்று புரிந்தது. அவள் அம்மா சிரித்துக்கொண்டே அங்கு வந்தாள். «நல்ல புத்தகம் இல்லையா? » என்றாள். நான் ஒருவந்தான் அசடு வழிந்தேன் அப்போது.

மாலை உணவுக்குக்கான ஆயத்தங்கள் ஆரம்பமாயின. அவளுக்கு சமையல் அறையில் உதவி செய்து கொண்டே பேசிக்கொண்டு இருந்தேன் பழைய கதைகள், பிடித்த விஷயங்கள் புத்தகங்கள் என பேசக் போனது. இடையிடையே அவள் விரைவில் அந்த ஊரை விட்டுப் போவதாய் சொன்னாள். மாலையில் அவள் நண்பன் வந்திருந்தான். கையில் பெரிய சாக்ஸ்போன் வைத்திருந்தான். படி ஏறி வந்த அவன் பின்னால் திரும்பிப்பார்த்தான். வேறு யாரும் வருகிறார்களாவென யேசிப்பதற்குள், அவனது புதிய தோழியும் கூட வந்திருந்தாள். நிலையை ரொம்ப கவனமாக எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும் என்று மனது சொன்னது. கே. பாலச்சந்தர் படம் போல் சின் அமைந்து விட்டது தற்செயலானதுதானா? என்று கேள்வி ஒங்கி என்னுள் நின்றுது.

அவனது புதிய தோழி பாரிய வெட்கத்தில் முழுகியிருந்தாள். காரணங்கள் பல, முதன் முறையாக அவளை இவன் தன் பழைய காதலி விட்டிற்கு கூட்டி வருகிறான். அவள் இதற்கு முன் தன் இனம் சாராத வேற்று நாட்டுருடன் பழகியதில்லை. அவள் அப்போதுதான் ஷோமன் கற்றுக்கொண்டு வருகிறாள். முதல் ஒரு மணி நேரம் அவள் வெட்கத்தை போக்குவதிலேயே கழிந்தது. அவளை தைரியப்படுத்தி இருக்கவைக்க அவளுக்கு அடிக்கடி முத்தம் கொடுக்கவேண்டியிருந்தது. அது ஒரு அசாதாரண சூழ்நிலை! சிறுமி இதையெல்லாம் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு இருந்தது. தன் தந்தையின் மீதுள்ள பழைய கோபங்களுக்கெல்லாம் இப்போது கணக்குத் தீர்த்துக் கொண்டு இருந்தது. சிறுமியின் தாய் பெரிய மனதுடன் அவளைவரவேற்று, உபசரித்து அவளை தைரியப்படுத்திக் கொண்டிருந்தாள் நான் ஏதோ தினம் இந்த மாதிரி சூழலில் வாழ்வது போல் மிக சகயமாக நடக்க முயன்று கொண்டிருந்தேன்.

மத்தளத்துக்கு இரண்டு பக்கம்தான் இடி. பாவம்! சிறுமியின் அப்பாவிற்று குழந்தையிடமிருந்து அதன் தாயிடமிருந்து தன் புதிய காதலியிடமிருந்து என் பலமுனைத் தாக்குதல். ஆனால் நந்த அசிங்கமும் இல்லாமல் நீரின் உள்ளே எரிமலை வெடிப்பது போல் அவரவர் வெடிப்புகள் தணிக்கப்பட்டு, ஆனாலும் கிடைக்கும் சந்தர்ப்பத்தில் வெடித்துக்கொண்டிருந்தன. நல்ல ஓயின், நல்ல சாப்பாடு இரண்டும் இறங்கிய பின் நிலைம இன்னும் சமாளிக்க கூடியதாக இருந்தது. அவன் சாக்ஸ்போன்

வாசித்தான் வழக்கமான பலத்தில் வாசித்தால் பக்கத்து வீட்டுக்காரன் சண்டைக்கு வந்து விடுவான். என்பதால் அடக்கி வாசித்தான்!

இப்படியே பொழுது இரவு 12 மணிவரை போனது. குழந்தை தூங்கிப்போய் இருந்தது. அவன் வந்த கடமை முடிந்து விட்டது போல், «சரி, நாங்கள் வருகிறோம்...அடுத்து ஒருடிஸ்கோவிற்கு போக வேண்டும், யாராவது வருகிறீர்களா» வெனக் கேட்டான். எனக்கோ, அவளுக்கு அந்தப் பலம் இல்லை. «இரவு இன்னும் யவ்வளவாக இருக்கிறது, வாழ்த்துக்கள்» என்று சொல்லி அனுப்பி வைத்தோம். அன்றைய பொழுது மிக அசாதாரணமாக போய்விட்டதை இருவரும் உணர்ந்தோம். குழந்தை நல்ல உறக்கத்தில் இருந்தது. அவள் என்னைப்பார்த்து, «உனக்கு ரேழி மேல் படுக்கையில் போர்வை, தலையணி எல்லாம் வைத்திருக்கிறேன். நான் வழக்கமாக படுத்திக் கொள்ளும் இடம் அதுதான். இன்று நீ அங்கு உறங்கு» என்றாள். எனது அடுத்த கேள்வியை எதிர்பார்த்து , «நான் குழந்தையுடன் அவளது படுக்கையில் படுத்துக்கொள்கிறேன் அசொகர்யம் ஒன்றுமில்லை. பல நாள் நான் இப்படி அவளுடன் உறங்குவது உண்டு» என்று சிரித்தாள். அவளுக்கு இரவு வணக்கம் சொல்லிவிட்டு நான் படுக்கப் போனேன். படுக்கை இதத்தில் விரைவிலேயே தூங்கிப்போனேன்

காலையில் நான்தான் முதலில் எழுந்தேன். கீழே வந்த போது குழந்தை யார்? தாய் யார்? என்ற தெரியாத அளவில் இருவரும் உறங்கிக் கொண்டு இருந்தனர். இருவருக்கும் தேனி போட்டு. குழந்தைக்கு பால் காய்ச்சி எடுத்துக் கொண்டு வரலுக்கு வந்தேன். இரண்டுசீட்டுக் குருவிகள் கண் விழிப்பது போல் இருவரும் விழித்தனர். காலை உணவு முடிந்தவுடன் நான் பயணப்பட்டேன்.

நான் கிளம்பும் முன், அவள் என்னிடம் வந்து என்னை ஆரத்தமுவிக்க கொண்டாள். மிக, மிக இறுக்கமாக... ஆண்டாள் நாச்சியார்மொழியில் சொல்வது போல் «குற்ற மற்ற முலை தன்னைக் குமரன் கோலப் பனைத்தோளோடு அற்ற குற்றம் அவைதீர அணைய அமுக்கிக் கடமரே» என்று கூடிக்கொண்டாள். இவ்வளவு இறுக்கமான அணைத்தலை நான் என் வாழ்நாளில் கண்டதில்லை. மூச்சு முட்டியது. அவள் நெடுநேரம் என்னை நெஞ்சு நிறைய அணைத்துக்கொண்டு இருந்தாள். அவளை பார்க்க வந்ததிற்கு நன்றி சொன்னாள். ஊர் வந்து சேரும் வரை அந்த இறுக்கம் என்னுள் இருந்தது. அந்த அணைப்பின் பொருளை வாழ்நாள் புரா தேடினாலும் அறிந்து கொள்ள முடியாது என்று என்னுள் ஏதோ சொன்னது. ○

One Self

- சேனன்

முன்னுரை

வெடிப்பொன்று ஒருநாள் ஏற்பட்டது. எந்திசைகள் உள்வட்டமாகச் சுருங்கி அகச்சுவர்களில் என் எல்லைகள் நிமிர்த்தப்பட்டன. என்னையும் அவரையும் வாழ்தலில் போட்டிகள் துவங்கிற்று. நான் சர்வாதிகாரியாகவும் மந்திரவாதியாகவும் நினைவுக் கணங்களின் ஆட்சியாளனாகவும் இருப்பதாக எண்ணினேன். அவர் மட்டும் என் முழு ஆகர்ஷிப்புக்குள் இடைக்கிடை முள்ளாகவும் சிலகணம் முழு ஆக்கிரமிப்புக்காரராகவும் இயங்கினார். அவர்கள் ஏன் அடிமைகள் என்று நினைப்பது தவறாக இருந்தது. அவர்கள் இருத்தல் நிச்சயம் விளங்கும். ஆனாலும் அவர்கள் யாரும் அவராவதை என்னால் விளங்கித் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. மேலும் எக்காளமும் ஏளனமும் என் உள்வட்டச் சுருங்குதலை வெடிப்பித்து மற்றும் ஒரு வெடிநாளுக்காக அவர்கள் சதி செய்தார்கள். அவரோடு என் போர் தொடங்க இப்பரிதல் ஏதுவானது. இனிநான் என்போரை இட்டுச் செல்கிறேன்.

○

என் நிதானத்தை உடைத்துச் சுவைக்கவும், தனித்து மேலோங்கி தாகம்தனியவும், தம்மம் உண்மைக்குள் மகிழ்ச்சி உலாச் செய்யவும், சேகரிப்பதற்காக வினா கத்தைகளை உந்திஉந்தித் தள்ளினார். களிப்பைக் குடித்து விளையாடுதலில் என் பொழுதில்லை. கண் சுருங்கிச்சிரித்தபடி கசத்துக் கொண்டோடும் கரிகாவி நகர்வதில் என் வாழ்வுக்குள் நேரமில்லை. கழிதல் மறைத்து விண்ணஞ்சிக் குனிந்து சேதாரம் பார்த்ததென்று கண்ணாறு கழித்து-உதுகள்தான் அவர்களின் நகர்ந்திருத்தல்களின் சங்கதிகள். சரியில்லை என்று அவர் சொல்வதெல்லாம் சிரிப்புக்கிடமாக முழுசுகளாக இன்றி அவர்களின் கட்டு மானங்களில் அர்த்தமற்றதாக இருக்கிறது. குட்டிகுட்டியாக இருந்தபடி பெரிய கொத்துக் கனவுகள் காண்பதும், மேலும் சிலருக்காக குறிப்பிட்ட உண்மைக்குள் மனம் விழுத்திப் பொய்ப்பதும், மென்மையாக்க, மோகணத்தில் வைக்கத்தான் அன்றி மாற்று மருந்துகளாக அல்ல. அவரோடு சொல்லிக் களைத்து ஓட்டத்தை நான் எடுத்துக் கொண்டமையால் வெற்றி வாய்ப்புப் பிரதேசத்துக்குள் புகுத்தும் எனத்தான் வெடித்தேன். விம்பங்கள் தூரத்தில் மங்கலான மேகங்கள் பரப்பி கண்திரையெங்கும் துகழ்கள் பறப்பதுபோல் நகரம் மனிதர்கள் என்று என் உலகு விரிந்தது. இந்த திரைக்குள் நான் தேடியெடுத்த சந்தர்ப்பங்களை என்னோடு போராட நிர்ப்பந்திக்கவேண்டியதாயிருந்தது உண்மையல்ல. அவர்களின் அதுகளின் கவனத்தை

சர்க்கவும் நுணுக்கமான உத்திகளை கண்டுபிடிக்கவேண்டியதாயிருந்தது.

இப்படியானதால் அவருக்கு இடம் கிடைத்தது. முற்றுமுழுதாக வெளி அழுக்குகள் தெரியாது உள்முடங்கிக்கிடக்கும் அவர் வெளிச்சட்டங்கள் சாத்திரங்களில் எல்லாம் நிபுணராக அதன் பிரதியாக என்னைத் தட்டித்தடவியும் செம்மைப்படுத்தச் சதி செய்தார்.

சலிச்சுப்போனது ஏன் கூடாது? பாளம்பாளமாக வெட்டி எடுக்கப் பசைகிடந்தும் என் சுவர்தாண்டிக் குதித்து ஓடிவிட்டார்கள். அடுத்தவன் ஓட்டைகளில் புகுந்து கொண்டார்கள். நானும் அவரும் விக்கித்து கெஞ்சித் தோற்றுபின்புதான் கீதை கிடைக்காத அர்ச்சுனர்களாக மாறிக்கொண்டோம். இதற்குள் அவர் வேறுபலரோடும் வந்து என்னைச் சந்தித்தார். உற்றான் நான். உனக்காக மட்டும் இவர்களில் பொறுக்கு. அதற்குள் வோவிடாது எட்டி நின்று தாவி அவர்தம் தென்றலை சுவாசி. அதற்காகமட்டும் எல்லாம் புறந்தள்ளி கட்டுகளைப் பூட்டு.

அவர் எனக்காகத்தான் எதையும் செய்வதைப்போல் நம்பவைப்பவர். என் வேர்களைப் புருங்கிக் கொண்டு அவர் காட்டும் குழிகளில் மட்டும் விட்டு வளர்க்கவோ அல்லது மிதந்து தாலாட்டவோ எனக்கு சக்தியில்லை. அவரையே இழந்து விடுவேன். மற்றவர்களுடன் சேர்ந்துகொண்டு பேசினோம். எப்பொழுதும் கூர்ப்பிழந்து சுருங்குதல் நிலைக்கும் என கலைந்தோம். சிலதை மேலும் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும் 'டேய்' என என்னில் பாய்ந்து, மழைத்துளி விழுவதற்கும் ஈரல்வரை முக்கிக் குரல் எடுப்பது ஏற்கனவே பார்த்ததுதான். கவனக்குறைவான அன்னியோன்னியம் விட்ட அனுபவப்பில் எனைப்பலர் நக்குவதைப் பார்த்தல் வந்தது. என்றோ ஒருநாள் அவர்களோடு பங்கெடுத்த பின்பு அதைவைத்து ஒரு அத்திவாரமே கட்டி வீடு குடிபுகுந்து குடும்பத்தோடு வாழும் அவர் 'ஏன்? நீ இன்னும் அப்படித்தான் போல?' என்கிறார். என் கூனிக்குறையில் 'தெரியும்தானே' யில் தெரியாமற்போனது.

என் குற்றச்சாட்டுகள் எல்லாம் என்னைச் சந்தேகிப்பதல்ல. அல்லது அதன் நுகர்வை மாற்றுதலல்ல வரிசைக் கிரமமாக என் ஆட்சிக்கு உட்பட்டவர்களின் ஊடுருவல் போக்குகளும், உபத்திரவமான உல்லாசங்கள் என்ற எதிர்புரட்சிகள் என் எதிரிகள் அவருக்கு இவை தெளிவானவை. நேற்றுக்கூட நிதானமாக பேசியபோது சொன்னார்

'சலிப்புக்கும் வியாதிக்கும் மூலக்கூறுகள் விஞ்ஞானபூர்வமாக அவர்களிடம் இருந்து உருவானதே உண்மை' என்று

இந்தப் போக்கு கழிவுகளுக்குள் மட்டும் என்னைச் சம்மந்தப்படுத்துகிறது. நான் ஏதோ சிரிப்பான்' சித்தாந்தங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவன் என்ற மாதிரி. அவர்கள் எல்லாம் இனிப்பான கட்டங்களைத்தான் சுமக்கிறார்கள். இன்னுமொன்று -எக்கேடு கெட்டாலும் என் கவணத்தைத் திருப்பிக் கொள்ளா வண்ணம் அருகோடு இசைத்தபடி இருந்தமைக்காக நான் விழிப்புருவங்களை உயர்த்தியிருக்கிறேன். என்ன செய்ய? தவிர்க்கமுடியாத படிக்கு என் சுற்றுக்குள்ளும் நீங்கள்.

இருட்டின பிறகு எல்லாரும் நித்திரை கொண்ட பிறகு ஒவ்வொரு ஓட்டையாக நிரப்பிக்கொண்டு பாணை செய்யப்பட்டதாம்-தானாம் அதைக்கொண்டு இரவோடிவாக எல்லாரையும் அடித்து நொறுக்கினாராம். இப்படி அவர் நிறையச் சொல்லி இருக்கிறார். அவர் புகழ்பாட நியாயங்கள் இருக்கலாம். என் உள்வாங்கல்களை அதற்குள் சேமிக்கமுடியாது. அவைகளைத் தொலைத்தல் இலகுவானது.

மாரிகாலம் வந்து பூக்கள் எல்லாம் மலர்ந்து மாள் துள்ளி விளையாடிய பொழுது தனியாக அழைத்து வரப்பட்டு குசுகுசுப்புகளாள் கௌரவிக்கப்பட்டேன். பழைய புதிய கட்டங்களில் இழுபடாத குமிழி வாழ்க்கைக் காரன் மாதிரி... பிடரியில் கண் ஊர்ந்தபடி சுதந்திரமாக வாயசைத்துப் பேசினவைகளை நினைத்துக் கொண்டுதானே பூப்பூக்க விடப்பட்டது. வேகத்திலும் குசும்பு குறைந்து போனதாகக் காணவில்லை. இடையில் ஆயிரம் முடிவுகளை எடுத்தபிறகு அவர் சொன்ன மாதிரி இரவோடிவாக தான்தோன்றி ஓட்டைகள் தாமே நிரவிக் கொள்கிற சாத்தியப்பாடுகளுக்காக நழுவிக்கொள்ள முடியாது.

இன்னுமொன்று எனது கனவு, நனவைச் சிதைத்துத்தான் அதை நிஜமாக்கிக் கொண்டேன். அவை எனைச் சுறண்டியபடியும் சொறிந்தபடியும் இருந்ததை புறக்கணித்து புண் வளர்த்தேன். வசமிழந்த கனவு - சுகத்துக்காக மட்டுமாகிப்போனது. என் நனவாக்கல், எல்லாவற்றையும் காலிக்கொண்டு பூமியில் சிரித்து விளையாடத் தொடங்கும்படி தள்ளினேன். யதார்த்தங்கள் ஓடிப்பிடித்தன. நானோ மீண்டும் சண்டை பிடித்துக் கொண்டேன். இதற்குள் இருந்து வெளிவராது வாழ்தல் இல்லை என்பதும், அர்பணித்தலோடு உண் சுதந்திரமும் பங்கும் முடிகிறது என்பதும் என் ஞானக் கிடங்குக்குள் முளைக்கவில்லை. என் வாய் பார்த்தபின்பு கடலென அவர்கள் கொட்டி முடினார்கள். இந்த விழிப்புணர்வில் நானும் மிதித்தேன். பந்தெறிந்து விளையாடினேன். அவர்களைச் சுருங்கவிட்டு இக்கிக்கி என்றேன். என்னால் மற்றபடி இருக்க முடியாமற் போய்விட்டது. ஒரு சிலர் தப்பிக் கொண்டார்கள். அவர்கள் முக்கியமானவர்களாக இல்லை. புதிய கண்டுபிடித்தல்களின் மூலம் சுதந்திரமான ரகசியங்களை உருவாக்கப் பாடுபட்டேன். அது வாழ்தலோடு சம்மந்தப்பட மறுத்து வெளிச்சத்துக்கு நிர்வாணமாக ஓடிவந்தது. கலைச்சுப் பார்த்தும் மொய்த்தல் குறையாமல் விளைந்ததால் சலிச்சுச் சலிச்சுத்தான் நகர்தல்

முளைத்தது. செரிப்பது என்று எதுவுமிருக்கவில்லை. சேர்த்துவைப்பதில் தான் ஆயுசைகள் அறுபத்து நான்கினையும் உபயோகித்து நரம்புகளுக்குள்ளால் புரிதல்கள் நடந்தது.

சில முடிவுகளை எடுத்தார்-கசம் என்றால் என்ன என்மேல் துப்பியதில் பிழையில்லை-பலனை எதிர்பாராது விதைபடு! -என்றெல்லாம் வளைந்தால் வெற்றி இலகுவாய் இருக்கலாம் என்று நம்பிக்கையூட்டப் படுத்தல் (அவர்களின் வேலைதான்) கண் கொள்ளக் காட்சி.

"ஏன் பிள்ள வெக்கப்படுகிற" என்று பழசுகள் ஒருக்கால் ஒருத்தியை வைத்துக் கொண்டு என்னை ஆண்டவனாக்கி மோசம் செய்ததும் நடந்ததுதான். அதைப்பற்றி பேசமுடியாது. அவர் சொல்வார். அதெல்லாம் பேசித்தீர்த்து உன்னோடு கலக்கப்பட்டதாகியபின் உன்னிலிருந்து கை கால்கள் வெட்டுவதுபோல் சந்தர்ப்பங்களை தாரை வார்க்காதே என்று. என் உரையாடல் மீண்டும் மீண்டும் அவரை ஒரேபகுதியில் தாக்கியது. அவர்களும் உதவிக்கு வந்தார்கள்.

அவருக்குத் தெரியாமல் ஒரு சந்தர்ப்பம் கழிந்தது. விலத்தி இழுத்துக்கொண்டுபோய் ஞானம் விதைத்தது. எரிப்புக்கள் எதிர்பார்ப்புக்கள் ஏணிப்படி மாறிக் கதைக்கின்றன? அவர் தூர நடந்தபடி வந்தார் அவருக்காக களைத்தபடி நானிருந்தேன். முகத்தைச் சரித்து கதிரையில் போட்டுக் கொண்டார். நான் சிரிப்போடு தயாரித்த சொற்களைக் கொடுத்தேன். என்னைத்தவிர ஏற்கனவே இருந்தவர்கள் கவனிக்கவில்லை வலிந்து புகுந்து கொண்டார். சிலிர்த்தபடி வாயசைத்துக் கொண்டிருந்த ஒருவனின் ஆளுமை பெரும்பான்மையானவர்களைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. ஏதோ நடக்கப் போகிறது. சிரிப்புக்களை ஒங்காலித்தனர். கேள்விப் படாதெல்லாம் எப்படி நடக்கமுடியும் என்றனர். அவர்களைக் குறை கூறிக் கொண்டார். அவரும் நானும்தான் பறித்து பறித்து எல்லா வேலைகளையும் சிரித்துச் சிரித்துச் செய்தோம். பிறகு என்ன நடந்தது?. முதுகை பிளந்து விட்டாங்கள். அவருக்கு ஏளனமாகப் பார்க்க ஏலாதபடிக்கு தன் தரைபார்த்து நடக்க எலும்புகள் சிதைந்ததில் கரிநாள் கடந்து வாழத் தொடங்கினார். எந்தக் கண்களும் பழய நேற்றுக்கள் இல்லாமல் இமைக்கவில்லை. உட்குத்தல் கை கால்கள் நடுங்குதல் மட்டும் என்றல்ல, கோபத்தில் நறும்புதல் என்றல்ல மூக்கை உரைஞ்சி கலகமெழுப்பி அவர்கள் பழித்தலைப் பழித்ததும் நடக்கவில்லை. கெட்ட வடிவத்துக்குள் வார்க்கப்பட்டு விட்டதால் அடிவாரம் உருத்தெரியாமற் போய்விட்டது. கெட்டவடிவங்கள் என்று நடைமுறைகளையும் சமூக அவதானங்களையும் சொல்கிறேன். அவர் இப்படிப்பட்ட பழக்க வழக்கங்களுக்கு ஆளாகி காரணம் அவரது கேவலமான சிந்தனைகளும் அவரது சொந்த மனமும் தானே? எப்படிச் சொல்வது? சொந்த மனத்தின் அனுமதியுடன்தான் அவர் எல்லாக் காரியங்களையும் செய்தார் என்று சுமமா சொல்லிவிடக்கூடாது. அவற்றை அறியப்பட்டனவாக்கி தனது சமூக முகத்தை முறித்துக் கொள்ளாமல் நின்றுவிட அவரால் முடியவில்லை முட்டாள்தான்.

எனக்குள் ஏதோ கிடந்து துடித்தது. எனக்கு கண்ணீர் துளிர்க்கமுதல் எல்லார் விழிப்புருவமும் உயரக் கிளம்பிவிடாதா? எனது சமூக நிலைப்பாட்டை காத்துக் கொள்வது முக்கியமானது.

அவரின் இறப்பை நான் ரசித்துக் குடிக்கத்தொடங்கினேனோ கணம்கணமாக? அவர்கள் கொன்றது என் போர்த்தந்திரங்களின் சூன்யத்தால் என்றிருக்கட்டும். ஆனால் நான் முடிவாக எதிர்பார்த்தது நிகழவில்லை. ஓர் ஒளிப்புள்ளி சுருங்கிக்கறுத்தது போல் அவர்கள் அவர் மறைவிற்கு சுருங்கவில்லை. பூச்சிகள் விழுந்துபோல் உயிர்ப்புடன் மின்னித்திரிகிறார்கள்.

எனைப் பார்த்தபோது ஓயாது பேசினார். வேண்டியது வேண்டப்படாதது என்ற பேதமின்றி என்றும் கண்டிராத வண்ணம் ஓயாது அடக்காது அமைதிப்பாது பேசினார். என் மெளனம் அவர் எதை அடக்க நினைக்கிறாரோ அதை வெளிக்கொணரக்கூடாது என்பதற்காக அவர் பேசுக்கு ஈடு கொடுப்பதாக பாவித்தேன். என் பாவனைகள் புரியப்பட்ட போதும் அச்சுமுநிலையில் தவிர்க்கப்பட்டது. என்றுமே அவருடன் இப்படி ஒரு நிலையை நான் அனுபவித்ததில்லை.

அவர் முகத்திலிருந்த முழுமை போய்விட்டிருந்தது. அனுபவித்த சித்திரவதைகள் ஆங்காங்கு புட்டுக்கொண்டு வெளிக்காட்டியது. அதுசரி-இவரது மன நிலையையே உடைத்திருக்கிறார்கள் என்றால் அது அவர்களுக்கு ஒரு சாதனைதான். (இது என் மறைமுக வெற்றி) இவரைப்பற்றி முழுசாக அவர்கள் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. ஒரு சில கணங்களைக் கண்டுபிடித்துவிட்டுக் களித்துக் கொள்கிறார்கள் இருப்பினும் இது அவருக்கு ஒரு வீழ்ச்சிதான். என்னை அவர் ஓரக்கண்ணால் அடிமனசுக்குள் குறுகிக் கொண்டு பார்த்தது என் வேதனை நரம்புகளைத் தாக்கியது. அப்படி ஒரு நிலைவரக்கூடாது என்று, நின்று நிதானித்தது செயற்கைத் தன்மையை உருவாக்கி விட்டது போலிருந்தது. அவருக்கு ஆறுதல் கூறும் முறையில் என்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டேன். ஏனிந்த நிலை என்று ஒரு வார்த்தை கேட்கவில்லை என்றோ ஒரு நாள் புதைத்த வெற்றுக்களுக்காக அவர்கள் இவரை அறைகிறார்கள். அவரே மறந்துபோன சம்பவங்களையும் முகங்களையும் நினைத்துப் பார்க்கிறார்கள். அந்தக் குற்றத்தைச் சுமந்து தான் பார்த்த பேசிய முகங்கள் எல்லாம்- தமக்குள்ளே தான் சம்மந்தப்பட்ட கணங்களை மீட்டு கள்ளத்தனமாக ஆனந்திப்பதை அவர் கற்பனையில் கண்டிருக்க வேண்டும். எந்த முகத்தையும் முழுதும் நிமிர்ந்து பார்க்க முடியாதபடி அவர்தன் கண்களைச் சுருக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

இப்பவும் எல்லாரும் என்னைப்பற்றி குசுகுவென்று கதைத்துக் கொண்டிருப்பதாக மண்டைக்குள் ஒரு பிரேமம். நான் ஏன் இந்த இழிகாரியத்தைச் செய்தேன்? நான் விமர்சனப் பொருளாக மாறி எல்லாரும் என்னை விடுப்புப் பார்த்தார்கள். என் காதுக்குள் அந்தக் குசுகுசுத்தங்கள் நிற்காதா? காரணத்தை யார் தலையிலாவது சுமத்திவிட முடியாதா? அவரோடு இப்படி நடந்து கொள்வேன் என்று எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. எனக்குள் ஒரு ஆழ்கடல் அமைதி உருவானது. அதன் அழுத்தம் தாங்கமுடியாமல் கண்முடிக்க கொண்டு ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன். எனக்கும் அவருக்கு மாணது இத்தோடு

முடிந்துபோகிறது. என் மனவேதனைக்கு விலை அது. ஆனால் அது முடியுமா?

(சுருங்கிய

போது - உலகை அறுத்து அதன் உபத்திரவம் வேண்டாம் என்று - என் சார்பான ஒருவர் இருந்தார். அது அவர். என் மனசாட்சியாகவோ, யாரும் இருப்பது போன்ற என் பொய்க் கற்பனையாகவோ இருக்கலாம். ஆனால் நான் கொடி அறுத்த எதிரி உலகு மீண்டும் உள்ளே துளிர்ந்தது. ஒருபோதும் எதிலிருந்தும் விலகி ஓட முடியாது என்று விழித்துக் கொண்டேன். ஒரு நிரந்தர எதிர்ப்பின் மூலம் என் முடிவை நான் நிராகரித்தேன்.)

○

வரப்பெற்றோம்

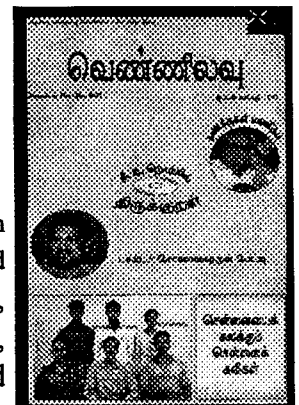
புலம்

IBC - Tamil
P. O. Box 1505
London SW8 2ZH

காலச்சுவடு

151, கே. பி. சாலை
நாகர் கோவில்
629 001
இந்தியா

வெண்ணிலவு

158, Pigeon
-Mountain Road
Bucklands Beach,
Auckland,
New Zealand

அரசவியல்.....

- கிளைய அப்துல்லாஹ்

தனிமையில் உட்கார்ந்திருக்கிறேன். ஒரு எழுத்தாளன் தனிமையில் தான் உட்கார வேண்டுமாம். அப்போதுதான் அவனுக்கு எழுத்துக்கள் வருமாம். அந்த எழுத்துக்கள்தான் புலோகத்திற்கு பிரயோசனம் தருமாம். கூடவே எனக்குப் பால் தரும் வளர்ப்பு மாடு என்னண்டை வருகிறது. போச்சு! என் தனிமை போச்சு. அதன் ஐயறிவு பற்றிய சிந்தனை வருகிறது. சரி அப்ப ஆற்றிவுதான் ஆபத்து! மனம் கேள்வியாய் கேட்டது. குழந்தைகளுக்கு ஐந்தறிவுதானே அதனால்தானே என்னவோ தெய்வத்துக்கு ஒப் பேசுவார்கள். ஐந்தறிவு உள்ளவைகளால் மனிதனுக்குப் பிரயோசனமே தவிர வேறு ஒன்றும் ஆடு, மாடு, நாய், குதிரை இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டே போக பிரயோசனம்தான். வெள்ளம் போட்டுவிடுமோ என்ற அச்சம் வருகிறது. மழை லேசாய்த் தூறுகிறது. முக்கிமுக்கி அடிமேல் அடி எடுத்து உட்காரமுடியாமல் போக முடியாமல் படுக்க முடியாமல் காலை அகட்டி அகட்டி தன் வயிறை முன்னால்தள்ளி நடக்கக் கஷ்டப்படும் பெண்ணைப் போல. ஒடிப்போய் காலை நீட்டி தன் பூசணிக்காய் வயிறறைத் தள்ளி ஆஸ்பத்திரி வாங்கில் சாய்ந்து கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கும் பெண்ணாய் கஷ்டம். தலைப்புப் போடுவதற்கே எத்தனை சிந்தனை வருகிறது ஒன்றும் முடிவிலியாய்..... கண்கள் தீவிர ஆலோசனைக்காக ஒரு முறை சுருங்கி விரிந்தன. அந்த நெடும்பனையில் உச்சாணியிலிருந்து கொண்டு ஒரு ஒற்றைக் குயில் சுருதி இழந்துபோய் கூவுகிறது. காவோலை ஒன்று இவ்வுலக வாழ்வை முடித்துக்கொண்டு "சற...சற...சற..." சத்தத்துடன் மண்ணில் விழுந்தது. பனைமர அடியில் எட்டோடு ஒன்பதாக அந்தக் காவோலை சேர்ந்து கொண்டது. "தொப்" என்று ஒரு பெரிய பனம்பழம் விழுந்தது. எதிர்பார்த்திருந்தது போல் குரங்கிலையான்கள் படையாக வந்து தோல் பிரிந்து மஞ்சளாய் தெரிந்த உட்பகுதியை நோக்கி அமர்ந்து கொண்டு பனம்பழம் தின்றன. எனது உட்கவாசத்திலும் பனம்பழம் வாசம் மூக்கை விலக்கி அப்போது நுழைந்தது. பனம்பழத்தை நோக்கி பசமாடு மூக்கை நீட்டிக் கொண்டு இட்ட அடி நோக்க எடுத்த அடி கொப்பளிக்கவாய் நடந்து போனது.

"கூ...கூ..." குயில் கூவுகிறது. ஒற்றைக்குயில் அதன் சோடி எங்கே. ராசம்மா ஒப்பாரி வைத்துக்கொண்டிருந்தாள். கடல்மடி

போன கணவனைக் கானவில்லை "கண்போட்" சுட்டுக் கொண்டிருந்ததாக நவம் சொன்னதை நினைத்துப் பார்த்தாள். மனம் அடங்கவில்லை. பரவிச்சுடவன்களாம். எக்கணம் என்றை புருஷனும்..... மீண்டுவர முடியாமல் செத்து... அவள் தொண்டை விக்கியது. காகம் ஒன்று கரைந்தது. யாரோ விருந்தாளி வரப்போகிறார்களோ! எண்ணினேன். மீண்டும் ஒரு முறை வயிறறை முக்கி தொண்டை கிழியக் கத்திவிட்டு காகம் புறந்து விட்டது. ராசம்மா சனீஸ்வரனுக்கு நேர்த்தி வைத்தாள். அந்த விருந்தாளியாய் என் கணவன் வந்தால்.... விதவைகள் சுமந்த தேசம். எங்கள் பூமியை இன்னும் எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் கண்டுகொண்டிருப்பது? அமுகூரலும் அமைவுறாவமைதியும் என்று ஆறும். அம்மாவைப் பற்றியும் என் குடம்பம்பற்றியும் சிந்திப்பதை தவிர்த்துக் கொள்கிறேன். "டேய் குணம் என்ன செய்கிறாய்"

"கதை எழுதப்பார்க்கிறேன்"

"போட.....போ.....உன்ரை கதையும் நீயும்...."

அவன் என் நண்பன். ஆனால் என் ரசிகனோ, என் கதைகளை ரசித்து விமர்சிப்பவனோ அல்ல. நேற்று எனக்குத் தெரிந்த ஒருவர் வந்தார். ஒரு நல்ல விமர்சகராக அவரை நான் அறிந்திருக்கிறேன். என்றோ ஒரு மேடையில் ஒரு நூலை மிகக்கூர்மையாக விமர்சனம் செய்திருந்தார். அவர் நேற்று என்னை சந்தித்தபோது கூறியவைகள் என் மனதை மீள்மாணம் எடுக்க வைத்தன. நான் சிந்தனை மூலமாக ஒரு புதியவனாக தோற்றமெடுப்பதற்கு அவரின் சொற்கள் உதவியளித்தன. அவரைச் சந்தித்த பிறகு இன்றுதான் சிறுகதையொன்றை எழுத முயற்சிக்கின்றேன்.

"மிஸ்டர் குணம், உங்கடை சிறுகதைகளைப்படித்தேன்.

அதில் சொல்லவாற கருத்தை சில கவிதை எழுத்தாளர்கள் போல மறைக்கப்பார்க்கிறீர்கள்.

அதுதான் சிறப்பானது ஆரோக்கியமானது என்றும்

கருதுகிறீர்கள். அது மடமையான உணர்வாகும்." அவர் ஒரு விமர்சகர் என்றளவில் நான் புலனடக்கம் செய்து

அவரின் முன் கூர்மையானேன்.

"குணம்! உங்கள் சிறுகதைகள் யாருக்கு வேண்டும்?

யார் படிக்க வேண்டும்? ஒரு செ. யோகராசாவுக்கோ

அல்லது உறிரா அனஸ்க்கோ அல்லது

திருக்கோவில் கவுயுவனோ உங்கள் சிறுகதையை

வாசிக்க வேண்டும். என்று நீங்கள் விரும்பினால் அது

உங்கள் வளராமையையே குறிக்கின்றது. உங்கள் பின்னடைவையே குறிக்கின்றது.”

“.....”

மௌனங்கொள்வதைத்தவிர எனக்கு வேறொன்றும் தோன்றவில்லை. “குணம் உங்கள் சிறுகதை யாரைப் பிரதிபலிக்கிறதோ யாருடைய வாழ்க்கையைப்பற்றிச் சொல்கிறதோ அவர்களைச் சென்றடையவேண்டும். அவர்களுக்கு விளங்க வேண்டும். அந்த எளிமையின் ஆக்கிரமிப்பில்தான் பாரதி உயர்ந்தான். கண்ணதாசன் உயர்ந்தான்.”

“.....”

“ஒரு தாயையும் அவள் பிரயாசத்தையும் அவளின் ஆசைக்கு அவளின் உயர்விற்காக அல்லல் படும் அந்தத் தாய்க்கு கட்டுப்பாடாத கல்வியில் அடம்பிடிக்கும் மகனை நீ சித்தரித்திருந்தாய். அந்த “அம்மா” சிறுகதை போய்ச்சேர வேண்டியது தாயையும் வரட்டு மகனையும் தவிர என்னைப்போல ஒருவரையோ அல்லது மேற்கூறிய சிறுகதை எழுத்தாளர்களையோ அல்ல என்பதை நீ உணர்ந்தபின்னால்தான் உன்னாலும் சிறுகதைகள் படைக்க முடியும். அப்போதுதான் நீ வெற்றியாளன் ஆவாய்.” அவர் என் மனதை நோக்கி அறைந்து கொண்டிருந்தார்.

இவன் என் நண்பன் கேட்கிறான். “உனது சிறுகதையும் நீயும்” அப்போ அவனது இதயத்தை எனது சிறுகதை சென்றடைவதில் தோல்வியைத் தழுவி யுள்ளது. அதுதான் உண்மை. இந்த அரைவாசி விளக்கப் போக்கிலிருந்து நான் மீள வேண்டும். என்னளவில் ஒரு பரிமாணம் எடுப்பது அவசியமாகிறது.

“ப....ப....ப....ப....” அம்மா முட்டைக்கு அடைக்க கோழியை கூப்பிடுகின்றா. குண்டுமணி கொடுக்கு கட்டியவனாய் தளைநாரும் நெஞ்சுப்பட்டியுமாக வந்து நிற்கிறான். தேங்காய் பிடுங்க அம்மா கூப்பிட்டிருக்கிறா. “வா குண்டுமணி வா... என்ன இப்பதானே வாறாய்.....” அம்மா கேட்டுக்கொண்டே வருகின்றா. “ஆசாரியர் இப்பதான் உவன் பொடியனை பள்ளிக் கூடத்துக்கு கொண்டுவர விரட்டுவது வந்தனான்.”

குண்டுமணி வளைந்து குழைந்து போய் நிற்கிறான். முந்தானையை எடுத்து இடுப்பின் இடதுபுற முலையில் செருகிக்கொண்டு குசினிக்குள் போகிறா. குண்டுமணி பவ்வியமாக வாசல்படியின் ஓரமாகப்போய் உட்கார்ந்து கொள்கிறான். கொஞ்ச நேரத்தில் ‘ஜாம்’ போத்தல் நிறைய நல்லாய்ச் சாயமும் சீனியும் போட்ட சுவையான தேனீர் கொண்டு வந்து கொடுத்தா அம்மா. கூடவே காலையில் வாங்கிய சுடச்சுட பாண் துண்டொன்றும், அது கால் நாத்தல் பாண்துண்டு. அகமும் முகமும் மலர குண்டுமணி அதனை பெளவியமாக வாங்கி வாசல்படியின் ஓரத்தில்வைத்து தேனீரில் பாண் துண்டைத் தோய்த்துத் தோய்த்து சுவைத்துச் சுவைத்துத் தின்றான். வாய் பொச்சடிக்கிறது. அவனுக்கு முன்னால் எங்களது ஜிம்மி வந்து நாய் இருப்பில் அமர்ந்து கொண்டு வாயைத்திறந்து நாக்கைத் தொங்கப்போட்டுக் கொண்டு வீணர் வடிக்கின்றது. ஓடிவந்த அடைக் கோழி குண்டுமணிக்கு முன்னால் வந்து அடக்கி வைத்திருந்த பீயையெல்லாம் பீச்சியடித்தது. நாற்றம் ‘சூப்’ என்று அடித்தது. அடைக்கோழி பீச்சிவிட்டு கொக்கரித்தது. குண்டுமணி ஒருபக்கம் நரிந்துகொண்டு பாணைத் தின்ற

கொண்டிருந்தான். நான் ஒரு முறை அவனைப் பார்த்தேன். பின்னர் தலையைக் குனிந்துகொண்டேன். “ஆ குண்டுமணி இஞ்சாலை ஏறுபெட்டி தளைநாரை எடுத்துக்கொண்டு கிணத்தடிப்பக்கமா வாவன்” அம்மா கூப்பிட்டா. மீதமா இருந்த தேனீரையும் அண்ணாந்து குடித்து ‘ஜாம்’ போத்தலை படிக்கட்டின் ஓரத்தில் வைத்துவிட்டு குண்டுமணி கிணத்தடிப்பக்கமாக போகிறான். அவன் போன பின்பு அவன் உட்கார்ந்திருந்த இடம், அவனுக்கு அம்மா கொடுத்த தேத்தண்ணி போத்தல், அடைக்கோழிப்பீ, நாய் வீணர் வடித்த இடம் எல்லாம் என் மனதில் எத்தனையோ வகை எண்ணங்களை வைத்து அறுத்தது. நெஞ்சை குத்திக் குத்தி கால்களை எம்பி தளைநாரைப் பொறுக்க வைத்து குண்டுமணி தென்னை மரத்தில் ஏறிக்கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

என் சிந்தனைகள் யாரைப்பற்றி இருக்க வேண்டும். என் சிந்தனையை அகப்பை போட்டு யாரோ வறுக்கிறார்கள். அது அம்மாவின் கை போலக்கூட இருக்கிறது. அல்லது காலத்தின் கை. என் கண் முன்னால் சாதிய அடிப்படையில் ஒரு மனிதன் எவ்வாறெல்லாம் வதைபட்டான்.

“மோன சரசு....” அம்மாவைக் கூப்பிட்டபடி தச்ச செல்லையாண்ணை வந்து கொண்டிருந்தார். “வாங்கோ செல்லையாண்ணை.” அம்மா அவரை அழைத்தா. “என்ன வெளியாலை நிக்கிறியள் உள்ளாலை வாங்கோ....” ஒரு கதிரையை இழுத்துக் கொண்டு வந்து செல்லையாண்ணையை அம்மா உபசரித்தா. ஷஷஇருங்கோ செல்லையாண்ணை தேத்தண்ணி கொண்டு வாரன்.” அடுப்பு முட்டி கேற்றில் வைத்து சில்வர் கோப்பை கழுவி பேணியில் வைக்கப் பட்டிருந்த பீஸ்கட்டையும் எடுத்து ட்றையில் வைத்து பவ்வியமாக தேனீரும், பீஸ்கட்டும் கொண்டு வந்து அம்மா கொடுத்தா.

அவர் கதிரையில் உட்கார அம்மா அருகிலுள்ள இன்னொரு கதிரையில் உட்காராமல் வாசல் நிலையடியில் நின்று கொண்டு குடும்ப விசயம் பேசினா. அடைக்கோழி எங்கிருந்தோ ஓடி வந்தது..... “சூ.....சூ...அங்காலபோ.....” திரத்தி விட்டா.....ஜிம்மி பக்கத்தால் போனபோது கலைத்தா.....

என் சிந்தனை குவிகிறது. இரண்டு விதமான உபசரணை, ஆனால் மனிதர்கள்தான் இருவரும். என் இதயம் வேகமாக அடித்தது. இரண்டு காட்சிகளும் இரண்டு விதம். செயல்களில் வித்தியாசம்.....ஏன்? தூக்குக்காவடியின் முள்ளுகொக்கி தொடையில் குத்திக் கொழுவிய தாய் என் இதயத்தை பத்து முள்ளுக் கொக்கிகள் குத்திப் பத்துப்பக்கங்களாய் இழுத்தன. என் உணர்வுகள் வீரியம் கண்டன. “குண்டுமணி” மனதில் ஒரு முறை சொல்லிக்கொண்டேன். அங்கும் இங்கும் பரந்த சிந்தனைகளை குவித்தேன். சிறுகதை எழுத ஆரம்பித்தேன்.. “பிரசவமாய்.....”

வசூதல்

- பாலேஸ்

எனது மூலம் கிளம்பி உச்சியில் நின்று ஆடியது. அதன் தணிப்பிற்கு எதுவும் கைகொடுக்கமுடியாத நிலை. கருண்டு வென்றில் கருகிச் சுவைத்துச் சிவப்பான கறுத்த மெல்லுடலியும் அதனுடன் அரைந்து துருவி இனித்து ஆவியில் கரைந்த பிளவுண்டு ஆடை கழற்றிய மரணங்களும் துணை நிற்கவில்லை - மூலத்தின் தணிப்பிற்கு. மூலம் கண்ணின் கீழே மூன்று காததாரத்திலும் மூளையிலிருந்து ஓர் காப் பிரேக் ஒலி கேட்டு மறையும் தூரத்திலும் குண்டலினிக்குக் குடியிருப்பு இருந்தது.

நாபிக்கும் மூலத்துக்குமிடையே மூலத்தைக்கொண்டு வரக் பாலங்கட்டிச் சோர்ந்துபோன "முஷ்" கடாசி சளியைமட்டும் துடைத்துக்கொண்டு சைரன் ஒலியுடன் குப்பை விழுங்கியால் தன்னை விழுங்கவைத்துக்கொண்டது. மூலத்தைப் பிரித்துக் குண்டலினியைத் தனியாக்க, குண்டலினியைப்பிரித்து மூலத்தை உரிய இடத்தில் அமர்த்தவேன நடந்த முயற்சிக்குக் கருவியாக எதையும் காணோம்.

எல்லாரும் தமக்காக நிகழ்த்திச் செல்கின்ற பொத்தாம் பொதுவான செல்லால் புணர்வென்று செல்லி ஒதுக்கிவிடவோ, அது புணர்வில்லையென்று மறுத்துவிடவோ முடியாத நிகழ்வைச் சாத்தியப்படுத்த முடிந்தவ அ வ மட்டுமே. வெற்றே வெற்றுத் தொடுகை மூலம் எனது மூலத்தைச் சாட்டை நுனியின் சிங்கமாகக் கட்டிப்போட்டு மாயம் செய்ய இயல்வது அவரால் மட்டுமே சாத்தியப்படும். சாத்தியப்படுதலின் அந்தச் சாத்தியப்பாடு தெரியாமல் அவ்.

ஆறுமணிப்பொழுதுக்கே கருமேகப்புழுதி மழை விட்டிவிட்டதனால் வந்து நின்றால் காணாத தவிப்பைத்தந்தவனக் காணவில்லை. இப்போ வருவா அப்போவருவா என்று காத்திருத்தலில் ஆடை கழற்ற மறந்தனான். தண்ணீர் நிரப்பிய தெட்டியில் விழவும் ஆடை கழற்றிக்கொண்டது. நீரின் துணிக்கைகள் திரைவிழுந்த தோலின் சுருக்கங்களுடனே ஊடுபாவி இழைந்து இழையங்கள் இழை நாள் கரைந்து கரைந்து மிகுந்து தொட்டியின் முக்கால் தண்ணீர்மீது கண்கமழும் மயிர்களும் குறிகளும் விரல்களும் காதுகளும் கால்களும் கைகளும் ஊம்புகளும் பிய்ந்துபோன மூளைத்திளைப்பு பூசி முடியிருக்க அதன்மீது மிதந்து கொண்டிருந்தன. மூலம் மட்டும் இன்னும் அடங்காமல் கண்ணுக்குக்கீழேமூன்று காத தூரத்திலும் மூளையிலிருந்து ஒரு காப் பிரேக்கின் ஒலி கேட்டு மறையும் தூரத்திலும் குண்டலினியுடன் சேர்ந்து குடிக்கொண்டிருந்தது.

மூலத்தைத்தணிப்பது முக்கியமற்றுப்போக காணாத அவரால் கவலை அதிகமாகிக் கண்ணீர்வடித்த மூளையினால் தொட்டி நிரம்பிப் பிய்ந்துபோயிருந்த கண்களிரண்டும் கீழே விழுந்தன. விழுந்த கண்களைக் குளிக்கவேனத் தொட்டிக்குள் போட்ட கைகள் தோற்றுப்போயின.

மூன்றாவது மாடிப்படியெடுத்து ஒருகண் இறங்கியோட யன்னல் வழியே குதித்து மற்றுது நடந்துபோகத் தொடங்கிய தேடல்வேட்டை புணர்ச்சியின் தேடலைத் தீவிரமாக்கியது. குளியல்தொட்டியின் குழாயை எடுத்து கைகளைக்கட்டிவிட்டன கால்கள். உடலும் தேட ஓடிவிடுமோ என்ற பயம்தவிர என்னவாகவும் இது இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொண்டது

முளை. 'பிளாஸ் து இத்தாலி' யில் 'பஸ்ரிலை' நோக்கியபடியிருந்த அங்குமிங்குமான முன்னுயிர்மீதுமான பார்வையினால் தேடப்பெற்றபட்ட கண்ணின் கண்கள் சோர்வுபட்டன. இரண்டாவது கண்ணின் காலடி 'செந்தெனி'க்குள்ளால் பரிசுக்குள் நுழைந்தது அவைத்தேடியபடி. 'ஷுத்லே'யின் அத்தனை நுழைவாயில்களும் அத்தப்படியாகும்வண்ணம் நடைபழகிக் கழைத்துப்போனது. திரும்பியவேளையில் 'லாவிரலி'ருந்து வீசிய கூர்னிகாவின் பலமான ஊத்தைக்காற்று வாசம்கேட்டு நின்று போனது அதன் இயக்கம். அந்தப்பெரிய ஓவியத்தின் மூலைகளில் எங்காவது ஒளிந்திருக்கிறா? என்று கவலை சற்றேறும் இல்லாமல் தேடியது. ஓவியத்தின் வலது பக்கத்தின் ஓரத்தில் மேலிருந்து கீழாக மூன்றாவது பிம்பம் அவராக இருக்குமோ என்று தடவிப்பார்த்தது. கண்ணீர்தான் பெருகியதே தவிரக் கண்ணானவன் ஒளியைக்காணோம்.

ஷுத்லேயின் நகரும் படிக்கட்டில் நோட்டீஸ் கொடுத்துக்கொண்டு நின்றவ காந்த வடக்குத்திசையில் ஏழாவது நிறுத்தத்தில் முளை காணாமற் போய் தலை சிதறிய பிணத்தின் சாயை நீ தேடுவதாய்த்தானிருக்கிறது என்றானழையிட பயந்தலைந்து அன்போய் சூடான ரீக்குச் செலவழித்ததுதான் மிச்சம். களை களையென்று களைத்துப்போன கணத்தில் கண்கள் அறையின் மூலைக்குள் எதிரும்புதிருமாக இருந்துகொண்டு காணாதவதைத் தேடித்தேடி. அல்லாதபோது காந்தப்புலத்தில் கண்களை ஓடவிட்டு ஒன்றும் புலியின் மேகச்சுழற்சியின் வெளியே தேடிக்கொண்டிருந்த விழிகள் தொலைதூர ரயில்களில் ஏறி மறைந்துவிட வேன பழகிக்கொண்டன. விட்டு நிகழ்வுகள் அறையின் வசமாகி அறையின் நிகழ்வுகள் கண்கள் வசமாயின. தொட்டிக்குள் இருந்த கைகள் காணாதவதைக்காணாத தேக்கிவைத்திருந்த ஆவலினால் அவ் மார்க்கத்தொட்டுப்பார்க்கவேன கால்கட்டை அவிழ்த்துவிட்ட உடல் மேலும் சிதைந்தது. தனது கட்டிலின் பக்கமிருந்து அவரின் கட்டில் பக்கமான பார்வைகள் முயங்கிக்கொண்டன. அவ் து உள்வாங்கல் எந்தவொரு நிகழ்வினில்லாப் பொறுமையை விஸ்தரிக்கும். தொடுகையின் சுகம் உணரத்தடிக்கும் உதிகள் கண்முடி இதழ்பிரிந்து காத்துக்கிடக்க அவ், வராத யுகத்தினான வெக்கை என்மார்பில் தணிக்கப்படுவதற்காய் காத்திருந்து வெளிக் குளிரை ஒரு டிகிரி குறைத்துக்கொண்டிருந்தது. தகிக்கும் இரவின் விடியல் வரும்வேளை தகிப்பே சூரியனாக உலகம் முழுமைக்கம் கிழக்காக என்னுடல் காட்டப்பட்டது. விடியலில் கிழக்காகிக் கரைந்துபோன இரவு பகல் முடியக்காத்துக்கொண்டு. அவ் இல்லாமல் வீணடிக்கப்பட்ட துயரமான தனிமையின் அழகான இரவு.

முயக்கக்களைப்பில் ஒன்றையொன்று சந்திக்க முயன்று தோற்றவேளையில் எதிரும்புதிருமாகப் பிரபஞ்சம் சுத்தி ஒளியின் தெறிப்புக்கோடியில் சந்தித்துக்கொண்டபோது முயங்கத்தொடங்கின. நான் என்னில் காணாமல் போனவேளை மணிக்கூட்டின் ஒலிச்சுழலில் சிக்கிக்கொண்ட மூலம் காலத்தோடு சேர்ந்து புடவியின் விளிம்புக்கு ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

●

மூக்கணாய் கயிறுகளும் கோணல் மொச்சைகளும்

- வி. கௌரி பாலன்

நான்கு மூலைக் காத்தாடியை பெருமையாக பார்த்து நின்றான். அது அவனுடைய சொந்தப்படைப்பு. பல வண்ணக்கூடாசிகளை முக்கோண வடிவில் சிறிய சிறிய துண்டுகளாக வெட்டி ஒட்டி இருந்தான். ஒன்றுடன் ஒன்று சரியாகப் பொருந்தாத முக்கோணங்களிடையே கீழே ஒட்டப்பட்ட வெள்ளைக்கூடாசி வெளித்தொளிந்தது. அதுவும் ஏதோ ஒரு வகையில் அழகாகவே அவனுக்குப்பட்டது. எந்தப்பிரச்சனையும் கொடுக்காமல் காத்தாடி பறக்கவேண்டும் என்று கவலைப்பட்டான் மேல் மொச்சை வால் மொச்சை கட்டி காற்றில் பறக்கவிட்டான். மேல் எழுந்த காற்றாடி வலது பக்கம் தலை சாய்த்து..... சாய்த்து..... மரங்களில் சிக்கப்பார்த்தது. மேல் மொச்சை சரிபார்த்தான். சரியாக இருந்தும் வலதுபக்கம் தலை சாய்த்தது மேல் மொச்சையை கோணல் மொச்சையாக்கினான். பறக்க மறுத்தது. வால் மொச்சையை கோணலாக்கினான். அதிகமாக வலது பக்கம் சாய்ந்தது காத்தாடி பறக்காமல் விட்டுவிடுமோ.. என்ற கவலையில் அவன் சோர்வானான்.

புஸ்.... புஸ்..... சரியா எச்சிலா..... வேவைத்துளியா.... அல்லது எல்லாம் சேர்ந்த ஒன்று..... மூக்கணாய்கயிறு இடைவெளியில் குமிழியாக வெடித்துச் சிதறியது. இழுக்கமுடியாமல் இழுத்துவந்த கமையினால் எழுது களைத்துப்போய் இருந்தது. சுண்டிப்பிடித்த மூக்கணாய்கயிறுக்கு ஏதுவாக தலை நிமிர்த்தி மூச்சு வாங்கியது. முழிகள் இரண்டும் தெறித்து விடும்போல் மின்னின. திடீரென்று இமைகள் செருகத்தொடங்கின. முன்னங்கால்கள் உறுதியற்று தடுமாறின. நிலை தளர்ந்து எழுது தலை குத்தி கீழே விழுந்தது. தொடர்ந்து வண்டிக்காரன் எழுதினீயது விழுந்தான். அவன் மேல் பாரமூட்டைகள் விழ்ந்தன. அவன் முச்சுத்திணறி செத்துப்போனான். பரமேஸ்வரன் கண்ணை மூடி பார்வையைத்திருப்பினான். வேகமாக தெருதாண்டி பாடசாலை வளாகத்துள் போனான். கண்ணை மூடி நின்றான். புஸ்..... புஸ்..... எழுதின

மூக்கில் குமிழி வெடித்தது. திரும்பிப் பார்த்தான் வண்டி தெருவில் பயணப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது.

கடற்கரை குழலுடன் ஒன்றிப்போன அந்த பாடசாலை எடுத்த எடுப்பிலேயே பரமேஸ்வரனை அச்சுறுத்தியது. வேர்த்து விறுவிறுத்துப் போனவன் நேராக கடற்கரையில் போய்நின்றான். இந்தோசேசியாவின் சுமாதிராவிலும் யாவாவிலும் பற்றியெழிந்த தீயினால் ஏற்பட்ட புகைமூட்டம் புகுணையில் ஏற்பட்ட குறாவளியினால் திசை திரும்பி 3000 கிலோ மீற்றர் தூதற்றிக் அப்பாலுள்ள இலங்கைத் தீவை அடைந்தது. தூரத்தே «பிறிமா» மா ஆலை அனல் கொதிக்கும் புகை மூட்டத்தில் தளம்பிக்கொண்டிருந்தது. திடீர் என்று «பிறிமா» மா ஆலை தப்பிடித்து எரியத்தொடங்கியது. பரமேஸ்வரன் தலையை சிலுப்பிக்கொண்டான். பிறிமா மா ஆலை புகைமூட்டத்தில் தளம்பிக்கொண்டிருந்தது. அவன் தலை குனிந்து கால்களைப் பார்த்தான்.

ஒற்றைக்கால் செருப்பு கமைய இருந்தது. காலைத்தாக்கிப் பார்த்தான் பரமேஸ்வரன். செருப்பில் அழுக்கு அப்பிப்போய்க் கிடந்தது. காலை கடல்நீரில் பிடித்தான். அப்பிய அழுக்கு செருப்பை விட்டு களர்வதாய் இல்லை. மற்றக்காலால் அதைத் தேய்த்து

விட்டான். மற்றக்கால் பெருவிரலில் அழுக்கு ஒட்டிக்கொண்டது. பெருவிரலில் புழுக்கள் ஊரத்தொடங்கின. பெரு விரல் அழுக்கிப்போனது. பின் கணுக்கால் முழங்கால் என்று தொடர்ந்து அழுகியது. பெரிய அலை ஒன்று முழங்கால் வரை வந்து நனைத்துப்போனது. பெரு விரலில் அழுக்கு கழுவப்பட்டிருந்தது.

கரை ஓரமாக பார்வையை தூரப்போகவிட்டான் பரமேஸ்வரன். தூரத்தே இருந்த சென்றியில் பார்வை நிலைத்தது. உள்ளே யார் இருப்பார்கள். யாரோ தொலை நோக்கியில் அவர்கள் பார்க்கக்கூடும். இதில் நிற்கக்கூடாது. சட்டென்று திரும்பி நடையை வேகமாக்க முனைந்தான். மிகக் கிட்டவாக எதிரே இருந்த சென்றியில் இருந்தவன் இவனையை உறுத்துப்பார்த்தான். கூடாது.... இந்த இடத்தை விட்டு வேகமாக நகரக்கூடாது... உலாவவது போல உலாவிவிட்டுப் போக வேண்டும். இல்லாவிட்டால் சந்தேகப்படுவார்கள். உளவுபார்க்க வந்ததாக நினைத்துக்கொள்வார்கள். விண்தொல்லையில் மாட்டவேண்டி வரும்.... பரமேஸ்வரன் உலாவத் தொடங்கினான்.

பாடசாலைச் சூழல் பரமேஸ்வரனை அச்சுறுத்துவதாகவே இருந்தது. ஏதும் பிரச்சினை என்றால் தப்பி ஓட முடியாது முன் பக்கத்தில் இராணுவ அரண் பின் பக்கம் கடல் வழியில் ஏதும் பிரச்சினை என்றாலும் வீடு போய்ச் சேர முடியாது. வழி நெடுகிலும் காவல் அரண்கள். கூடாது... இந்தப் பாடசாலை கூடாது.... இங்கிருந்து கழுவ வேண்டும்.... எப்படியும் கழண்டு ஓடவேண்டும். பரமேஸ்வரன் கடற்கரையில் வேகமாக உலாவத் தொடங்கினான்.

«என்ன டீச்சர் புதுசாக்கிக்கு... குட்டிபோட்ட நாயாட்டம் கடற்கரையில் ஒண்டு உலாத்துது...»
«ஓம்.. சேர்.. அதான் நானும் பாக்கிறேன்..ஆன்ட தோற்றத்தைப் பார்த்தா... பயமா வேற கிடக்கு... சி.ஜ.டியா இருக்குமோ சேர்...»

சரிதகில் வெளிவந்த
மூக்கணாய்கயிறுகளும்
கோணல் மொச்சைகளும்
என்ற வி. கௌரிபாலனின்
இச்சிறுகதை
அண்மையில் வெளிவந்த
ஈழத்துச்சிறுகதைகளுள்
குறிப்பிடத்தக்கது.
அதிகம் அறியப்படாத பாடப்பள்ளி
வி. கௌரிபாலனின் இக்கதையினை
படைப்புச்சிறப்புக்கருதி மறுபிரசுரம்
செய்வதில் அம்மா மகிழ்ச்சி
கொள்கிறான்.

அதிபருக்கு தகவல் சொல்லப்பட்டது. அதிபர் சிரித்துக்கொண்டு சொன்னார்.....«இவர் தானப்பா புதுசா வந்திருக்கிற வாத்தி...» புதுசா வந்தவர் நிற்போட் பண்ணாம...ஏன் சேர்... கடற்கரையில் போய் நிற்கிறார்...? «டவுனில் படிப்பிச்ச வாத்திய டவுனில் இருந்து கழட்டி இங்கால அனுப்பிறான் என்டோணையே நினைச்சன்.... இது ஏதாவது கேசாகத்தான் இருக்கும் என்று.. வந்ததும் வராததுமாக கடற்கரையில் உலாத்தது... இன்னும் என்னென்ன தொல்லை தருமோ...» அதிபர் அலுத்துக்கொண்டார். பரமேஸ்வரனை அதிபர் அழைத்ததாக கூற ஒரு மாணவன் கடற்கரைக்குப் போனான்.

தோசையும் சாம்பாரும் வயித்தை கலக்குமாப்போல் இருந்தது. பரமேஸ்வரன் ஜீன்சை கழட்டி போட்டுவிட்டு சரத்தை கட்டிக்கொண்டான். வாளியை எடுத்துக் கொண்டு டொய்ஸெட்டுக்குள் போய் கதவு மூடும்வரை பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். பின் பாடசாலைக்கு வெளிக்கிடும் குழந்தைக்கு உதவ உள்ளே போனான்.

டொய்ஸெட்டுக்குள் போன பரமேஸ்வரன் பின் இரண்டு முலையையும் உற்றுப்பார்த்தான். மேலே நிமிர்ந்து பார்த்தான். டொய்ஸெட்டில் குந்தினான். திரும்ப இரண்டு முலையையும் திரும்பப்பார்த்து எதுவும் இல்லை என்பதை உறுதிப்படுத்தினான். பாம்புச் செட்டை ஒன்று முன் பக்க புதரில் சிக்கிக்கிடந்தது ஞாபகம் வந்தது.

வளவு முழுவதும் புதர் மண்டிக்கிடந்தது. துப்பரவாக்க வேண்டும் டொய்ஸெட்டும் மணமடித்தது. ஹாபிக் வாங்கி கழுவ வேண்டும். இண்டைக்கு பள்ளிக்கு லீவு போட்டாத்தான் இதெல்லாம் முடியும். லீவு போடுறதெண்டால் மனிசி கத்துவான். அவன் வேலைக்கு போகுமட்டும் டொய்ஸெட்டுக்குள் இருப்பதென்று அவன் முடிவுசெய்தான்.

மகன் பாடசாலைக்கு வெளிக்கிட்டுப்போனான். அவன் வேலைக்குப்போக ஆயத்தமானான். மணி பார்த்தான் 7.20 பரமேஸ்வரன் போகவேண்டிய பஸ் வரும் நேரம். டொய்ஸெட் கதவு பூட்டியே இருந்தது. பஸ் தெருவோரம் புழுதியையெல்லாம் வீட்டுக்குள் அனுப்பிவிட்டுப் போனது «அப்பா...பஸ் போகுது...» «போகட்டும்.. அடுத்த பஸ்ஸில் போறன்...» அவன் கவலையானான் «கடவுளே வேலை போகாம இருந்தால் சரி...» அவன் முணுமுணுத்துக் கொண்டான். தன் வேலையை உறுதிப்படுத்த வேண்டும் என்ற வேகம் அவன் படலையை சாத்தியத்தில் தெரிந்தது. அவன் டொய்ஸெட் கதவைத்திறந்து கொண்டு

வெளியேறினான். தொடர்ந்து ஒரு வாரமாக 7.20க்கு பரமேஸ்வரன் டொய்ஸெட் போனான். வாசல்பக்க புதர்கள் மட்டும் சுத்தப்பட்டிருந்தது டொய்ஸெட் தொடர்ந்தும் மணம் அடித்தது. அவன் அலுத்துக்கொண்டான். அடம் பிடித்தான். ஆத்திரப்பட்டான். அழுது பார்த்தான். டொய்ஸெட் வாளியை ஒளித்தப்பார்தான். அவன் சிரத்தை அற்று நாளை போவேன் என்று தினமும் சத்தியம் செய்தான். அவன் அவன் தாய்கு கடிதம் எழுதப் போட்டான்.

«ஊரவன் என்ற பிள்ளைய விமர்சிக்க நீ என்ன தெருவெல்லாம் பர அடிச்சனியா...»

«இந்தாள் பஞ்சிப்பட்டு வேலைக்குப் போகாமல் இருக்குதெண்டு... சிவஞானத்திம் சொன்னான்...அவன் தான்...இவர் பஞ்சிப்பார் மாதிரி தெரியேல்லை...பயப்பிடறாமாதிரி தெரியுதெண்டு...»

«அதத்தாண்டு நானும் கேக்கிறன்...அவனுக்கு தெரியுமாடி என்ற புள்ளய...என்ற அவர் எப்படியெல்லாம் வளத்தாரெண்டு...»

“அவன் பிறக்கேக்க ஆம்பிளப்பிள்ள பிறந்திருக்கெண்டு செத்தையில் உலக்கையால தட்டி பயம் தெளிவிச்சவர்... பிள்ள மூச்சு வாங்கி விக்கல் எடுக்கிற வரைக்கும் தலைக்குமேல எறிஞ்சு பிடிப்பார். பிள்ள முழுசிர முழுசுப்பார்த்தா சிரிப்பத்தான் வரும் இருட்டைக்கண்டு பயப்பிடுறான் என்று சொல்லி இருட்டு அறைக்க நாள் பூரா பூட்டி வைச்சு பயம் தெளிவிச்சவராடி கடல தண்ணிய கண்டா பிடிச்சிருக்கிற கையைப் பறிச்சுக்கொண்டு ஓடுவான் அவர் பொடியனைப் பிடிச்சதையை தண்ணிக்க அமிழ்த்தி ..அமிழ்த்தி எடுத்து விட்டார். என்னடா பொடியன் பயத்தில் குளிரில் நடுங்குமாப்பளே உதகு தூக்க மூச்சு வாங்கி விக்கல் எடுத்து நிக்கிறதப்பார்த்தா சிரிச்சு வயிறு நொந்து போகும்”

“ஊஞ்சலில் வச்சு ஒரு உன்னு உன்னி விட்டார் என்டா பொடி ஊஞ்சல் கட்டின மரத்தினட கிளையில் முட்டி வருவான் ஆடி முடிஞ்சு தூக்கினா அவன் கழுத்தக் கட்டிப்பிடிச்சுக்கொண்டு கண்ண முடிருவான் என்னதான் பயந்தாலும் புள்ள ஒரு நாள் கூட பயந்து வீரிட்டுக் கத்தினதில்ல அப்படி பயம்தெளிஞ்சு பிள்ளய நீயும் அவனுமாகச் சேர்ந்து பூச்சானடி காட்டுறியள் என்ன...»

என்ன இந்த மனுசி ஏன் தொண்ட வச்சு கத்துது அவன் ஒரு மாதிரி ஆயி ஐ.சி எல்லாம் எடுத்துக் குடுக்கிறவனாம்

அவன் பிறகு கண்டதெல்லாம் சொல்ல என்ற பாடு சிக்கலாயிரும் இந்த மனிசி தொண்ட வைச்சுக்கொண்டோ பிறந்தது. «அனே தொண்ட வைச்சு கத்தாம இருக்கிறதெண்டா இங்க.. இரு.. இல்லாட்டா வெளிக்கிட்டுப் போ...» பரமேஸ்வரன் தெருவுக்குப் போனான்.

சினிமாப் படத்தில் வரும் வழக்காடு மன்றக் காட்சி போல் ஊமையாக.. மனைவியுடன் தாய் சண்டை போட்டான். பின் வெளிக்கிட்டுப் போனான் அவன் தூரத்தில் இருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் மனிசி இன்னும் தொல்லை தரும். அவன் பாடசாலை போவதென்று முடிவெடுத்தான்.

எண்ணெய் வழியும் சில முகங்கள், கோபமாக சிலவும், பிரக்ஞை அற்று சிலவும், பவுடர் போட்டு தெளிவான முகத்துடன் சிலவும் பவுடர் போட்டும் வன்மத்துடன் சிலவுமாக அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தன முப்பத்தாறு முகங்களும் அவனுக்கு எதிரானவை என்பதை அவன் உறுதியாக தீர்மானித்தான் இடை வாங்கில் இரண்டு முகங்கள் ஒன்றை ஒன்று வன்மத்துடன் பார்த்தன பின் ஒன்றுடன் ஒன்று சண்டை போட்டன அவன் அவர்களிடம் போனான் அமைதியாக இருக்கும்படி கேட்டான் ஒருவன் மற்றவனை ஏதோ சொன்னான் மற்றவன் புத்தகப் பையிலிருந்து கத்தியை உருவினான் பரமேஸ்வரன் இரண்டடி பின் வாங்கினான்.

«தம்பி கத்திய உள்ள வை...» «மாட்டன்...» «உனக்கு கத்தி எங்கால...» «களவெடுத்தான...» «இப்ப ஏன் கத்தி எடுத்தனி» «எனக்கு கோவம் வந்தா குத்துவன்» «உனக்கு ஏன் கோவம் வரும்...» «எங்கம்மாவப்பத்தி தப்பா சொன்னா...கோவம் வரும்..» «தம்பி கத்திய உள்ள வை...» «மாட்டன்» அவன் முறைதான். பரமேஸ்வரன் வகுப்பறையை விட்டு வெளியேறினான்.

«சேர் வகுப்பில் ஒருத்தன் கத்தி வைச்சிருக்கிறான்... கேட்டா தாறான் இல்லை... முறைக்கிறான்...» «என்ன சேர்..ரெண்டு கன்னத்தில குடுத்து வாங்கிறுக்கு...» அந்த ஆசிரியன் சுத்த வீரனானான். நேராக அந்த மாணவனிடம் போனான் «எங்கடா கத்தி...» அவன் கத்தியை வெளியே எடுத்தான். முழுப்பலத்தையும் தன் கையில் சேர்த்து, கன்னத்தில் ஒங்கி அறைந்தான். உலகம் அந்த மாணவனுக்காக ஒரு முறை இருண்டது. அவன் கன்னத்தில் கை வைத்து வாங்கில் சாய்ந்தான். ஆசிரியன் கத்தியைப்பறித்தான். கத்தியில் கூர் பார்த்தான். கொச்சிக்காய்.. வெங்காயம்...வெட்ட உதவும் என்று

நினைத்திருப்பான். மடித்து
பொக்கெட்டுக்குள் போட்டான்.
பரமேஸ்வரனைப் பார்த்து வீர சிவாஜி
சிரிப்புடன் வெளியேறினான்.

பரமேஸ்வரனைப் பார்த்து அவன்
முறைத்தான். «மவனே...எனக்கா அறை
வாங்கித் தந்தனீ... இண்டைக்கு
பள்ளிக்கூடம் விடுறதுக்கிடையில் உன்
கதை கந்தல்...» பரமேஸ்வரன்
முறைப்பை ஊகப்படுத்திக்கொண்டான்.
வகுப்பறையை விட்டு மீண்டும்
வெளியேறினான்.

«தம்பி, பரமேஸ்வரன்
வாத்திக்கிட்டப்போய்... மெடிக்கல்
நிப்போட் வாங்கி வா...» அதிபரின்
கட்டளைக்கு அந்த மாணவன்
இசைந்தான். வேகமாகப் போனான்.
சிறிது நேரத்தில் திரும்பி வந்தான்.

«சேர் கடற்கரையில் கூட பரமேஸ்வரன்
வாத்தி இல்லை சேர்...» «நல்லது.. நீ
போ...» அதிபர் தலையாட்டினார்.
○

வீட்டில் முன் கதவு திறந்து கிடந்தது.
பரமேஸ்வரனுக்கு மனைவி மீது
கட்டுக்கடங்காத கோபம் வந்தது. அவன்
தன் வேலைகளில் அசட்டுத்தனமாக
ஈடுபடுவதில்லை என்ற உணர்வு
ஊறுத்தியது திருடர்கள் யாராவது
கதவை உடைத்து திறந்திருக்கலாம்.
அவன் இல்லாததை அவர்கள் உளவு
பார்த்திருக்கிறார்கள். தான் இன்று
வீட்டில் இருந்திருந்தால் இதை
தடுத்திருக்க முடியும் என்று
நினைத்தான். வேகமாக வீட்டை
நெருங்கியவன் நின்று. சிலனோ
திருடர்கள் இன்னமும் உள்ளே
இருக்கலாம்.
வீட்டைச் சுற்றிக்கொண்டு பின்னே
போனான். அறை யன்னல் கதவுகள்
பூட்டப்பட்டிருந்தன அவன் பூட்டிவிட்டுப்
போயிருந்தான். சுற்றிக்கொண்டு
ஹோல் பக்கம் வந்தான். ஹோல்
யன்னல் கதவு திறந்திருந்தது.
பைத்தியக்காரி எல்லாத்தையும் பூட்டி
இதை மறந்து விட்டிருந்தான்.
இதற்குள்ளால்தான் தடியைப் போட்டு
முன் கதவை திறந்திருப்பார்கள்.

திறந்திருந்த யன்னலை நோக்கி
மெதுவாக முன்னேறினான். தலைக்கு
கட்டுப்போட்ட நிலையில் அவன் மகன்
படுத்திருந்தான். சட்டென்று யன்னலை
நெருங்கினான். தலை கீழாய்
இழைக்கப்பட்டு தொங்கும் தோரணங்கள்.
இரண்டு வேட்டி இணைத்து மேலே
வெள்ளை கட்டப்பட்டிருந்தது. தலை
மாட்டில் குத்து விளக்கு எரிந்தது
தெப்பை போட்டார்கள் பொற் சண்ணம்
இடித்தார்கள். அவன் வேகமாக உள்ளே
போனான்.

மகனின் முக்கின்மேல் விரல் வைத்துப்
பார்த்தான். உஷ்ணக்காற்று கையில்

பட்டது “தம்பி...” அவன் கண்
விழித்தான். பாடசாலையில் ஓடி
விளையாடும் போது காயப்பட்டது
சொன்னான். தாய் மருந்து கட்டி வீட்டில்
கொண்டுவந்து விட்டது சொன்னான்.
தாய் மீண்டும் வேலைக்குப் போனதும்
சொன்னான். அவன் இன்று
அரைவாசியுடன் வந்தது நல்லதாகப்
போய்விட்டதாக கருதினான். மகனைப்
படுக்கச் சொல்லி தான் உடை மாற்ற
உள்ளே போனான்.

மனைவி வந்ததும் சண்டை போட்டான்.
காயம் பட்ட பிள்ளையை தனிய விட்டுச்
சென்றது பிழை என்றான். «நான் லீவு
போட்டு பிள்ளையை கவனிப்பேன். நீ
வேலைக்குப் போ..» என்றான். அவன்
பயந்தான். தான் லீவு போடுவதாக
வாதாடினான்.

அவள் காயம்பட்டபிள்ளையை தனிய
விட்டுச்சென்றது பிழை என்று
திரும்பத்திரும்பச்சுட்டிக்காட்டினான்.
தன்னால் குழந்தையைப்
பார்த்துக்கொள்ளமுடியும் நீ
வேலைக்குப்போ என்றான். சிரத்தை
எடுத்த மகனைக்
கவனித்துக்கொண்டான்.

காயம் ஓரளவு ஆறி மகன் பாடசாலை
போகத்தொடங்கினான். அவன்
வேலைக்குப்போவது பற்றி
எண்ணவில்லை.

அவன் அவனுடன் வாதாடிப்பார்த்தான்.
சில சமயம் மனநல மருத்துவரிடம்
காட்டலாம் என்று எண்ணினான்.
பஞ்சிப்பட்டு வேலைக்குப்போகாமல்
இருப்பதை மரத்துவரிடம் காட்டினால்
தன் கணவனுக்கு பயித்தியக்காரப்பட்டம்
கட்டிவிடுவார்கள் என்று பயந்தான்.
தன் வேலையை
உறுதிப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும்
என்று அவன் உறுதியெடுத்தான்.
○

அவன் தன் காத்தாடி பறக்கும்
என்பதில் சோர்வுக்கு மத்தியிலும்
திடமாக நம்பினான். அவன் நீண்ட
நேரமாக காத்தாடியை
பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். திடீர் என்று
அவனுக்குள் ஏதோ ஒன்று அவன்
சிந்தையைதாக்கிற்று. கடல் அலைகள்
ஆர்ப்பரித்தன. காலநிலை குளிர்ச்சியாக
மாறியது. தென்றல் சீண்டியது.
தென்னோலைகள் ஆர்ப்பரித்தன.

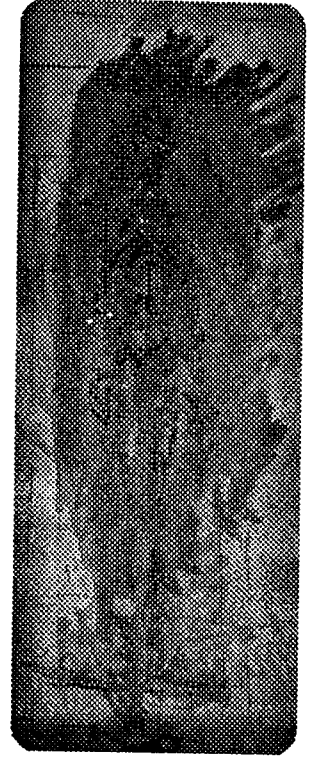
அவன் இடதுபக்க முங்கிலுடன்
மெல்லிய தடி ஒன்றை கட்டினான்.
காத்தாடியை பறக்கவிட்டான்.

காத்தாடி இப்போது இடது பக்கம்
சாய்ந்தது. பால்மா பக்கம்
விளம்பரங்களில் வரும் சிறுவர்களைப்
போல் அவன் புயங்களை மடித்து
முஷ்டி காட்டி தன் வெற்றியைக்
கொண்டாடினான்.

○

அம்மா

- 32 -

இந்த இதழை கணனிமூலம்
பதிப்பித்து உதவியவர்கள் :

நேணுகா கடாட்சரம்
பிறேம்
பண்ணாகம் துரைசுதன்
இளவாலை விஜயேந்திரன்
எஸ். சச்சிதானந்தம்
வின்சன்
கங்கா
சந்திரிகா சண்முகராஜா
க. ஜெயக்குமார்
இராசையா ஜெயக்குமார்

ஓவிய எழுத்துக்கள் :
அ. தேவதாஸன்
யமுனா ராஜேந்திரன்
வடிவமைப்பு புலவன்

அம்மா

ஸ்கன்டினேவியச் சிறப்பிதழ்

இந்த ஆண்டின் முன்றாவது
அம்மா (இதழ்-7)
ஸ்கன்டினேவியச் சிறப்பிதழாக
வெளிவருகிறாள்.

சிறப்பிதழ் தொடர்புகளுக்கு:
இளவாலை விஜயேந்திரன்
Foussumberget - 56
0983 Oslo, Norway.

உரைகல்

**தனிமனித புலனாய்வை
தன்னிலிருந்து ஆரம்பிக்கலாமே!**

சஞ்சிகை ஒன்றிற்கு தரம் எவ்வளவு முக்கியமோ அந்தளவிற்கு அதுவெளிவரும் கால இடைவெளி ஒழுங்கு இன்னும் முக்கியம். இந்த முயற்சியில் புலம்பெயர்ந்த சஞ்சிகைகளில் அம்மா முன்னணியில் நிற்கிறது. அம்மாவிடமிருக்கும் இந்த அயராது ஊக்கம் என்னை ஆச்சரியப்பட வைத்தது மட்டுமல்ல அம்மாவிடமிருக்கும் சின்ன.....சின்ன முரண்பாடுகளை தூக்கி எறிந்துவிட்டு பாராட்டவும் செய்துவிட்டது.

இந்த “உரைகல்” மைதானத்தில் தீமர்ரென பார்வையாளர்கள் இறங்கி விளையாடிவிட விளையாடவேண்டிய சாதாரண வாசகன் பரிதாபமாய் பார்வையாளனாய் போனது துரதிஸ்டமே..... படைப்பாளிகள் தங்களுக்குள் மட்டும் மோதிக்கொள்ளும் “சேம் சைட்” விளையாட்டே நடக்கிறது. புதிதாய் போன சலூன்காரன் போன தடவை வெட்டினவனை புறங்கூறி தன் வெட்டை பெருமைப்படுத்துவதுபோல ‘உரைகல்’ படைப்பாளிகளும் தங்கள் படைப்பைத்தவிர்த்து ஏனையவற்றை ஒரு பிடி பிடித்துவிடுகிறார்கள்.

உரைகல் பகுதியில் சாதாரண வாசகனை காண்பது குதிரைக்கொம்பாகவே இருக்கிறது. அம்மாவின் படைப்புக்கள் முழுக்க முழுக்க ஒரு படைப்பாளிக்கா? அல்லது சாதாரண வாசகனுக்கா? அல்லது படைப்பாளிகளை மோதவிட்டு தரமுள்ளதாகி வாசகனுக்கு தரும் முயற்சியா? இயந்திர வாழ்வில் சிக்குண்ட எம்மவருக்கு, இது உடனடி நிவாரணமாகவும் இல்லையே, என்னைப் பொறுத்தாலும் பனை வளர்த்து கள் குடிக்கும் முயற்சியாகவே படுகிறது.

கவிதையோடு அம்மாவின் கைகொர்ப்புக்கான உடன்பாடு வெறும் வார்த்தை ஜாலங்களோடு திருப்திப்பட்டு கிடப்பில் கிடக்கிறது. கவிதை விடயத்தில் அம்மா ஒரு தெளிவான முடிவெடுக்க இனிவரும் இதழ்களை பயன்படுத்த வேண்டும். ராஜேஸ்வரியின் நாளைக்கு இன்னுமொருத்தன் சிறுகதைத்தொகுதி விமர்சனம் அவரின் தனிப்பட்ட வாழ்வை

நோக்கி, சிறுகதைத் தொகுதியை விட்டு கூடு விட்டு கூடு பாய முயற்சிப்பது விஷமம். எழுத்தை தவிர்த்து எழுத்தாளர்களின் நேர்மையை சந்தேகித்து தனிமனித புலனாய்வுக்கு புறப்பட்டு, ஊத்தை முகர்ந்து வோசிங் மிசினில் கழுவ புறப்பட்டால் யாருமே கழுவலில் இருந்து தப்பமுடியாது? ஷோபா சக்தி உட்பட.....

1. புலம்பெயர் மண்ணிலிருந்து போராட்டம் பற்றி எழுதுவது மட்டும்தான் யதார்த்த மீறுவதாய் இல்லை. முதலாளித்துவ நாடுகளில் அகதி அந்தஸ்து பெற்றுவிட்டு (இன்னும் சிலர் கனடாவில் சோசல் காசு கூட என்று போய்விட்டார்கள்) புத்தகப்பார்வையில் கம்ப்யூனிசத்தை வைத்து அழகு பார்த்துக்கொண்டு நடைமுறையில் வட்டி, சீட்டு, (வட்டிக்கழிவுதான்) முதலாளியின் நன்மை கருதி, பதியாமல் வேலைசெய்தல் எல்லாவித முதலாளித்துவ நிவாரண உதவிகளையும் பெற்றுக்கொண்டே கம்ப்யூனிசம் பேசுவர்களை எந்த மிசினில் கழுவவது.

2. பெண்ணியம் பற்றி பேசிக்கொண்டு மனைவிக்கு தாலிகட்டுவதும் அல்லது தாலிகட்டும்-கல்யாணங்களில் அல்லது பெண்களின் ருதுவாகும் விழாவில் கலந்து கௌரவிப்பதும் மனைவியை வீட்டில் பூட்டி அழகு பார்ப்பதும் வெறும் பிள்ளை பெறும் இயந்திரமாய் நினைக்கும் இந்த புலம்பெயர் ஈ.வே.ராக்களை எந்த மிசினில் கழுவவது.

3. எறிந்த சிகரெட்டிலே அடுத்த சிகரெட்டுக்கு நெருப்பு எடுத்துவிட்டு இளைஞர்களுக்கு ஒழுக்கத்தைப்பற்றி எழுதிக் குவித்த உத்தம காந்திகளை எந்த மிசினில் கழுவவது.

4. பெற்றோர்களை புகழ்ந்து எழுதியே புகழ்பெற்றுக்கொண்டு ஊரிலிருக்கும் அவர்களை அவர்களின் காகிதங்களை அவட்சியப்படுத்தி அக்கறை அற்றிருக்கும் இவர்களின் முகங்களை எந்த மிசினில் கழுவவது.

ஆகவே தனிமனித புலனாய்வை நான் எதிர்கவில்கலை அதை தன்னிலிருந்தே ஆரம்பிக்கட்டுமென்பதுதான் என் அபிப்பிராயம்.

2. சிவநெறிச்செல்வர் 500 சவர்கார உறைகளை பெற்றுக்கொடுத்தால்தான் ஒரு அப்பியாசக்கொப்பியை தரும் செய்வாரென்று சரியாக கூறும் ஷோபாசக்தி ஒரு பஸ்தரிப்பு கொட்டகைக்கு எத்தனை உறைகளை பெற்றுக்கொண்டார் என்பதையும் கூறினால் வாசகருக்கு அது உதவியாக இருக்கும்.

3. வெறும் செய்திப்பதிவுதான் சிறுகதை என்றால் வெறும் விரகேசரியே போதுமென்கிறார், செய்திப்பதிவுதான் சிறுகதையென்றாலும்கூட இன்றைய விரகேசரிச் செய்தி நாளைய குப்பைக்கூடைக்குள். ஆனால் சிறுகதைத்தொகுதி பாதுகாக்க, புதுபிக்கப்படுமே எப்படி இரண்டையும் ஒன்றென இவரால் ஒப்பிட முடிந்தது? ஷோபாசக்தி, இரண்டையும் குப்பைக்கூடைக்குள் விசாமல் பாதுகாக்கின்றாரோ என்னமோ!

4. ஷோபாசக்தி கூறியதுபோல் பாத்திரப்படைப்புத்திறன் நுணுக்கமான நேர்மையான விடையம். இவரிடமிருக்கும் இந்த திறனோடு ஒப்பிடுகையில் ராஜேஸ்வரி பாலகப்பிரமணியம் கொஞ்சம் பின்னுக்கே நிற்கிறார். ஆனால் “டானியல்” “டொமினிக் ஜீவா” “கே.ஆர்.டேவிட்” ஏன் தேவதைகளின் தேவைகன்புகழ் “சிவக்கொழுந்து பரமணந்தம்” என்ற அறிமுக எழுத்தாளர் இவர்களோடு ஒப்பிடும்போது ஷோபாசக்தி ஆழமறியாத ஒரு கிணத்திலிருந்து கைகாட்டுவது போல்தானிருக்கிறது. அதற்காக ஷோபாசக்திக்கு பாத்திரப்படைப்புத்திறன் கூடுப்போட்டாலும் வராது என்ற அவர்கள் கூறுவது. வேரிலிருந்து விழுதுகள் வரை சுரண்டல் உற்பத்தி உறவு கொண்ட நிலம். செத்த பிணத்திற்கும் சாதிசொல்லி எட்ட வைத்த நிலம் எப்போது தர்மம் தளைத்த நிலமானது. என்ற ஷோபாசக்தியின் விரப்பாச்சல் நியாமானதே. இவற்றில் எனக்கு எந்தக் கருத்து வேறு பாடுமில்லை. ஆனால் அன்று இவைகளை சகித்துக்கொண்டு ஒரு கோழையைப்போல் மொனமாய் இருந்துவிட்டு புலம்பெயர்ந்துவந்து வீர கட்டப்பொம்மன் வசனம்பேசுவதில் என்ன பயன்? மொனம் கூட அனேக சந்தர்ப்பங்களில் சம்மதம் என்றுதானே அர்த்தப்படுகிறது. இல்லை அன்றே இந்த அக்கிரமங்களுக்கு எதிராக துணிந்து

குரல் எழுப்பினேன் என்று அவர் ரீல் விடமுடியாது "இம்" என்றால் அடியும் ஏன் என்றால் வெடியும் விழும் நிலமென்று பகிரங்கமாக பிரகடனம் செய்துவிட்டு இறுதியாக பாரிஸ் இலக்கிய சந்திப்பின்போது மனப்பாடம் செய்ய மறந்த கம்ப்யூசிச தத்துவங்களை விமர்சனமென்ற போர்வைக்குள் ஒளிந்து கொண்டு இந்தகொட்டு, கொட்டியிருக்க தேவையில்லை. பாத்திரப்படைப்பு திறன் மட்டும் தான் நுணுக்கமான நேர்மையான விடயமென்றில்லை விமர்சனமும்தான்.

- திலாவெளி கைலைநாதன் - பிரான்ஸ்

செய்தி பதிவாக்கப்படுவதும் படைப்பின் ஒரு நோக்கம்!

அம்மாவின் நான்காவது இதழ், ஏனைய இதழ்களிலிருந்து ஏதோ ஒரு விதத்தில் வேறுபடுகிறது. முக்கியமாக நேர்த்தியான வடிவமாக இருக்கலாம். உள்ளடக்கம் கூட வேறுபாட்டைக்காட்டுகிறது.

இந்த இதழில் முக்கியமாக எண்ணக்கவர்ந்தவை மொழிபெயர்ப்புக்கதைகள் இரண்டும், பிரேமிளின் கதையும், கலைச்செல்வனின் கடிதமும், ஷோபாசக்தியின் நாளைக்கு இன்னொருத்தன் பற்றிய விமர்சனமும்தான்.

கலைச்செல்வனின் கடிதம் அம்மாவில் இதுவரையில் வந்த வாசகர்கடிதங்களுள் முக்கியமானது எனக்கருதுகிறேன். கதைகளைப்பற்றி மாத்திரம் பாராமல் ஆசிரியக்குறிப்புக்களையும் கவனத்திலெடுத்திருக்கிறார். எனினும் சில இடங்களில் இது, விமர்சனம் என்ற வரையறையைமீறித் தாக்குதல் என்ற தோற்றத்தைத் தருகிறது. குறிப்பாக விமர்சனங்களை எழுத்தில் அனுப்பக்கோருவது, கண்டிப்பதற்கோ, நக்கலடிப்பதற்கோ உரிய ஒன்றாய்த் தெரியவில்லை. விமர்சனங்களை நேரிற்சூறுவது இயல்பான ஒருவிடயம்தானென்றாலும், விமர்சனங்கள் எல்லோரையும் சென்றடையும்போதுள்ள பயன், இவ்வாறான கதைப்புக்களில் இல்லாது போய்விடுகிறது.

இலக்கியத்துறை சார்ந்தவர்கள் மொழிபெயர்க்கிறபோது படைப்பு ஒரு நல்ல வாசிப்புத்தரத்தைக்கொண்டிருக்கும். கரும்பு, பலிக்கடா ஆகிய இருகதைகளும் நல்லகதைகள். மொழிபெயர்ப்பிலும் அவற்றின் அழகுக்கொடும் உள்ளது மிக்கமகிழ்ச்சி.

ஷோபாசக்தியின், ராஜேஸ்வரியின் சிறுகதைத்தொகுப்பு பற்றிய விமர்சனம் சுவையான முறையில் எழுதப்பட்டிருந்தது. விமர்சனம் பொதுவாக ஒரு படைப்பாளியின் படைப்பாற்றலை பகுப்பாய்வுசெய்து, அவரைச் சரியான திசையில் ஊக்குவிக்கும் ஒன்றாய்

இருத்தல் வேண்டும். ராஜேஸ்வரியின் சமூகப்பார்வை கடும் விமர்சனத்துக்கு உள்ளாக்கப்பட்ட வேண்டியது என்பதை (அவரது இந்தக்கதைகளை வாசிக்காமலே ஷோபாசக்தியின் விமர்சனத்தினூடாக ஏற்றுக்கொள்கிறேன். அவர் இந்த விமர்சனத்தை எப்படி ஏற்பார் எனத்தெரியவில்லை. தட்டிக்கழிப்பதற்கான அபாயமும் உள்ளது. அவ்வாறு தட்டிக்கழிப்பாராயின், இந்தவிமர்சனமும் தனது பயனையும் ஒருவகையில் இழந்து விடுமல்லவா. தவிரவும் ஷோபாசக்தியின் விமர்சனத்தில், பதிவுசெய்யப்படுவது மாத்திரம் படைப்பின் நோக்கமல்ல என்கிறார். ஆனால், செய்தி (அல்லது சம்பவம்) பதிவாக்கப்படுவதும் படைப்பின் ஒரு நோக்கமாய் இருத்தல் சிலசந்தர்ப்பங்களில் அவசியம் என்று எனக்குத்தோன்றுகிறது.

ஏனையபடைப்பாளிகள் இதுபற்றி என்ன நினைக்கிறார்களோ தெரியவில்லை. ஷோபாசக்தியின் விமர்சனத்தில் "இந்தக்கவிதையை உங்களுக்கு வழங்கிக்கொண்டிருப்பவர்" என்று ஒரு வரி வருகிறது. இவ்வாறான வரிகளை அண்மையில் வேறொரு தமிழக படைப்பிலும் காணமுடிந்தது. வேண்டாம் ஷோபாசக்தி. உங்கள் மீதான நல்ல அபிப்பிராயத்தை இந்த வரி கீழிருக்கியது உண்மை. இனிமேல் கவனாய் இருங்கள்!

- கிளவாலை விஜயேந்திரன்
ஒஸ்லோ, நோர்வே.

பயர்களுக்குள்-கவையெடுக்கும் வாசகப்பார்வை, அம்மாவுக்கு கிடைத்த இலக்கிய அந்தஸ்து

ஆக்சங்கள் குறித்த விசாலித்தபார்வை ஆனந்தம் தருகிறது. கொம்புச் சீவும் வழக்கத்தை விட்டு, பயர்களுக்குள் - கவையெடுக்கும் வாசகப்பார்வை அம்மாவுக்கு கிடைத்த இலக்கியஅந்தஸ்தெனில் மிகையல்ல.

ஷகீப்பின் மொழிபெயர்ப்பு அற்புதமாய் வந்துள்ளது. அண்மைக்காலமாய் மொழிபெயர்ப்புத்துறையில் பேசப்படுபவர் ஷகீப். அவரின் சுயபடைப்பிலக்கியத்தின் கனதியை விட மொழிபெயர்ப்பிற்கு உயிர்ப்பு அதிகம். சேனனின் மொழிபெயர்ப்பும் நன்றாய் வந்துள்ளது. இருகதைகளும் பெண்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளை தொட்டு நிற்பது - நல்லதொருமுயற்சி. பெண்ணிலைவாதக்கருத்துக்களையும் அதுதொடர்பான சிருஷ்டிகளையும் அம்மா தொடர்ந்து வெளியிடவேண்டும்.

- ஒட்டமாவா, அறபாக்.

«யாவரும் கேள்» பயனுள்ள கட்டுரை

.....எஸ். சந்திராநந்தம் அவர்களின் மொழிபெயர்ப்பு- யாவரும் கேள் கட்டுரை மிகவும் நன்றாக இருந்தது. அத்தடன் மொழியாக்கம் செய்யவிருப்பவர்களுக்கு நல்ல வழிகாட்டியாகவும் இருக்கும். இதனை பிரதிஎடுத்து இங்கு சில நண்பர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறேன்.

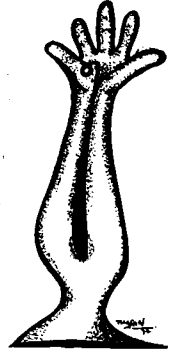
'மீள முடியுமா' நாடகம் பிரெஞ்சிலிருந்து தமிழுக்கு மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டு க்ரியா வால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. சார்த்தின் இந்நாடகத்தை றீராம் மொழியாக்கம் செய்துள்ளார்.

- டி. குலசிங்கம்
புலோலி, பருத்தித்துறை.

விமர்சனங்கள் நல்ல உருவாக்கத்தின் அடிப்படை.

பேனாக்களுடன் பேசுவோம்...

அம்மா நான்கு இதழ்களினூடு ஷோபாசக்தி என்கிற அற்புதமான எழுத்தாளனை வாசகர்களுக்கு இனங்காட்டியிருக்கிறது. பல எழுத்தாளர்களது பேனாக்கள் எம்சமூகத்தின் பம்மாத்துக்கள், பிற்போக்குத்தனங்கள் போன்ற விடயங்களைத் தொட்டுப்பார்ப்பதில்லை. பல உண்மைச்சம்பவங்களையும் வெளியே சொல்ல வெட்கப்படுகிறார்கள் அல்லது கௌரவம் என்ற பெயரிலே மறைத்துவிடுகிறார்கள். இப்படி மறைக்கப்படுகின்ற, மறக்கப்படுகின்ற விடயங்களை எழுத்திலே கொண்டுவரவேண்டியதுதான் ஒருபடைப்பாளியின் கடமைகளில் முக்கியமானது. இவ்வாறான விடயங்களை தொட்டுப்பார்க்கிறது ஷோபாசக்தியின் பேனா.

ராஜேஸ்வரிபாலசுப்பிரமணியத்தின் நாளைக்கு இன்னொருத்தன் கதையை விமர்சிக்கும் எழுத்துநடை வாசிக்க உந்துகிறது. ஒவ்வரு வரிகளும் நறுக்கென்று இருக்கின்றது. சமூகத்துக்காக ஏதோ புடுங்குவதுபோல

சமூகத்தையே பேய்க்காட்டிப் பிழைப்புடன்தும் பேனாக்கள் ஐரோப்பிய மண்ணில் நிறையவே உண்டு. இவர்கள் இவ்வாறாக விமர்சிக்கப்பட வேண்டியவர்கள்தான்.

அம்மாவில் நயாகரணம் தொடர்ந்து விமர்சிக்கிறார். இவரது விமர்சனத்தின்படி பார்த்தால் எவருமே படைக்கமுடியாது. இவர் சொல்வது போல எல்லாவற்றிற்கும் தீர்வு வேண்டுமென்றால், அதுகூட படைப்பாளி வாசகன்மேல் ஒருதிணிப்பைக்கொடுப்பதாகவே அமையும். அதிலும் சிறுகதையினூடே தீர்வு சொல்லப்படுவது படைப்பை பலவினமாக்கும்.

அம்மாவின் உரைகல் பகுதியை முதலில் படித்துவிட்டுத்தான் மற்றபவிடயங்களை தட்டிப்பார்க்கத் தூண்டுகிறது. விமர்சனங்கள் நல்ல உருவாக்கத்தின் அடிப்படை. கலைச்செல்வன் போன்றவர்களின் நீண்டவிமர்சனங்களைக்கூட அம்மா தாங்கிவருவது ஒரு நல்ல பண்புதான். தொடரட்டும் அம்மாவின் பணி!

- அ. தேவதாலன்

விமர்சனம் அப்படி, அவரவர் அறிவுமீது - இரசனைமீது கட்டப்படும் ஒன்றாய்ச் சுருங்கிவிட்டது.

நம் காலச் சாபக்கேடு

நாம் ஒரு உருக்குலைந்த சூழலில் வாழ்கிறோம். நமது வாழ்வும், தாய்ப்பும் நமக்கே புரியாத மயக்கநிலை. நாலாபக்கமும் ஆரோக்கியமற்ற நிகழ்வுகள். ஒரு நாள் இருப்பதாகவும், மற்றாள் இல்லதிரும்பதாகவும் நம்வாழ்வும் - உயிர்ப்பம்; அப்படியொரு மயக்கநிலை!

ஒருகணமேனும் நின்று, நிதானிக்க முடியவில்லை; வாழ்குமல் அப்படி! மனிதர்களின் எண்ணங்களின் மீது கொடுமையான கருத்தியல் அழுத்தங்கள். சகல ஊடகங்களும் சாமானிய மனிதர்களைப் பைத்தியக்காரர்கள் ஆக்கிவிட்டபடி.

வந்தகச்சமூகத்தின் உயிர்மூச்சே இதுதாம்!

எமக்கு எதுவுமே புரியவில்லை; புரிந்ததையும் காவு கொள்கிறார்கள்.

கட்டமைப்பியல்; இருத்தலியல்; பின்நினைத்துவம்.... நாங்கள் கெலிச்சுப்போகிறோம். முதலாளியம் புன்சிரிப்போடு மெல்ல நகர்கிறது.

“ஷோசலிச யதார்த்தவாதமும் கத்தரிக்காயும்,” இப்படிச்சிலர்.

“சரித்திரத்தைப்பதிவு செய்தல் கலையிலலை; கலை கலைக்காகவே” இப்படிமும் பல ஆசாமிகள். பிக்காசோவின் ஒலியங்கள் பல சரித்திரத்தின் பிம்மங்களாக இருக்கு. இது கலையிலலை. வெறும் ஆவணமென்று கூறுவார்களே தெரியாது.

இன்னும் சிலருக்கு ‘புகலிட இலக்கியம்’ ஒவ்வவதில்லை அது அவர்களிடமிருந்து நாய்ப்பாடாய்...

எல்லாம் நம்ம ஊர் அறிவு படுத்தும் பாடு. நமக்குள் செரிக்கப்பட்ட அரைகுறைப்பிரிதல்; அரைகுறை இரசனை; வாய்ப்பாட்டுமுறைக்கோட்டாட்டு விளக்கம். - அழகியற்கொள்கைகள்; ஒரு அண்ணளவான உலகப்புரிதல். இவற்றை வைத்து எதற்கும் கருத்துச்சொல்ல, விவாதிக்க நம் முனைப்பு.

பரவாயில்லை. விமர்சனம் என்பது, அவரவர் அறிவுமீது - இரசனைமீது கட்டப்படும் ஒன்றாய்ச் சுருங்கிவிட்டது.

எல்லோரும் தலைகரணமாய் கருத்துச்சொல்கிறார்கள்.

சிலர், மனதில் பதியும்படி இருந்தால் மட்டுமே கதைகளை கதைகள், என்பர். இல்லையேல் அ.து நரகம்; சுத்த மோசமான கதைகள் என்று ஒரு போடு போடுகிறார்கள்.

போதையில் மனது பேத்தலாகுது. நான் தண்ணியடிச்சுப்போட்டு, அ. இரவியின் “கரிகொள் இருள்” சிறுகதையினை வாசித்தேன். ஒரு சனியனும் ஏற்படவில்லை மனசில். இது கதையா எண்டமாதிரி வெறுப்பு. மறுநாள் விடியலில் மீண்டும் படித்துப்பாத்தேன். மனது அழுது கொண்டது. என்ற ஐயா பற்றி நான் பிரக்ஞை இல்லாமலிருந்து விட்டேன். ஐயா! என்னை மன்னியுங்கோ! எனக்குச்சோறாட்டிய ஐயா; என் கண்முன்.

ஏன் நேற்று மனதில் பதியவில்லை? இன்று என்மனதை எப்படிப்பிழிகிறது கரிகொள்? எல்லாம் மனதில் பதியும்படி.... அளவுகேல் வைத்திருப்பவர்களுக்கே வெளிச்சம்! இப்போதெல்லாம் எதைவேண்டுமதனாலும் யாரும் கூறலாம். ஆனால், அதற்கு முன் ஒருவிஷயத்தைப்பற்றி பூரணமாகப்பரிந்துகொண்டு கருத்துப்பகிர்வது நல்லது. புரிதல்தாம் அறிவு. சிலர் புரிந்துகொள்ளவே முனைவதில்லை.

இன்றைக்கெல்லாம் ‘ஒற்றைப்பக்க விமர்சகர்கள்’ மிகமும்முரமாக எதுபற்றியும் தீர்ப்புச்செல்கிறார்கள்; ஒரு இருநூறு பக்கத்தொகுப்பு பற்றி; ஒருகோட்பாடுபற்றி, இப்படிப் பலவிஷயங்கள் மீது!

வேடிக்கை பார்க்கிறோம்.

ஒருவர், தன் அனுபவத்தைப்பற்றி கவிதை, கதை, கட்டுரை இப்படி எதையோ எழுதுவார். இன்னொருவர் தனக்குள் நிலவும் உணர்வுகளிற்கேற்ப எதையோ பிரமிப்பாகப்பார்ப்பார், ஆகா, ஓகோவெனப் புகழ்ந்தும் விடுவார். மற்றவற்றைப்பற்றி அவதூறும் செய்து தீர்ப்பளிப்பார்.

இது ஆரோக்கியமானதா? எது, எப்படியோ போகட்டும். ஆனால், நாம் ரொம்பவும் வளர்ந்துவிட்டோம்; காழ்ப்புணர்ச்சி கொள்வதில்.

எவரும் எவரோடும் காழ்ப்புணர்ச்சி கொள்ளலாம். ஆனால் அதற்காக குறித்த பகையாளி அற்புதமாகச்செய்வதை கொச்சைப்படுத்தலாமா?

சமூக மேம்பாட்டுக்கு - சமூகமாற்றத்திற்கு அது ஆரோக்கியமாகச்செய்யப்பட்டால் எதிரியையும் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். இங்கு யார் எதிரி, யார் நண்பன்?

ஒருவர் வசைபாடுகிறார். மற்றவர் நேர்மையினம் என்கிறார். மகாவிரோதிகள் போல மல்லுக்கட்டி விடுதல் ஆரோக்கியமானதல்ல. சமூகநலம்-சமுதாய நோக்கு பொதுப்படையானது; ஸ்தூலமானது. இதை யாரும் யாருக்காகவும் சொந்தம் கொண்டாடமுடியாது; கொள்முதல் செய்ய முடியாது. பிரக்ஞை நம்முள் வருவதும், விராததும் நம் பட்டறிவுக்குட்பட்டது.

நிலவுகின்ற சமூகயதார்த்தைப்பரிவதும், அதன் மனிதவிரோத கொடூரங்களை பிரக்ஞை பூர்வமாக உணர்வதும் இதை மாற்றி ஆரோக்கிய சமூக மேம்பாட்டுருவாக்கத்திற்காக சமுதாய ஆவேஷமெருக்கேற்ற, அதுசார்ந்து நிதானமாகப்படைப்புக்கள் வரவேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது தவறில்லை.

ஆனால் எதையுமே இப்படித்தான் வருவதற்கு அனுமதிப்பதற்கு யாராவது கங்கணங்கட்டினால் அதுவும் ஆரோக்கியமற்றதே!

இப்போது பாருங்கள் நம்காலச்சாபக்கேட்டை!

சிலருக்கு, தங்கள் விருப்பு வெறுப்புக்குத் தனிபோடும்படி படைப்புக்கள் வேண்டுமாம். இ.து ஒரு வகை நோய்; தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்பு.

கலையழகு ∴ கலைநயம்: யதார்த்தம்: சமூகநலன்: கத்தரிக்காய் இப்படிச்சில ஒட்டுண்ணி வார்த்தைகள். எவரோ உருவாக்கி ஒட்டப்பந்தயத்திற்கு விட்டுள்ளார்கள். நாங்களும் முடியப்பிடித்து நடுரோட்டில் நின்று அடிபடுகிறோம்.

ஒருவன் வாழ்கிறான்; பலபேர் அவனுக்கு அடிமையாக இருக்கும்படி எல்லாம் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதுதானே உண்மை. வாருங்கள் ஒற்றுமையாக விவாதிப்போம். கலைப்பற்றி? கோட்பாடுப்பற்றி? நம்மைப்பற்றி?

இல்லை. இப்படித்தான் விவாதிப்போமெனில், நம்முள் பல சவுக்குத்தோப்புக்கள்; சுளிப்புரங்கள்; காளியாறுகள் மீளவும் கருக்கொள்வது சத்தியம்.

ஷோபாசக்திக்கு வாழ்த்துக்கள். ராஜேஸ்வரியின் நாலுக்கு ஆரோக்கியமான மதிப்பீடு செய்ததற்கு. புவனன் 'கியூ வரிசை'க்குப்பின் சிறப்பாக தழும்களைக்காட்டுகிறார். ஒட்டமாவடி அறபாத் உருவக்கதையில் நல்லதேர்ச்சி பெற்றுள்ளார். அழுத்தம் ஏதோ செய்கிறது. வலி? தேம்பியழுதபின் கொதிப்பு? தர்முசிவராம் உரைநடையில் ஒரு ஞானினாம். அவரின் பல சிறுகதைகள் சிறப்பானவை; மொழிமாற்றுக்கதைகள் நம் சூழலுக்குப் பொருத்தமாகவே உள்ளன. வாழ்த்துக்கள்.

- ப. வி. சீறாங்கன்.
ஜேர்மனி

மொழிபெயர்ப்பு சம்பந்தமான கட்டுரை வரவேற்பிற்குரியது

அம்மா இதழ் 4 ன் சிறுகதைகள் சுமார். மேலும் தரமான கதைகளை எதிர்பார்க்கிறோம். மொழிபெயர்ப்புச் சம்பந்தமான எஸ். சச்சிதானந்தம் அவர்களின் கட்டுரை வரவேற்பிற்குரியது. உரைகல், விவாதங்கள், விமர்சனங்கள் காரசாரமாகக் காணப்படுகின்றன. உரைகல் பகுதியை படித்து முடித்தபோது " சபாஷ் சரியான போட்டி" என வாய் முணுமுணுத்தது. கம்பு எடுத்தவனெல்லாம் ஆட்டக்காரனாக முடியாது என்பதுபோல், விவாதங்கள், விமர்சனங்கள் நியாயத்தை நிலைநாட்டத் தவறின் பிரயோசனம் என்ன? தையும் தாங்கும் இதயம்போல், எப்படிப்பட்ட விமர்சனங்களாயினும், அம்மா கரம்நீட்டி ஏற்றுப்பதிப்பது அம்மாவின் தரத்தை உயர்த்துகிறது. - சேர்ஜி - செந்தமிழர்.

ஷோபாசக்தியும் வானதியின் வாசிங்மெசீனும்

முன்னொரு காலத்தின்மீது முதலியார்முறை இருந்தநாளில் இரும்பைப் பொன் ிக்கும் ரசவாதிகள் இருந்தார்களாம். இன்று தமிழ்நாட்டில் குப்பை கூளங்களைப் பொன்னாக்கும் ரசவாதிகள் இருக்கிறார்களே! குப்பை கூளங்களைக் கதை கட்டுரை என்ற பெயரில் பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளைக்கி அவைகளைக் காசாக்கி காசைப் பொன்னாக்குகிறார்கள் இந்தப் பத்திரிகை அட்டகாசச் சூறாவளிக்கு மத்தியிற்றான் «அம்மா» மின்னாமல் முளங்காமல் நாலு இதழ்களை விரித்தள்ளது. அதுவும் புலம்பெயர் பூமியில் நீண்டகாலமாக எமக்கு இலுப்பைப்புக் கூட கிடையாத சூழலில் நாலாவது அம்மாவில் ஷோபாசக்தி என்ற இளம் எழுத்தாளர் வழமைக்கு மாறாக ஒரு விமர்சனத்தை எழுதியுள்ளார். அதுவும் பலருக்குப் பலகாலமாக பரிச்சயமான படைப்பாளியான ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியத்தின் «நாளைக்கு இன்னொருத்தன்» என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பை இந்த விமர்சனம் முந்தநாள் பெய்த மழைக்கு நேற்று முழைத்த கோரைப்புல்லான ஷோபாசக்தியின் குறைந்தபட்ச ஆத்மக்கூடமைதான் அவர் அதைச் சிறிது ஸ்தாலமாக எழுதியிருந்தால் அரிசிப் பொரியோடு திருவாரூர் போயிருக்கலாம். அந்தத் தொகுப்பில் «வளர்மதியும் ஒருவாழிங்மிசீனும்» என்ற கதையில் மாலதி என்ற பாத்திரத்தை இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம் மிக நுணுக்கமாகவே படைத்தள்ளார். அந்த மாலதி நிற்கவோ இருக்கவோ நேரமில்லாமல் அறப்பும் புறப்பும் உடலைவருத்தி உள்ளத்தை உருக்கி வாழிங்மெசீன் வாங்குவதற்காக வேலைசெய்கிறாள் இது ஒரு சர்வவியாபகப் பாத்திரம். ஓவர் ரைமும் மிகுதிநேர வேலை செய்வதும் இரண்டு மூன்று வேலை செய்வதும் பிள்ளைகள் நித்திரையில் இருக்கும்போது வேலைக்குத் தொடங்கி பிள்ளைகள் நித்திரைக்குச் சென்றதன் பின்பு வீட்டிற்குவருவதும் லண்டன் வாழ் தமிழர்களின் நாளாந்த வழக்கமாதலால் அதை ஓர் இயற்கைவிதிபோலவே அனேகர் உணருகிறார்கள்.

வாசிங்மெசீனுக்காக வீடுவேண்டிய கடனுக்காக பிள்ளைக்கு ரிபுசன்சாக கட்டுவதற்காக தங்கைக்கு சீதனம் கொடுப்பதற்காக மருமகனை அகதியாய் கூப்பிடுவதற்காக ஏஜெண்டுக்குக் கட்டுவதற்காக கல் அட்டியலுக்காக வைரத்தோட்டிற்காக பாமாக்கு நடப்புக் காட்டுவதற்காக..... என்ற வானவில்லின் வர்ணஜால நிறங்களில் இந்த அறப்பும் புறப்பும் நிகழ்கின்றன. இவற்றிலும் ஓர் ஆடம்பரப் பொருளுக்காக அவுட்டர்மல் ஒரு வாழிங்மெசீனுக்காக மாலதி தன்னை வதைப்பது அழகியல்வதிக்கு உட்பட்டதே உழைப்பதும் வீடைப்பரமரிப்பதுமான சுமைகளை உடைய வேலை செய்யும் பெண்ணுக்கு மாதிரமல்ல உலகிலுள்ள எல்லோருக்கும் அது ஒரு அத்தியாவசியத் தேவைப் பொருள்தான் இந்தப்பாத்திரப் படைப்பைக்கூட இராயேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம் முழுமைக்குள் பொதுமைப்படுத்தி எடுத்தாரா என்று பரிசோதித்தபார்க்கவேண்டுமானால் லண்டனில் வாழும் ஆராவது நண்பரையோ உறுவினரையோ ஆயிரம் பவுண்டு கடன்மாறித்தரும்படி கேட்டால் அல்லது இரண்டு கிழமை பரிசுக்கு விசிட் பண்ண கேட்டால் உடனே எமக்கு அந்தச் செலவு இந்தச் செலவு அரிசிச் செலவு, பருப்புச் செலவு, அந்திச் செலவு சந்திச்செலவு தலைக்கெண் வைச்செலவு விளக்கெண்ணைச் செலவு ஆவைச் செலவு தேவைச் செலவு என்று கைரைம்படி, எமக்கேது நேரம் என்பதிலே முடிப்பார்கள். இவையெல்லாம் உண்மையும், வீட்டுக்கு வீடு வாசநட்டியுந்தான். இதுவரைக்கும் சரியாகவே வந்த இராசேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம் வழமையான எழுத்தாளர்கள் விரும் தவறைத் தானும் விகிரிதர்- திடிருன்று சொல்கிறார் மாலதி பாவம். அவள் ஒரு சாதாரண பெண் சாதாரண ஆசைகளால் ஆட்டிப்படைக்கப்பட்டவள். இது ஒரு உறுதியான கூற்றல்ல இந்தச் சம்பவமும் தற்செயலானதல்ல சர்வ வியாபகமானது.

சுத்தமாகவும் அழகாகவும் உடையணிவதும் கலாச்சாரமாகிய விடையம் எல்லாப் புதிய புதிய ஸ்டைலும் பாசனும் பிறக்கும் லண்டன் மாநகரம் அதை மேலும் நிர்ப்பந்திக்கும் வாசிங்மெசின் ஓர் ஆசைப்பொருளால் ஓர் அத்தியாவசியப்பொருள் அதுவும் வேலைசெய்யும் குழந்தையையுடைய பெண்ணுக்கு மிக மிக அத்தியாவசியமான பொருள் இன்றைக்கு உலகிலுள்ள பிரச்சனை ஆசைப்படுவதல்ல ஆசைப்படத்தெரியாமல் இருப்பதுதான் அவள் ஏன் ஒரு பென்ஸ் காருக்கு ஆசைப்படுவதில்லை அவள் ஏன் ஒரு ஆகாயவிமானக் கொம்பினியின் சொந்தக்காரியாக இருப்பதற்கு ஆசைப்படவில்லை அவள் தன் மகளையும் கூட்டிக்கொண்டு உலகமெல்லாம் உல்லாசப் பிரயாணம் செய்ய ஆசைப்படவில்லை ஆசைப்படத்தெரியாத மட்டத்திற்கு அவர்களது கலாச்சாரம் ஒடுக்கப்பட்டுள்ளது ஒரு யாழ்ப்பாணத்துச் சட்டம்பி தன்னுடைய மகன் ஓர் எஞ்சினியராக அல்லது டாக்டருத்தராக வரவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகின்றான் ஒரு நாளும் ஒரு பிரதம மந்திரியாகவோ அல்லது உலக வங்கியின் இயக்குனராகவோ வருவதைக் கனவும் காணமாட்டான் ஒரு தோட்டத் தொழிலாளி தனது மகன் ஒரு கங்காணியாக வரவேண்டுமென்றுதான் ஆசைப்படுகிறான் ஒரு எஸ்டேட் உடமையாளனாகவோ அல்லது தனக்குச் சொந்தமாக ஒரு பிரத்தியேக வீட்டை வைத்திருக்க வேண்டுமென்றோ அடுத்த பிறவியிலும் கனவுகாணமாட்டான் ஒரு கூலி விவசாய அல்லது கட்டிடக் கூலித்தொழிலாளி சம்பளம் கிடைத்தால் தியேட்டருக்குப் போய் படம் பார்க்க அல்லது பிடி குடிப்பதை விட்டுக் காசு இருக்கும் போதாவது சிகரட்டைக் குடிப்போம் என்று ஆசைப் படுகின்றான் அவர்களுக்குத் தங்களைச் சுற்றியுள்ள சின்ன சிந்தனைக் கூட்டை விட்டு அப்பாலே சிறகடிக்கத் தெரியாது அவர்களுக்குப் பிஞ்சிலேயே நஞ்சை ஊற்றி வளர்த்து விட்டிருக்கிறார்கள் விரலுக்கேற்ற வீக்கம் என்பார்கள் முடவன் கொம்புத்தேனுக்கு ஆசைப்படலாமா என்பார்கள். ஆசையே துன்பத்திற்கெல்லாம் காரணி என்பார்கள் «ஆசையே அலை போலே நாமெல்லாம் அதன் மேலே ஓடும் போலே ஆடிடுவோமே வாழ்நாளிலே» «ஆசை ஒழி மிண்கள் ஆசை ஒழி மிண்கள் பற்றுக் பற்றுறான் பொற்பாதம்» உன்னை ஒறுத்தால் உண்மையில் இன்பம் தன்னைலும் மறந்தாறு பெரும் பேரின்பம் இப்படி அடுக்கிக்கொண்டே போகலாம் சுரண்டுக்கின்ற ஒடுக்குகின்ற வர்க்கம் இந்தா சுரண்டுகிறேன் பண்ணிறதை பண்ணப்பார் என்றுசொல்வது கிடையாது அவர்கள் தத்துவார்த்தரீதியிலேதான் அதைச் சாதிப்பார்கள் அந்தத் தத்துவங்கள் கலை இலக்கிய பாடவிதானங்களினூடு சீனி

பூசியகுளிசையாகத் தீத்தி வார்த்தெடுக்கப்படுகிறது. இந்தச் சிந்தனைகளைக் காவிச் செல்பவர்களும் இராமேயஸ்வரி பாலசுப்பரமணியம். «ஒவ்வொரு சகாப்தத்திலுமுள்ள சிந்தனைகள் ஆளும் வர்க்கத்தின் சிந்தனைகளாகும். ஆதலால் இதைக்கண்டு வேடிசக்தி போன்றவர்கள் எரிச்சலடையாமல் இருக்கமாட்டார்கள். இதைநாம் சிறிது விளக்கமாகவே பார்க்கலாம். மாக்ஸ் 1844 இல் தனது பொருளாதாரமும் தத்துவார்த்த விமர்சன ஆவணத்தில் அடாம் சிமித்திருந்து மேற்கோள் காட்டுகிறார்.

“பிரான்சில் அதன் கிணைய உற்பத்தியின் அபிவிருத்தி மட்டத்தில் வேலைசெய்யக்கூடிய ஒவ்வொருவரும் சராசரி ஐந்து மணித்தியாலம் வேலை செய்தாலே போதும் சமுதாயத்தின் தேவைப் பொருட்களையும் திருப்தியாகப் பெற்றுவிடலாம். என்று கணக்கிடப்பட்டுள்ளது.»

இது 1896-ம் ஆண்டு மணித்தியால வேலைப் பிரகடனத்திற்கு முன்பு என்பதை நினைவிற்கொள்ள வேண்டும். மாக்சின் மருமகனான paul lafgue 1883 இல் எயலவெற PELAGIE சிறையிருந்து எழுதிய சோம்பேறியாக இருக்கும் உரிமை என்ற புத்தகத்தில் பின்வருமாறு கூறுகிறார் «தொழில் செய்பவர்கள் இயற்கைத்தந்த பாரம்பரியச் சொத்தான சோம்பேறியாய் இருந்து அனுபவிக்கும் உரிமையை வெல்வதற்கு கிறீஸ்தவர்களதும், பொருளாதாரவாதிகளதும் தாராளவாதிகளதும் சேறடிப்பை வெல்லவேண்டும். அது அம்பாளிற்கும் பழக்கத்திற்கு அடிமையான உரிமையிலும் பார்க்க ஆயிரம் மடங்கு பொன்னானதும் புனிதமானதுமாகும். முதலாளிகள் என்னமாதிரி நிர்ப்பந்தித்தாலும் மூன்று மணித்தியாலத்திற்குமேல் வேலை செய்யக் கூடாது. சோம்பேறியாக ஓய்வெடுப்பது மனித உடலத்திற்கு வேண்டிய அத்தியாவசியமான அப்பியாசம் ஆகும். உடற்தொழிலிலும் சுகாதாரமும் கொம்புனிசு பொருளாதாரமும் தெரிந்தவர்களாலேயே இதை நிறுவமுடியும். (le droit a la paresse refulation du droit au travail de 1848) மூன்று மணித்தியால வேலை 1883 இல் என்றால் இன்று சராசரி ஒரு நாளைக்கு ஒரு மனிதன் அரைமணித்தியாலவேலை செய்தாலே போதுமானது பெருநகர நூலகங்களில் பொருளாதார புள்ளிவிபரங்களுக்குப் பஞ்சமில்லை இதைக் கணக்கீட்டு நிறுவிக்காட்டுவதற்கு இது ஏற்ற இடமில்லை கண்ணிப்பொறி மூலம் தானியங்கி மூலம் றெபோட்டுகள் மூலம் ஒவ்வொரு துறையிலுமுள்ள உற்பத்தித்திறன் மல்லியன் மடங்கு வளர்ந்த இந்த நேரத்தில் ஒரு வாஷிங்மெசின் உற்பத்தி செய்ய நாலு ஐந்து மணித்தியாலம் மனித உழைப்புச் சக்தியே போதுமானது மனித உழைப்புக்கு விலைக்குவாங்கும் சக்தி

இருந்தால் ஒரு வாஷிங்மெசினை வாங்க ஆகக் கூடியது பத்து மணித்தியால உழைப்பே போதுமானது அந்தச் சக்தி மாலதியின் உழைப்புக்கு இல்லாது போனது அவர்களின் அகவயக் குறைபாடல்ல சமுதாய விதிகளையும் சமுதாய அபிவிருத்திகளையும் கணக்கிற்கொள்ளாமல் கலையின் தரத்தை மதிப்பிட முடியாது. கால்மாக்ஸ் இதை அழகாக விஸ்தரித்திருக்கிறார் «பெரிய தொழிற்துறைபற்றிய விஞ்ஞானம் அதேநேரத்தில் துறவறம்பற்றிய விஞ்ஞானமுமாகும் அதன் உண்மையான இலட்சியம் துறவறம். ஆனால் பலாத்காரமாக அபகரிக்கும் தொழிலாளி லோபித்தனத்தோடு துறவறவாதியாகவும் அதேநேரத்தில் உற்பத்தி செய்து குவிக்கும் அடிமையாகவும் இருக்கவேண்டும் அதன் சன்மார்க்க இலட்சியம் என்னவென்றால் தொழிலாழி தனது உழைப்பின் ஒரு பகுதியை சேமிப்பு வங்கியிலே போடவேண்டும் அதனோடு அது ஆரோபாடி அடிமையாகும் கலைப்படைப்பை கலையரங்கிலே காட்டும் பொழுது அதைப்பார்ப்பதற்குத் தாயாராக இருந்து அதை ஒரு பெரிய பரிசாக மெச்சி அதிலே தாராளமாக உள்ளத்தைப் பறிக்கொடுக்கவேண்டும் அரசியற் பொருளாதாரம் இக் உலகத்தினது சிற்றின்பம் போகும் போன்று தோன்றினாலும் உண்மையான சன்மார்க்க விஞ்ஞானமாகும் தன்னை ஒறுத்தல் தனது வாழ்வைத் துறத்தல் எல்லா மனிதத் தேவைகளையும் ஒறுத்தல் இதன் முக்கிய கோட்பாடாகும் ஆகக் குறைவாகச் சாப்பிட்டால் ஆகக் குறைவாகக் குடித்தால் ஆகக் குறைவாக புத்தகம் வாங்கினால் ஆகக் குறைவாக தியேட்டருக்குப் போனால் ஆகக் குறைவாகவே நடனமண்டலத்திற்கு போனால் ஆகக் குறைவாகவே பொதுவைவங்களுக்குப் போனால் ஆகக் குறைவாகவே யோசித்தால் ஆகக் குறைவாகவே காதலித்தால் ஆகக் குறைவாகவே தத்துவம் படைத்தால் ஆகக் குறைவாகவே இசைபாடினால் ஆகக் குறைவாகவே ஓவியம் கீறினால் ஆகக் குறைவாகவே வாட்சண்டை பழகினால்...etc.. நீ ஆகக்கூட சேமிக்கலாம் உன்னுடைய செல்வம் பெருகிக் கொண்டு வரும் அது கற்றுப்பிடிக்கவோ அதை கறையான அரிக்கவோ மாட்டாது அது உன்னுடைய மூலதனம் ஆகிவிடும் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு குறைவாக உன்னைக் குறைக்கிறாயோ நீ எவ்வளவுக்கெவ்வளவு குறைவாக உன்னை வெளிப்படுத்துகிறாயோ அவ்வளவுக்கெவ்வளவு கூடுதலாக உன்னிடம் செல்வம் இருக்கும் ஆனால் எவ்வளவு பெரிதாக உன்வாழ்வை நீ பகைக்கிறாயோ அவ்வளவு பெரிதாக சமூகத்தில் நீ அன்னியோன்னிய விரோதியாவாய் அரசியற் பொருளாதார வாதிகள் உன்வாழ்விருந்தும் உன்மான்டலத்திலிருந்தும் எடுத்த

எல்லாவற்றிற்கும் பிரதியீடாக உனக்குக் காசையும் செல்வத்தையும் தருவார்கள் என்னென்னத்தை உன்னால் அனுபவிக்க முடியாமற்போனதோ அவைகளையெல்லாம் உனது காசு அனுபவிக்கும் அது சாப்பிடும் குடிக்கும் நாட்டிய மண்டபத்திற்கும் தியேட்டருக்குப் போகும் அது பயணம் செய்யும் அதனாற் கலைகளை, கல்வியை கூந்தகாலம் பொக்கிசங்களை அரசிய லதிகாரத்தை உடமையாக்க முடியும் இவை எல்லாவற்றையும் அது உனக்காக அபகரிக்கும் அதனால் இவையெல்லாவற்றையும் விலைக்குவாங்க முடியும் இதுவே உண்மையாக வரப்பிரசாதமாகும் இந்தச் செல்வம் இப்படி எல்லாமுமாக இருந்து மேலும் தன்னைப்படைப்பதொழிய வேறான எதையும் செய்யாது. எல்லாவற்றையும் தனதுவேலையாளாக விலைக்குவாங்கும் நான் எசுமனை வைத்திருந்தால் சேவகனை வைத்திருந்தாகிவிடும் ஆதலால் சேவகனை வைத்திருக்க வேண்டியதில்லை எல்லா இரக்க குணங்களும் எல்லாச் செயற்பாடுகளும் பொருளாசைக்குக் கீழ் அடங்கிப்போகும் தொழிலாளர்கள் வாழ்விரும்பினால் காசை நிறைய வைத்திருக்க வேண்டும் காசை வைத்திருக்காமலும் விரும்பினால் (.....)

«நேரம்தான் மனிதனுடைய வளர்ச்சிக்கான பரப்பாகும். சுயேச்சையாகச் செலவழிப்பதற்கு நேரம் எவனிடம் கில்லையோ உண்ணல் உறங்கல் முதலிய வெறும் உடம்ப்தேவைகளுக்கான கிடைக்காமல் தவிர எவனுடைய வாழ்நாள் முழுவதும் முதலாளிக்காக உழைப்பதில் முழுகிப்போய் விடுகிறதோ அவன் சுமையிருக்கத்திற்கும் கடையவனாகிறான் அவன் பிறருக்குச் செல்வத்தை உடம்ப்த்தெய்யும் சிவந்தரமாக உடல் சுவைந்து பண்பற்ற உள்எம் கொண்டவனாகிறான் »

மாக்ஸ், கூலி உழைப்பு லாபம் ஆசை தேவையைத் தோற்றுவிக்கிறது அது உள்ளத்தின் பசி உடலுக்குப் பசி என்னமாதிரியோ அதுபோலவே இதுவும் இயற்கையானது உள்ளப் பசிக்குப் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அளிக்கிறாயோ அவ்வளவுக்கெவ்வளவு அளிக்கிறாயோ அவ்வளவுக்கெவ்வளவு அது பெறுமதியானதாகிறது (.....)

உலகத்தின் அதி உயர் விஞ்ஞானத்தின் அத்தனை வளங்களையும் உலகிலுள்ள அத்தனை மனிதர்களும் அனுபவிக்க உரிமை உடையவர்கள் அந்த உரிமையை உலகமக்கள் எல்லோரும் வெல்லும் பொழுதுதான் கொம்புனிசம் உருவாகும் அது துறவறவாதிகளின் மீளாப் பகைவனும் துறவறத்தின் சாவுமணியுமாகும் மற்றும் இராயேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம் கொம்புனிசத்தாற் கறையுசுப்பட்டதென்று கூறி தனது வர்க்கக்கடமையைச்

சரியாகவே செய்துள்ளார் கொம்புனிசத்தின் கறை என்ன கறை? கறையிருளை நீக்கக் கருதாதுலகில் நிறையிருளை நீக்கும் நிறைந்து இந்தக் கறைதான் கொம்புனிசத்தின் கறை. நைசியப் புரட்சியின் வரலாறு ஏன்ன? குறைந்தபட்சம் யோன் நீண்டயாவது வாசித்திருக்கவேண்டாமா? உலகயுத்தம் வெடித்தபொழுது போல்ஷலிக்கட்சிக்கு சோஷலிசப் புரட்சி செய்யும் எண்ணம்சுட இருக்கவில்லை யுத்தத்தை நிறுத்துப்படி பாடுபட்ட ஒரேபிறப்பு கட்சி அதுவேயாகும் சார் மன்னன் யுத்தத்தைத் தொடர்ந்து நாடாத்திக்கொண்டிருந்தான் வலது சாரி ஜெனரல் கோர்ணியோல் யுத்தத்தை முடுக்கிக் கொண்டிருந்தான் நாளாந்தம் விதைவைகளும் பிள்ளையளிந்த அன்னனைகளும் பெருக்கிக்கொண்டிருந்தார்கள் இந்தப் பெண்கள் 1917 நாடாத்திய ஆர்ப்பாட்டமே போல் சவிசத்தை வளர்ச் செய்து போல்சலிசம் மாத்திரம்தான் நடல் ஈடு எதுவுமின்றி நாடுபிறப்பு ஏதுவுமின்றி சமாதானம் நிறைவேற வேண்டும் என்று பிரகடனப்படுத்தியது 1918 இல் இங்கிலாந்தம் பிரான்சும் ஜேர்மனியோடு யுத்தத்திற்குப் போகும்படி சோவியத் யூனியனின் நிர்ப்பந்தித்துக் கொண்டே இருந்தன நைசியா ஜேர்மனி யோடு சமாதான ஒப்பந்தம் செய்தது. இங்கிலாந்தம் பிரான்சும் அமெரிக்காவும் வாஷோ சமாதான ஒப்பந்தத்தின் கீழ் ஜேர்மனி நடல் ஈடு செலுத்துப்படி நிர்ப்பந்தித்தது ஆந்த லீக் ஒல் நேசன் என்ற நேசதேசக்கூட்டே ஜக்கிய நாடுகள் சபை என்ற திருடர்கள் குசினியாகியது இந்த தேசநாடுகள் கூட்டின் பக்கபலத்தோடே பிரான்சு ஜேர்மனியின் நிலக்கரி இருப்பு கனி வளப் பிரதேசத்தை ஆக்கிரமித்து வளங்களைப்பறிக்கத் தொடங்கியது இதற்கெதிரான ஜேர்மனியில் ஏற்பட்ட எழுச்சியே கிட்லர் ஆட்சிக்கு வந்த காரணிகளில் முக்கியமானது அது மாத்திரமல்ல இங்கிலாந்தே நிதி மந்திரி ஷாவினாடு கிட்லருக்குக் காசை இறைத்து பாசிசத்தை உருவாக்கி சோவியத்யூனியன்மீது ஆக்கிரமிக்கும்படி தூண்டியது ஆனால் வளர்ந்த கடா மாப்பிறு பாய்ந்தது சமூக விதி வலியது ஏகபோக மூலதனங்களுக்குள்ளே ஏற்படும் சமரசங்கள் வஞ்சகமானவை அவைகள் யூசாடினம் முத்தங்கள் அப்படி வந்த பாசிசத்தின் மேல் சாளிசப்பினின் என்ற கலைஞன் காறித் தூப்பினான் இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம் கொம்புனிசத்தின் மேல் கறை பூசுகிறார் இதுதான் இந்த இரண்டு கலைஞர்களிடையேயுமுள்ள வித்தியாசம்.

அடுத்து கொம்புனிசம் பெண்கள் விடுதலைக்கு என்ன செய்தது என்று கேட்கக் கூடும் எந்தக் கொம்பன் முதலாளித்துவ நாட்டாலும் பெண்ணை ஆணாக்கிவிட முடியுபது பெண்ணி பிள்ளைப்பெறும் சுமையை இன்றுவரை எந்த அதிசயிக்கத்தக்க சக்தியாலும் மாற்றி வேறு யாருக்கும் கொடுக்கமுடியவில்லை சோவியத் யூனியன் இந்த இரண்டையும் தவிர பெண்களின் அத்தனை சுமைகளையும் குறைக்க வழிசெய்தது அதுவும் புரட்சி முடிந்த உடனே பெண்களை அடுப்படியிலிருந்து விடுவித்து இலவச பொதுச்சாப்பாட்டுக் குசினியில் வேலைசெய்யும் ஆண் பெண் எல்லோரும் சாப்பிட வளிசெய்தது உடுப்புகள் தோய்கும் சுமையிலிருந்து விடுவித்து பொது லோன்றிகளில் இலவசமாக வெளுக்கும் வழிகளைச் செய்தது எந்தவித நிபந்தனையுமின்றி ஒவ்வொரு பெண்ணின் தனித்தந்திரமானத்தோடு விவாகரத்தையும் கருச்சிதைவையும் செய்யும் சட்டத்தை உண்டாக்கி அமுல் நடத்தியது பிறந்த குழந்தை தொடக்கம் வளர்ந்த பிள்ளைகளைப் பராமரிப்பதற்கு பிள்ளைகளைப் பராமரிப்புக் கூடங்களையும் அவர்களைப்பராமரிக்க வைத்திய உளவியல் கற்றறாதிகளையும் மருத்தவர்களையும் உருவாக்கி நடைமுறைப்படுத்தியது எந்தப் பெண்ணாவது பிள்ளையாற் தனக்குத் தொல்லையென்று கண்டதும் அனாதைகள் விடுதியிற் கொண்டுபோய் விடுவதற்கும் மீண்டும் விரும்பினாற் பெறுவதற்கும் உத்தரவாதமளித்து நடைமுறைப்படுத்தியது இவை அத்தனையையும் இரண்டு வருடத்திற்குள் 1919 குள் செய்து முடித்தது இந்தக்காலங்களிற்றான் சோலியத் இளந்தம்பதிகள் எந்தவித யோசனையுமின்றி சினிமாவுக்கும் நாடகங்களுக்கும் நடனங்களுக்கும் மர்றைய கௌக்கைகளுக்கும் போய்தங்களது அன்னியோன்னியத்தை மேலும் வளர்த்துக் கொண்டனர் முப்பதுகளின் தொடக்கத்தில் எடாலினிசத்தால் இந்தச் சட்டங்கள் பறிக்கப்பட்டு «மழலை இன்பத்தை அனுபவி» சட்டம் புகுத்தப்பட்டது இந்த சோஷலிச நிர்மாணம் தவிர்ந்த பெண் விடுதலையென்பது பொய்யும் பம்மாதும் செப்படி வித்தையுமாகும் முதலாளித்துவமும் சொல்கிறது «கெண்டகி தொடக்கம் கொலிடே இன் வரைபோய் சாப்பிடலாம் மக்கோனல் தொடக்கம் மனோடா வரையிருக்கும். ஆர் மறிச்சது மாலதியின் வாசிங்மெசின் வெழுப்பதிலும்பார்க்கத் திறமாக வெளுத்து அயன்பண்ணித் தரும் லோன்றிகள் போன்பண்ணிஷ்டனே விடுதேடிவந்து வெழுத்துத் தருவார்கள் பிள்ளையை விட்டை வந்து ஆயாவோ பேபிசிட்டரோ பார்க்கக்கூடிய வசதிகிடக்குது கணவனும் மனைவியும் சுதந்திரப்பறவைகள்

மாதிரித்திர்வதுதானே» செல்வந்தர் சீமாட்டிகளுக்கு ஒரு சமையம் கிடையாது எல்லாவற்றிற்கும் வீட்டிலேயே எடுபிடி கையாட்கள்.

இன்றைக்கு பெண்களைவதைக்கும் அதியுயர் அபாண்டம் பெண்களின் அழகுபற்றிய சம்பிரதாயங்களும் கோட்பாடுகளும் முன்னழகு பின்னழகு முக்கழகு கண்ணழகு உயரம் கட்டை கறுப்பு சிவப்பு தொக்கை மெல்லிசென்று கவலைப்படாத பெண்களே இல்லை எந்தக் கதையை கவிதையை எந்த மொழியிலெடுத்தாலும் இதே பிரட்சனை அழகியலின் அத்திவாரமே அழகானதும் அருவருக்கத்தக்கதும் என்பதிலேயே தொடங்குகிறது சதை எலும்புகளின் பரிமாண வளைவு களைவு நிறங்களில் கொம்புனிசம் மானிட சாராம்சத்தைக் கணிப்பதில்லை «மானிட சாராம்சமென்பது ஒவ்வொரு தனிநபரின் உள்ளும் இருக்கிற கருத்தியற் பொருளால் அதன் எதார்த்தநிலையில் அது சமுதாய உறவுகளின் ஒட்டு மொத்தமாகும் சூழ்நிலைமைகள் வளர்ப்பு ஆகியவை உற்பத்தி செய்த பொருட்களே மனிதர்கள் எனவே வேறு வேறு சூழ்நிலைமைகளின் மாறுபட்ட வளர்ப்பின் உற்பத்திப் பொருட்களே மாறுபட்ட மனிதர்கள்»

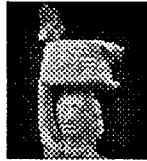
இந்தச் சூழ்நிலைமைகளும் வளர்ப்பும் கூட இடையறாத வரலாற்று வளர்ச்சிக்கும் மாறுதல்களுக்கும் முட்டிமோதல்களுக்கும் உட்பட்டதாகும் கொம்புனிசத்தின் மானிடம் சம்பந்தப்பட்ட கருத்தநிலை சமுதாயமயமாக்கப்பட்ட மனிதகுலமாகும் தனிமைப்படுவதும் மற்றையமனிதர்களுக்கு வெட்கப்படுதலும் சமுதாயமாவதிலே நடைபெறுவதுதான் அது மனிதர்களைச் சமுதாயத்திலிருந்து பிரிக்காது அது தனித்தனி ஆக்கும் துறவிகளும் மனிதவிரோத்களுங் கூட சமுதாயத்தோடு பிணைக்கப்பட்டு இருப்பவர்கள்தான் ஆனால் அவர்கள் மற்றவர்களிடமிருந்து எதையும் அந்நிய விரும்பாதவர்கள் மனிதர்களின் உண்மையான தனிமைப்படுத்தல் எப்பொழுது தொடங்கும்பென்றால் தன்னுடைய மூளைப்பிணைப்பை மற்றவர்களோடு துண்டிக்கும்பொழுதுதான் , அது பைத்தியம் பிடிக்கும் பொழுதுதான் சமுதாயமாவது என்னவென்றால் அத்தியாவசியமான அடிப்படைச் சடத்துவக்காரணிகளால் மனிதர்கள் தமது இருப்பைப் பேண மற்றைய மனிதர்களோடு இணைந்தும் பிணைந்தும் இருப்பதாகும். மனிதனாவது என்பது மற்றைய அனேக மனிதருக்குள்ளே தானும் ஒருவனாக இருப்பதுதான் வேறு விதமாக மனிதர்களைப் படைக்க இயலாது அப்படிப்படைப்பதென்றால் கற்பனையிலே தனது வெற்றி தோல்விகளுக்காக மற்றையமனிதர்களைக் குழிதோண்டிப் புதைத்துவிட்டு தான்மட்டும் மிஞ்சி இருப்பது அல்லது மிஞ்சி இருக்க யோசிப்பது இந்தச் சடத்துவவாதியான மனிதர்களுக்கள்ளையான பிணைப்புத்தான்

முழுமனிதப்பெறுமதியாகும் மனிதர்கள் நண்பனாவதும் பகைவனாவதும் சமுதாயமாவதிலேதான் தோன்றும். நட்பும் பகையும் இல்லாதவன் சமுதாய அங்கத்தவமோ அங்கிகாரமோ இல்லாதவன் அது வரலாற்று நிகழ்வுப்போக்கிலே உண்டாகும் உன்னதமான உற்பத்திப்பொருளோ அன்றேல் ரூபமேதான்

மனிதர்களின் ஆத்மீக இயற்கையானது. சமுதாய அன்றேல் இரண்டினதும் காரணகாரியங்களினால் ஏற்படும் சமுதாய இயற்கையாகும் மனிதர்களின் சமுதாயப் பார்வையானது கலந்துரையாடுவதினாலோ தேவைகள் கொடுப்பனவுக் கொள்வனவின்மேலும் சமுதாயமாகுவதும் சமுதாயமாவதைப் பார்ப்பதமாகும் ஒருவரது முழுத்தனிப்பட்ட அபிப்பிராயங்களும் திட்டங்களும் இதனூடேதான் போகும் வரலாற்று அபிவிருத்தியின் இயற்கைவிதி என்று சொல்வதோ அல்லது பொருளாதார நிகழ்வுப்போக்கின் இயற்கை நிர்ப்பந்தம் என்று சொல்வதோ எல்லாமே சமுதாயமாகும் நிகழ்வுப் போக்காகும் சமுதாயமாகும் அடித்தளத்திலே நிகழும் காரண காரிய நிகழ்வுப் போக்கே ஆத்மீக நிகழ்வுப்போக்கு அதாவது சிந்திக்கும் நிகழ்வுப்போக்காகும். சிந்திக்கின்ற , ஒருவரை ஒருவர் விரும்புகின்ற ஒருவரை ஒருவர் மதிக்கின்ற மனிதர்கள் வாழும் சமுதாய அத்தியாவசியத்தின் மையப்புள்ளி இங்கேதான் உண்டு. மனிதர்களை கற்பனையான அடுத்த உலகத்தோடு பிணையாமல் மனிதனைத்தனக்குள்ளே கொண்டுவந்து மனிதனை மனிதனை மனிதனை மனிதனை பிணைக்கவேண்டும்.

- வ. அழகலிங்கம் (ஜேர்மனி)

மாமுட மேன்மைக்குத் துணைபோகாத இலக்கியம் காலத்தால் புறந்தள்ளப்படும்

அம்மாவின் மூன்றாவது இதழில் உதிரிப்புக்கள் என்ற கதையைப் போடாமல் வெறும் வெற்றுப்பக்கங்களாக விட்டிருந்தால் ஆசிரியரின் தலையிடி கொஞ்சம் குறைந்திருக்கும். அப்பிடி என்ன அந்தக்கதையில் பிரச்சினை? I. இது புதியமுயற்சி. சிறுகதைக்கான பார்முலாவை மீறுகிறது. சட்டங்களுக்குள்

பிடிபடாமல் வாசகனை தவிக்க வைக்கிறது. 2. உள்ளடக்கம் அதைவிட தலையிடி. நம் சமூகத்தின் போலித்தனத்தை கேலி செய்கிறது கதை. (அந்தக்கதை, உண்மையில் என் புனைவு அல்ல. நடந்தசம்பவம். புனைவு அது நடந்த இடம், அதைச் செய்தவர் இவையான்!) சிறுகதைகள் கேளிக்கைதான் முட்டவேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் வாசகர் கூட்டமல்ல அம்மாவின் வாசகர்கள். இருந்தாலும் இக்கதை? எரிச்சலூட்டுகிறது.

இக்கதையைப் புரிந்துகொள்ளவேண்டுமெனில், மனித மனங்களின் முரண்பாடுகளைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். புகலிட இலக்கியம் என்பதிலிருந்து நம் முரண்பாடுகளை ஆரம்பிக்கலாம். கலைச்சிலைவாசல் கடிதம் இதை காராராமகர் சொல்கிறது. புகலிட இலக்கியம் என்றால் என்ன என்று வரையறுப்பதில் பல கருத்துக்கள் இருப்பது அறியக்கூடக்கூடாது. சென்னையில் ஒரு கூட்டத்தில் தமிழனின் அடுத்த நூற்றாண்டு விதியை, புகலிட இலக்கியம் நிர்ணயிக்கும் என்பது போல, ஊக்கம் கொடுக்கும் முகமாக எஸ்.பொ சொல்லி, தமிழ் கூறுநல்லுலகம் முழுவதும் புகலிட கீர்த்தாக்காளிடமிருந்து விண்ணை முட்டும் காப்பியங்களை எதிர்பார்த்து காத்திருக்கும் படி செய்து விட்டார். எதிர்பார்த்தல் பெரிய ஆபத்தான விடயம். எதிர்பார்த்த அளவுக்கு எதுவும் வராவிடில் உள்ள இலக்கிய மரியாதையும் கிடைக்காமல் போய்விட வழிபுண்டு.

இதன்பின் புகலிட இலக்கியம் என்றால் என்ன? என்ற சர்ச்சை கிளம்பியது. ஆங்கிலப் பேரரசின் கெடுபிடிக்களுக்கு தப்பி ஓடி புகலிடத்தில், பாண்டியில் இலக்கியம் சமைத்த பாரதியின் காப்பியமும், புகலிட இலக்கியம்தான் என்று சொல்வோர் உளர். அப்படியெனில் பாரதிக்குப் பின் உன்னதமான புகலிட இலக்கியத்தைத் தமிழ் இன்னும் காணவில்லை என்றாகிறது.இ.பா போன்ற இலக்கியகர்த்தாக்கள் தமிழக சூழலை விட்டு மாற்றுசமுதலை படைக்கும் இலக்கியம் கூட புகலிட இலக்கியம்தான்,என்றுசுற அம்பை, தோப்பில் முகமது மீரான், நீல பத்மநாதன், மலையாள சுழல் வெங்கட் சுவாமிநாதன் போன்ற படைப்பாளிகளிடம், நாம் போட்டி போடவேண்டிய சுழல் ஒருபுறம். புகலிட இலக்கியம் என்றால் நாடிழந்த "அகதிகள் செய்யும் இலக்கியம் என்று ஒரு இலக்கணம். இலக்கணம் நா.கண்ணன், யமுனை ராஜேந்திரன், அ.முத்துலிங்கம், சிவசேகரம்

போன்றவர்கள் செய்வது புகலிட இலக்கியமல்ல என்றாகிறது. இவ்வளவு முரண்பாடுகள் இந்த புதிய? இலக்கிய போக்கிற்கு. இதை கிண்டல் செய்யக்கூடாதா?

பெண்ணியம் ஒரு புதிய போக்கு. இதிலும் நிறைய முரண்பாடுகள் தெரிகின்றன. பெண் எழுதுவதுதான் இலக்கியம். அதற்கு வழக்கமான பண்டித அழகியல் சட்டங்கள் அவசியமில்லை, என்பது அடிக்கடி இலக்கிய சந்திப்புக்களில் கேட்கக் கூடியதாய் உள்ளது. வழமையான அழகியல் தன்மைகளை தங்கள் ஆக்கங்களில் ஏற்றுக்கொண்டுள்ள இந்திய எழுத்தாளர்கள், பெண் விடுதலையை எவ்வளவு தூரம் எடுத்துச் சொல்லலாம் என்பதில் பாரதாரமாக வேறுபடுகின்றனர். குடும்ப அமைப்பை ஏற்றுக்கொண்டு புதுமை சொல்லும் ஒரு ரகம். குடும்ப அமைப்பை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் ஆனால் ஆண் மேலாதிக்கத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் ஒரு ரகம். இந்த இரண்டையும் விசிவிட்டு, இலக்கியம் என்று வரும் போது பால் வேறுபாடுகளைப் பற்றி பேசுவது அசிங்கம் என்று சொல்லுவது ஒரு ரகம். இத்தனை முரண்பாடுகள் இதைப்பற்றி பிரஸ்தாபித்தால் கோபம் வருகிறது பெண்களிடமிருந்து அல்ல ஆண்களிடமிருந்து.

தலிதிலக்கியம். இதிலும் எத்தனை முரண்பாடுகள்! தலித் என்பதை தமிழ் வார்த்தை அல்ல. இதன் அடிநாதமாகிய "பார்பனியம்" என்பதும் இலங்கை இலக்கியச்சுழலுக்குத் தமிழ்நாட்டிலிருந்து இரவல் வாங்கிய அன்னிய சர்க்கு. உள்ளத்திலிருந்து வரும் வெறுப்பு உமிழும் போது தாய் மொழியில் வரவேண்டும். இங்கு அப்படி இல்லை. தமிழனுக்கு எல்லாம் இரவல் வாங்க வேண்டியுள்ளது. எது தலித் எழுத்து என்பதிலும் பல்வேறு பிரச்சனைகள். தலித் எழுத்து என்பது ஒடுக்கப்பட்ட அத்தனை இனத்தின் அறைகூவலா என்றால் அது இல்லை. அது எதை வேண்டாம் என்று சொல்கிறதோ அந்தச்சாதியையே அடிப்படையாகக் கொண்டு வரையறுக்கப் படுகிறது. "பார்ப்பானை ஜயரென்ற காலமும் போச்சே" என்று முதலில் தலித் கவிதை பாடிய பாரதி, பார்ப்பானாகப் பார்க்கப்படும் அவலம் தமிழகத்தில் உள்ளது. இதை குறை என்று சொல்லும் எம். ஏ. நூ..மான் போன்ற சான்றோர்கள்(விவாதங்களுக்கு 'காலச்சுவடு' பாக்க) இலங்கையராய் இருந்தும் பார்ப்பன அடிவருடிகள் என்ற குற்றச்சாட்டு பெறுகின்றனர் எஸ்.வி யாருடன் தொடர்ந்து செயல் படும் வ. கீதா, சாதியின் அடிப்படையில் தலித்தாக காணப்படாத மூட்டமான சூழல் தமிழகத்தில் (பார்க்க 'ஓவியா' நேர்காணல் காலச்சுவடு.) இது குறித்த பெரிய நீண்ட விவாதத்தை

பத்திரிக்கையில் நடத்திய சுயமங்களா கோமல் சுவாமிநாதனோ, இந்தியா டுடே வாசந்தியோ குண்டி துடைக்க பயன்படும் காகிதம் என்று சொல்லும் போக்குகளை வலுக்கட்டாயமாக புகலிட இலக்கியத்திலும் கொண்டு வரத்தான் வேண்டுமா? எதைத்தான் இரவல் வாங்க வேண்டும் என்ற வரையறை கிடையாதா? இவையெல்லாம் உண்மையாய் நம் சூழலில் ஒளிந்து கொண்டிருக்கும் பிரச்சனைகளை அறிந்து கொள்ள விடாமல் திசை திருப்பிவிடும் என்பதை நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லையா? புகலிடத்தில் வசிக்கும் எல்லோருமே தலித்துகளாய் அந்த அந்த அரசாங்கத்தால் பார்க்கப்படும் சூழலில், நம்முள் யார் தலித் யார் தலித் இல்லை என இன்னொரு உட்பிரிவினை இப்போது அவசியமா?

தலித், பெண்ணியம் இரண்டிலும் அடிப்படையாய் உள்ள எதிர்க்குரல்-தலித் அல்லாத, பெண்கள் அல்லாத, மற்றவர்கள் சொல்லும் அழகியல், இவர்கள் படைப்புகளை கட்டுப்படுத்தாது என்பதுதான். அவ்வளவு முற்போக்குள்ள இலக்கியத்திற்கு பாடுபடும் திரு.கலைச்செல்வன், எனது கதையில் செய் நேர்த்தியை எதிர்பார்ப்பது கூட முரணாகத்தெரிகிறது. முற்போக்காக இருப்பது அவ்வளவு எளிதல்ல -மிகமிக விசாலமான மனது வேண்டும். புதுமையை எதிர்பார்ப்பதற்குமே வேண்டும். சவால்களை சக்கரை கட்டியாக எடுத்துக்கொள்ளும் மனப்போக்கு வேண்டும். ஆனால் நடப்பது என்ன?

நமது முரண்களைப் பற்றி பேசக்கூடாது. புதுமைசெய்யக்கூடாது. புதுமைசெய்தாலும் 'நான்' சொல்லும் வகையில்தான் அப்புதுமைக் கருத்துக்கள் இருக்கவேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பு. இதனிடையில்தான் எஸ்.பொ. எதிர்பார்க்கும் "மலைக்கலைவக்கும் இலக்கியம்" படைக்க வேண்டிய சிறைச்சூழல் புகலிடத்தில்! எத்தனை முரண்கள். புகலிட இலக்கியம் புலம்பல் இலக்கியமாகிவிடக்கூடாது என்பது ஒரு எதிர்பாதம். எதிர்பாதம் என்றாலே அடித்து நொறுக்குவது என்பதுபோல் பொருள்கொண்டால் இலக்கியம் வளராது. விமர்சனம் வளர்ச்சிக்கு உதவத்தான் சொல்லப்படுகின்றது. புகலிட இலக்கியகர்த்தாக்களின் இலக்கிய நெருக்கடிகளை உள்பூர்வமாய் உணர்வதால்தான் அப்படியொரு விமர்சனத்தை நான் முன் வைத்தேன். இதை 30.06.1994 தேதியிட்ட ஒரு கடிதத்தில் நான்காவது பரிணாமத்திற்கு (கண்டா) எழுதினேன். அக்கடிதத்தை வெளியிடமுடியாமலே அவ்விதழ் மரித்துப்போனது. பின்னால் இக்கருத்தின் ஆழமான பொருளை வேறுவகையில் ஜெயமோகன் "நாளிகை" டிசம்பர் 94 இதழில் வெளியிட்டார். அதன்

பொருளைச் சொல்கிறேன். சரியாகப்படிந்துகொள்ளாமல் கலைச்செல்வன் அதைக் கொச்சைப்படுத்தியுள்ளார்.

துயரம் துக்கம் புலம்பல் ஒப்பாரி என்பதை இழிவாக்ககருதுபவன் அல்ல நான். ஆழ்மனதின் துயர் எடுத்துக்கொள்ளும் பல்வேறு ரூபங்கள் இவை என்பதையும் அறியாதவன் அல்ல. ஆழ் துயரில் வெளிப்படும் சொல் புதிய பரிணாமம் கொள்ளும் என்பதை உணராதவனுமல்ல. இவையெல்லாம் இலக்கியத்தில் சாத்தியப்படவேண்டுமெனில் முதலில் நம் ஆழ் மனத்தை நோக்கிய புரிதல் வேண்டும். நம் துக்கம் என்னவென உணரவேண்டும்.

வெறும் நினைவுகள்தான் நம் துயரமெனில் அதில் விழும் ஒப்பாரியில் இலக்கியம் பிறக்காது. ஆழ் மனத்துயரம் சொல்லும் கதைகள் முதலில் சிந்தனைக்குள் அகப்படவேண்டும். சிந்தனை அதனைச்சரியான வார்த்தைகளாக ஆக்கித்தர வேண்டும் சிந்தனையின் போக்கை இனம்காணும் இலக்கிய கர்த்தாக்களுக்குத் தெரியும் வார்த்தைகள் என்பவை சிந்தனையின் very poor substitute என்பது. மந்திரம் போல் சொல் வேண்டும் என்பவர்கள் தனக்கென முதலில் ஒரு மொழியைக் கண்டுக்கொள்ள வேண்டும். தனித்துவமான மொழியும், நடையும் இல்லாமல் ஒப்பாரியை இலக்கியமாகக் முடியாது. அது செயலாகாதவரை ஒப்பாரி என்பதும் நேரத்தைப் போக்கும் ஒரு உபாயம் என்ற அபாயம் உண்டு. புகலிட இலக்கியம் அந்தஸ்திதிக்கு போய்விடக்கூடாது என்று கவலைப்படுபவன் நான். இதை அறியாமல் அகதி வாழ்வின் துயரம் அறியாத மேட்டுக்குடி மனப்பான்மை என்று கொச்சைப் படுத்துவது யாருக்கும் அழகல்ல. ஜெயமோகனின் எழுத்தை வாசிப்புகள். அவர் எப்படி ஆழ்மனத்துயரை இலக்கியமாக்குகிறார் என்பது புரியும். இங்குதான் தனிமனிதத்துயர் காலத்தைத் தாண்டிநிற்கும் இலக்கியமாக பரிமளிக்கும் மாற்று நடக்கிறது. இதை நம் ஜரோப்பிய இலக்கியப் படைப்பாளிகள் செய்விக்க வேண்டுமென எதிர்பார்ப்பவன் நா.கண்ணன். இத்தனை விளக்கமும் என் கதையில் விழுந்த முதல் இரண்டொரு வசனங்களுக்கு! ஒரு கதையின் வசனங்களை வைத்து மிக விரைவில் நா.கண்ணன் முற்போக்கு வாதியா? பிற்போக்கு வாதியா? புகலிட எழுத்தாளனா? இல்லை மேட்டுக்குடி எழுத்தாளனா? தலித் குரலை உள்வாங்கும் திறன் இவனுக்கு உண்டா என எடை போட்டு விடுவது எவ்வளவு விரைவில் மனிதனைப் பிரிக்கப் பார்க்கின்றோம் என்பதை வெளிக்காட்டுகிறது. புகலிட இலக்கியம் இன்னும் வேரூட விடவில்லை. அதற்குள் நாம் திணை பிரிக்க முயல்கிறோம்.

முதலில் காடுசெழித்துக் களனியாகட்டும். அப்புறம் யார் எந்தத்திணை என்று பிரித்துச் சொல்லலாம். அப்போதும் திணைகள் ஒரு வசதிக்குத்தான் என்பதை மனதிற் கொள்வோம். மானுடம் முழுமைக்கும் போசாத இலக்கியம், மானுட மேன்மைக்குத் துணை போகாத இலக்கியம் காலத்தால் புறந்தள்ளப்படும். இது உறுதி.

- நா. கண்ணன்
கீல், ஜேர்மனி

**விமர்சனங்கள்
செழுமைப்படுத்தும் நோக்கம்
கொண்டவையாக
இருக்கவேண்டும்!**

நண்டநாளாயிற்று. நிமிர்ந்து நின்று முச்சுவிட்டு. நாட்கள் அப்படியே வேலைப்பளுவின் மீதே நகர்கின்றன. அம்மா கையில் வந்து எவ்வளவோ காலமாச்சு. அம்மாவின் முகப்பை, அதன் அழகை வியந்து நின்றும் எவ்வளவோ நாளாச்சு. அம்மாவின் முகப்பழகை அப்போதே சொல்லவேண்டுமென்றிருந்தேன். எழுத்தும் சிற்பமும் சேர்த்துக்கொண்ட நிறமும்.. சரிதான், ரசனையுள்ளவர்கள் என்று சொல்லவைக்கிறது. இப்போது வரவர அம்மாவிற்கு இந்த சைஸ்தான் சரி என்று சொல்லலாம். ஓக்கே. அது திறம்.

ஒன்றை இப்போதே சொல்லவேண்டும். அவன் றஷ்மிக்கும் எழுத ஆசை. மகம். எழுதமாட்டேன். அவனது ஓவியம் சரிநிகரில் மாத்திரம் ரசித்ததுபோய் இப்போது அம்மாவிலும் ரசிக்கமுடிகிறது. கதையை அனுப்பிவிட்டு, அவன் எப்படி ஓவியம்போடுவான், எதனை அவன் ஓவியத்தில் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவான் என்றுபார்ப்பதும் மகா ஆனந்தம். என்னுடைய ஒருகதைக்கு (அந்த அணிலின் கடைசி கணத்துக்கவிதை) மகேந்திரன் இருந்து ஓடுகின்ற றக்ரரை ஓவியமாக்கிவிட்டான். 'நான், என்னடா இவன்?' என்று வியந்து பலகணங்கள் நின்றேன். யாரிடமும் காட்டினால் 'என்ன இது குழந்தைப்பிள்ளை கிறைந்து மாதிரி' என்பார்கள். கிறைங்கோ பார்ப்பம் என்றால் ஒருவராலும் முடியாது. இது ஒருபாணி. இதனை ஆசைகாட்டி மோசம் செய்கிற பாணி என்றும் சொல்லலாம். எங்களாலும் இப்படிச் சித்திரம் கிறமுடியும் போலிருக்கும். கிறீப்பார்த்தால் கஷ்டகாலம் நம்பக்கம் விசுவது தெரியும்.

'றஷ்மி 97' இப்போதைக்கு விடுகிறம். 'றஷ்மி 98' ஐப் பார்ப்போமே!

மொழிபெயர்ப்புக் கதைகள் பற்றிய குறைநிறைகள் சொல்வது தேவையில்லாதது. ஏனெனில் அது எழுதப்பட்டமூலவருக்கும் போய்ச்சேரப்போவதில்லை. மற்றது, ஷகீப்போ, சேனனோ மொழிபெயர்க்கிறபோது அக்கதைகள் அவர்களைப்பாதித்தனால் மாத்திரமே அவர்கள் அவற்றை மொழிபெயர்த்தார்கள். எனவே மூலபாடம் பற்றி ஒன்றும் சொல்லவேண்டாம். தெரிவு, மொழிபெயர்ப்பு நேர்த்தி இவைகுறித்து ஏதும் சொல்லாம். இரண்டு வகையிலும் இரண்டு கதைகளும் தரப்பட்டிருக்கின்றன. முக்கியமாக எனக்குத்தோன்றியது இது மொழிபெயர்ப்புக்கதைமாதிரித்தெரியாத வகையில் மொழிபெயர்ப்புச்செய்யப்பட்டிருந்தது. எங்களுக்குள் நடக்கக்கூடிய ஒன்றினை இவை சொல்லியிருந்தன என்பதே தொருகாரணம். கதை மொழிபெயர்க்கப்பட்ட தன்மையும் அத்தகையது.

அப்படியென்றால் இது சரியா?
மொழிபெயர்க்கப்பட்ட ஒன்றினை வாசிக்கின்றபோது மூலத்தின் பண்பாடு அக்கதையினூடாக வெளிப்படவேண்டும். அது தெரியவேண்டும். இவ்வாறாகவும் சொல்லலாம். மூலத்தின் அனுபவத்தை எங்களுடைய அனுபவமாகப்பதியப்படவேண்டும். இவ்வாறும் சொல்லலாம்.

இந்தக்கதைகள் எந்த வகையில் சேர்த்தி?
இரண்டு கதைகளினதும் மொழி எங்கள் அனுபவமாகவே அதனை ஆக்கிவிடுகின்றது. அதுதான் சரியானதாகவும் எனக்குப்படுகின்றது. ஷகீப்பையும், சேனனையும் இப்படி இன்னும் கதைகள் தரச்சொல்வோம்.

புவனனுடைய 'தழும்புகள்'
கதைவாசித்தபோது சுகமாக இருந்தது. யாரிடமும் நினைவுகொள்ளல் குறிப்புக்கள் நல்ல கதையாகிவிடும். புவனனின் வேறுகதைகள் பாரக்கிறபோதும் ஒருவிதம் தெரிகிறது. சிறியவிசயம்தான். எளிமையாகச்சொல்லியும் வருவார். கதை கலைத்துவத்தில் குறைவுபட்டதுமில்லை. தழும்புகள் நான் திரும்பத்திரும்ப வாசித்த கதை. சிறுவனின் மனநிலை துல்லியமாகச்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அனுபவச்செறிவதான் காரணம். வயல்வெளிக்க நிண்டு அழுகிற சிறுவன், வயிரவரைக்கெஞ்சிற சிறுவன், குனிஞ்சபடி சைக்கிள்எப்போய் ஏறுகிற சிறுவன் யாவும் படம் மாதிரி அப்படியே கண்ணிலை விரியுது. நல்லகதை.

ப.வி. ஸ்ரீரங்கன் எழுதிய மழை கதையும் எனக்குப்பிடித்திருந்தது. சரளமான மொழிநடை. சொன்னவிதம் நன்றாக இருந்தது. சொன்னவிசயம் சில நெஞ்சில்

துயர்வந்து கவியச்செய்தது. சிறுபையனின் பார்வையில் அருள்மாமா இன்னும் தெளிவாக வரையப்பட்டிருக்கவில்லை. அப்படிவரையப்படாமல் விட்டதான் ஸ்ரீரங்கன் விட்டாரோ. அருள்மாமா இப்பதுவக்கால ஆமியைச்சுடக்கூடியநிலையில் இருந்தால், முன்னர் அருள்மாமா இருந்த நிலையில் கொஞ்சம் பிசிறடிக்கவே செய்கிறது. அல்லது அச்சிறுபையனுக்குத்தெரிந்த அவ்வளவுதானா? கதை ஏதோ ஒன்றைச்சொல்கிறது. ஸ்ரீரங்கன் இன்னும் அதைத் தெளிவுபடுத்தியிருக்கலாமோ? அல்லது இப்படியே விடுவதுதான் அழகோ? ஸ்ரீரங்கனிடம் இன்னும் நல்லகதைகள் வருமென்ற நம்பிக்கை வருகிறது.

எனக்குப்பிடித்தகதை இம்முறை நல்லகதை வந்திருக்கிறது. அஜிதராம் பிரேமியின் அங்குலமாலா - கதையில் கனத்தெரிகிறது. ஒருசொல் கூறவிடுப்பம். கிடைத்தற்கரிய கதைகளை அம்மாவில் கிடைக்கச்செய்யலாம்.

உரைகல்லில் வரும் சில விசயங்கள் அம்மாவிற்குத் தேவைதானா?
உரைகல்தானே?
உரைத்துப்பார்த்துப்போடமுடியாதா?
பக்கங்களை ஏன் விண்டிக்கிறீர்கள். எல்லாவற்றையும் ரசித்தே தீருவது என்றல்ல. விமர்சனம் தேவை. ஏன் தேவை? இன்னும் செழுமையுறு. அதற்குத்தான் குற்றம் காணவேண்டும் என்னும் நோக்கோடு வருகின்றபோது என்னசெய்யலாம்? பாரிஸில் குப்பைத்தொட்டிகள் கிடையாதா?

இன்னொன்றையும் கூறவேண்டும். 'நானாக்கு இன்னொருத்தன்' சிறுகதைத்தொகுப்புக்குறித்து ஷோபாசக்தி எழுதிய குறிப்புக்கள் தனிப்பட்டதாகத்தலாகத்தெரிகிறது. போலி எனத்தெரியப்படுபவர் அம்பலப்படுத்தப்படவேண்டும். இக்குறிப்புக்கள் ராஜேஸ்வரி பாலகப்பிரமணியத்தை தனிநபராக்கித் தாக்கிஅழிப்பதைக்குறியாகக்கொள்கின்றது. மனச்சங்கடத்துடனேயே இதைச்சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. ஷோபாசக்தியின் அருமையான மொழிநடை பயன்பட இன்னும் எவ்வளவோ தளங்கள் உண்டு. ஷோபாசக்தியின் மொழிநடையை ரசித்தேன் என்பதிலும்பார்க்க வியந்தேன். அதில்சொல்லப்பட்ட பலவிஷயங்கள் உடன்பாடாய் இருந்தது என்றாலும் தனிப்பட்டதாகத்தல் என்ற தொனிஅதில் வரும்போது சங்கடமாய் இருக்கிறது. ஷோபாசக்தி உங்களுக்கு ஒன்று சொல்லவேண்டும். நான் ரயிலில் பயணம் செய்கிறேன் என்பதை மறந்து உங்கள் எழுத்தை வாசித்துச்சிரித்திருக்கிறேன்....

- அ. கிரவி.
லண்டன்.

விசுவாசிகள் தங்களுக்கு அளவற்ற தொப்பியை போடவேண்டிய அவசியமில்லை.

...நாலாவது அம்மாவோடு உங்கள் உழைப்பின் அறுவடைகள் கிடைக்கத்தொடங்கியிருக்கின்றன. இரண்டு மொழிபெயர்ப்புக் கதைகள், சிறுகதைத் தொகுதிகளின் விமர்சனங்கள் என நன்றாக வந்துள்ளது.

ஷோபா சக்தியின் "நாளாக்கு இன்னொருத்தன்" விமர்சனத்துடன் நாலும் முழுக்க முழுக்க உடன் படுகிறேன். ராஜேஸ்வரி பத்துக் கதை எழுதினால் அதில் ஒன்றுதான் முற்போக்கானதாயும் அழகியல் அடிப்படையில் உயர்ந்ததாகவும் தேறும். இந்த ஒன்றைக் கொண்டே அவர் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க எழுத்தாளராக பிரமை ஏற்படுத்தப் படுகிறது. உதாரணம் நாளாக்கு இன்னொருத்தனின் பெரும்பாலானவை மகாமோசம். ஆனால் 'பனியும் பனையும்' தொகுதியில் வந்த அவரது சிறுகதை குறிப்பிடத்தக்கது. -

எனினும் ஷோபாசக்தி இவ்விமர்சனத்தை எழுதிய முறை எல்லோருக்கும் விளங்கக்கூடிய ஒன்றல்ல. நகைச்சுவைக் கண்டனங்களுக்கடாக அவர் சொல்ல வருகிற விமர்சனம் சாதாரண வாசகனுக்கு எட்டாமல் போகக்கூடிய ஆபத்து உண்டு.

அ. இரவி தனது கடிதத்தில் உமாவரதராஜன் மார்க்ஸிய சார்பு நிலைப்பட்ட சஞ்சிகையைக் கண்டலடித்து கதை எழுதியதாகவும் அது சரியற்றது என்ற தொனியிலும் எழுதியிருந்தார் (மைசூர் ராசா கதையும் இதேபோல என்ற அர்த்தத்தில்) ஆனால் விசுவாசிகள் இருக்கிறார்கள் என்பதற்காக போலிகளை கண்டலடிப்பதை தவிர்க்க முடியாது. விசுவாசிகள் தங்களுக்கு அளவற்ற தொப்பியை போடவேண்டிய அவசியமில்லை. முன்னரும் அ. ரவி அலை ஆசிரியர் அ. யேசுராசா ஜோர்ஜ் ஓவெலின் விலங்குப்பண்ணையை நல்ல நாவல் என்று கூறியதைக் காரணம் காட்டி யேசுராசா ஒரு மார்க்ஸிய எதிரி என்றார். அ. ஜேசுராசா எதிரியா இல்லையா என்பது வேறு விடயம். விலங்குப் பண்ணையை நல்ல நாவல் என்று சிபார்சு

செய்ததற்காக அவரை மார்க்ஸிய எதிரி என்பது சரியான தர்க்கமாகாது. சோவியத் யூனியனின் ஸ்ராலின் முதலியவர்களாது கொடுமைகளைப் பிரதியிப்பதாகக் கூறப்படும் விலங்குப்பண்ணையை ஒப்பட்டு அடிப்படையில் மனித உரிமை யீறல்கள் குறைவாக இருப்பதோடு மக்களின் மனதையும் பெருமளவு வென்றதாகக் கூறப்படும் கியூபா கொம்யூனிச ஆட்சியின் தலைவரான பிடல் காஸ்ட்ரோவும் நல்ல படைப்பு என்று கூறக்கூடும் அதனால் அவரும் மார்க்ஸிய எதிரி ஆகிவிடுவாரா?

பிரமிளின் அங்குலி மாவா கதை பத்திரிகை அறிக்கை உரையாடல் பாணியில் உள்ளது. அது ஒரு சிறந்த கதை அல்ல என்பது என் கருத்து.

- நட்சத்திரன் செவ்வந்தியன்
அவுஸ்திரேலியா

படைப்பு என்பது சிறுகதை மட்டும்தானா?

அம்மா சஞ்சிகையை முன்னிலைப்படுத்தி புலம் பெயர் சஞ்சகைகள் பற்றி சில குறிப்புகள் :

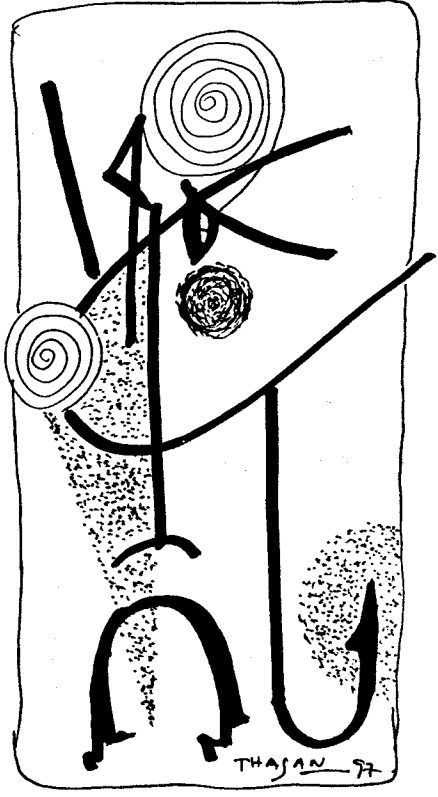
புலம் பெயர் சஞ்சகைகளின் ஓரளவு தொடர்ச்சியான வாசகன் என்ற வகையிலும் இச்சஞ்சிகைகள் சிலவற்றில் எழுதியவன் என்ற வகையிலும் எனது குறிப்புகள் சிலவற்றை எழுதலாம் என்று எண்ணுகின்றேன். இத்தலைப்பு கனதிக்கூடியது. விரிந்த தளம் உடையது. இவைபற்றிய எழுத்துக்கள் அதிகம் வரவில்லை. அவை பல பிரிவுகளாக விரியக்கூடியது.

புலம் பெயர்ந்த அனைவரும் ஒரு காரணம் என்றில்லாமல் பல்வேறுகாரணங்களுக்காகப் புலம் பெயர்ந்தனர். இந்தப்புலப்பெயர்வு தமிழ்ச்சமுக்கத்திற்கு முதன்முறையா என்றால் இல்லை. அதற்கு நேண்டவரலாறு உண்டு. இவைபற்றியெல்லாம் முழுமையான பதிவுகள் இல்லை. எனினம் 19ம்நூற்றாண்டில் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் பற்றி ஓரளவு விபரங்கள் பதிவுசெய்யப்பட்டிருந்தாலும் அவைபற்றிய பூரணவிபரங்கள் அதிகம் தெரியவரவில்லை. அநேகர் தமது மொழி அடயாளத்தை இழந்தவிட்டனர். கலை கலாச்சார அடயாளங்கள் எஞ்சியுள்ளன. இவர்களிடம் இலக்கியம் இருந்திருக்கமா? இருந்திருக்கும். வாய்மொழி இலக்கியம் இருந்திருக்கும். மொழியோடு சேர்ந்து வாய்மொழி இலக்கியமும் மறைந்திருக்கும். (சுழத்த மலையக நாட்டார் பாடலில் குளிரும் உழைப்பும் ஒடுக்குமுறையும் ரத்தமும் சதைபுமாய்ப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளதே) 19 நூற்றாண்டுத் தமிழருக்க மொழி எழுதவோ, வாசிக்கவோ தெரியாது.

தமிழர்களின் ஆதிக்க சக்திகள் தமிழர்களுக்கு எழுத, வாசிக்கத் தடைவிதித்திருந்ததே இதற்குக் காரணம்.

20ம் நூற்றாண்டு புலம் பெயர்ந்தமிழர் எழுதப்படக்கூடத் தெரிந்த சமூகம். சாளரங்கள் திறக்கப்பட்ட சமூகம். தமக்கே உரிய பலமும் பலவீனமும் உடைய சமூகம். பல்வேறு ஒடுக்க முறைகளை எதிர்க்கத்துணிந்த சமூகம். பல்வேறு தத்துவ சித்தாந்தங்கள் மோதுண்ட சமூகம். சாதி, இன ஒடுக்குமுறைப்போராட்டத்தினூடு குறிப்பிட்ட தொகையினராவது அறிவுவேட்கையுடையவர்களாக கொண்ட சமூகம். இவர்கள் தம் பலப்பெயர்வை சிக்கலை, வாழ்வை எப்படி எதிர்கொண்டார்கள்? மிக விரிந்த சமூகமாய்வுள்ள கேள்வியிது. இவைகளில் எவ்வளவு பிரச்சினைகள் எழுத்துக்களில் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது?

ஆரம்பத்தில் வெளிவந்த சஞ்சிகைகள் இயக்கசார்புச்சஞ்சிகைகளே.

உணர்வு

தமிழர்விடுதலைப்போராட்டம் சம்பந்தமாக அந்தந்த இயக்கங்கள் கொண்டிருக்கும் கொள்கைகள் பிரச்சாரமாக கட்டுரைகள், கவிதைகள், சிறுகதைகளில் கருக்களாக வைக்கப்பட்டது. பிரச்சாரஇலக்கியத்திற்குரிய பலவினங்களை இவை கொண்டிருந்தன. ஆனால் இன்றைய புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் ஆரம்பவித்து இவைகளிலிருந்து விதைக்கப்பட்டது. புகலிட சிக்கல்கள் கதைகளாக, கவிதைகளாக கருக்கொண்டன.

முதற்கால கட்டம் 86-87 உடன் முடிவடைகின்றது. இதற்குப்பின்பு இயக்கங்களில் அதிருப்தியுற்றவர்கள், பல்வேறு ஒடுக்குமுறைகளிலிருந்து தப்பிவந்தவர்கள் சுதந்திரமான எழுத்துச்சூழலைப்பேணிவரும்பியவர்கள் என இணைந்து சஞ்சிகைகளைக்கொண்டு வந்தனர். இன்றைய புலம்பெயர் எழுத்தாளர்கள் என அடையாளம் காணப்படும் பல இக்காலகட்டத்திலேயே எழுத்ததொடங்கி வளர்ச்சியடைந்தவர்கள். இக்காலப்பகுதியில் 25ற்கும் மேற்பட்ட சஞ்சிகைகள் வெளிவந்தன. ஆரோக்கியமான விவாதங்களும், இலக்கியப்பரிமாற்றங்களும் இச்சஞ்சிகைகளினூடாக நடந்தன. "இலக்கியச்சந்திப்பு" எழுத்தாளர்கள், சஞ்சிகை ஆசிரியர்கள் வாசகர்கள் சந்திக்கும் சந்திப்பாக 1988ம் ஆண்டு புரட்டாதிமாதம் ஜேர்மனியிலிருக்கும் ஒருசிலரால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. மெல்மெல்ல ஐரோப்பா, கனடா எனவும் இதன் தளம் விரிந்தது.

இவ் இலக்கியச்சந்திப்பும் தனக்கென பலம் பலவினங்களைக்கொண்டிருந்தது. பலம் : திறந்த விவாதங்கள், கருத்துச்சுதந்திரம், அறிதல்வேட்கை. பலவினம் : இயக்கங்களின் செயற்பாடுகளை விமர்சிக்கும் அளவுக்கு இயக்கங்களின் தோற்றப்பாட்டுக்குக் காரணமான ஒடுக்கியபேரினவாத அரசின் செயற்பாடுகள் விமர்சனத்திற்கு எடுக்கப்படுவதில்லை. இது ஒருவகையில் தப்பிக்கும் மனோபாவமே. இதற்குப்பின்புலமாக காரணங்கள் உண்டு.

அடுத்த காலகட்டம் சஞ்சிகைகளின் விழ்ச்சிக்காலகட்டம் என்று சொல்லலாம். இதற்குப்பல காரணங்கள் முன்வைக்கப்படுகின்றது.

1. சுதந்திரமான கருத்துச்சூழல் இல்லை.
2. பொருளாதார காரணங்கள்.
3. நேரம், வாழ்நிலைச்சிக்கல், குடும்பம்.
4. புதிதாக வந்துசேர்ந்த பத்திரிகைகள்.

உண்மையில் புலம்பெயர் சஞ்சிகைகள் அதிகம் விற்கப்பட்டவையல்ல. 250 பிரதிகளைத்தாண்டிய சஞ்சிகைகள் குறைவு. சில 500, 1000 என்று சொல்லப்பட்டாலும் எவ்வளவு விற்பது என்பது கேள்விக்குறியே.

இந்தக்காலகட்டத்தில் "பனியும் பனையும்" தொகுப்பு வந்தது. அது எந்தஅளவுக்கு கனதியான இலக்கியத்தரம்வாய்ந்தது என்பது விமர்சனத்திற்குரியது. ஆனாலும் புகலிட எழுத்துக்களை கவனத்திற்கு கொண்டுவந்த முயற்சி அது. இதற்கு முன்பும் இதுபோன்ற முற்சிகள் நடந்தன. (ஐரோப்பிய எழுத்தாளர் ஒன்றிய வெளியீடுகள்). இந்தியா டுடே ஆண்டுமலரை முன்னோடியாகக்கொண்டு "கிழக்கும் மேற்கும்" "இனியும் சூல்கொள்" தொகுப்புக்களும் வந்துள்ளன. இரண்டிலுமே கனதியான விடயங்களும், சிறுகதைகளும் உண்டு.

இந்த பின்புலத்தினூடே அம்மா சஞ்சிகையை பாக்கலாம் என்று எண்ணுகிறேன். இந்த பின்புலம் அம்மா சஞ்சிகை விமர்சனத்திற்குத் தேவையான என்ற விமர்சனம் எழுவது தவிர்க்கமுடியாததே. ஆனால் இந்த பின்புலம் இல்லாமல் அம்மா இல்லை. "தேடல்" "ஓசை" வழிவந்தது "அம்மா" என்றும் சொல்லலாம்.

இனி, அம்மாவிற்குள் நுழைவோம். "படைப்பாற்றல் இல்லாத சமூகம் எழுச்சிக்கொள்ள முடியாது" என்ற வீரியம் மிக்க கோஷம். ஆனால் இங்கு படைப்பு என்பது சிறுகதை மட்டம்தானா என்ற கேள்வியும் தவிர்க்கமுடியாமல் எழுகிறது. உரைகல் பகுதிமட்டும் இதுவரை ஐரோப்பிய சஞ்சிகைகளில் வராத அளவுக்கு விமர்சனத்தன்மை கொண்டிருக்கிறது. கவிதையும், கட்டுரையும், கலைகளும் அம்மாவின் படைப்புக்குள் அடங்கவில்லையா? அம்மா பற்றி பலருக்கு பலவிமர்சனங்கள்; சிறுகதைக்குப்பின்னால் அம்மா ஒழிந்து கொள்கிறாள். அம்மாவிற்குச் சரியான அரசியற் தளம் இல்லை. இப்படி ஒரு சஞ்சிகை தேவையா? இப்படி.

தமிழ்சிறுபத்திரிகை வரலாற்றில், கவிதை, சிறுகதை, விமர்சனம், கட்டுரை என ஒவ்வன்றிற்குமே தனி இதழ்கள் வந்துதான் உள்ளது. அதுபோல இதுவும் ஒன்று என அம்மா சொல்லலாம். அப்படித்தான் ஒரு இதழ் வரட்டுமே! வரவேற்போம். மேலும், மேலும் விரிவுபடுத்தத்தாண்டுமோம். எந்த ஆரோக்கியமான முளைகளும் வளர உதவுவோம். அம்மா இந்த நான்கு இதழ்களிலும் சாதித்திருக்கிறாள். மூன்று நான்கு நல்ல தரமான சிறுகதைகள் வந்துள்ளது உண்மை. ஷோபாசக்தி அம்மாவில் எழுதியதன்மூலம் கவனிப்பிற்குரிய எழுத்தாளரானார். மற்பிரசுரம் செய்யப்பட்ட "தேவதைகளின் தேவைகள்" கவனிப்பிற்குரிய சிறுகதையானது.

இதழ்(1-3) பற்றிய விமர்சனங்கள் உரைகல்பகுதியில் வந்துள்ளதால் இதழ்-4 ஐ மட்டும் எனது பார்வைக்கு எடுத்துக்கொள்கிறேன். அ.செ.மு. பற்றிய குறிப்பு வந்துள்ளது.

வேறு இரண்டுமூன்று இடங்களில் இதைவிட விரிவாகவே பார்த்த ஞாபகம். இப்போது அ.செ.மு. உயிருடன் இருப்பதாக தகவலும் அவரது பேட்டியும் வாசிக்கக்கிடைத்தது. இருந்தும் அவர் பற்றி எழுதவேண்டிய தேவை உள்ளது.

எங்கள் மக்கள் மிகவும் நல்லவர்கள். அவர்களுக்கு இதற்கெல்லாம் நேரமில்லை. வாழும்போதே கவனிக்கப்பட வேண்டியவர்கள் இன்னும் நிறையப்போகிறார். உ-ம். பித்தன்.... நாங்கள் கவனிக்காமல் புறம்ஒதுக்கி அழித்த கலைச்செல்வங்கள் அதிகம்.

ராஜேஸ்வரி பாஸுப்பிரமணியத்தின் "நாளைக்கு இன்னொருத்தன்" சிறுகதைத்தொகுப்புக்கு அதிரடியான உரைநடைமூலம் ஷோபா சக்தி விமர்சித்துள்ளார். இவ்விமர்சம் ராஜேஸ்வரியைக் கொதிப்படையவே செய்யும். அவரின் ஆரம்ப எழுத்துக்காலங்களில் இதேதன்மையோடு நாகுக்காக யாராவது விமர்சனம் செய்திருந்தால் இன்னும் ஆரோக்கியமான கதைகள் கிடைத்திருக்கலாம். ஷோபா சக்தி சொற்களைக் கவனமாகப் பாவிக்கவேண்டும். கருத்தறிவையிலும் சில இடங்களில் எனக்கு முரண்பாடு உண்டு.

கடைகெட்ட கம்பனிலிருந்து கண்கெட்ட கண்ணதாசன்வரை என்று எதுகைமேனையோடு ஒரு வசனம் வருகிறது. அதில் வரலாற்று ரீதியாக இலக்கியங்களைப்பார்க்கும் பார்வை அடிபட்டுப்போகிறது. கம்பன் அவன் காலத்தில் வைத்துப்பார்க்கப்பட வேண்டும். வள்ளுவனுக்கும், இளங்கோவிற்கும், பாரதிக்கும் இது பொருந்தும். அதற்காக இவர்கள் விமர்சனத்திற்கு உட்படாதவர்கள் அல்ல. கண்ணதாசனை சொல்லலாம் கண்கெட்டவன் என்று. பாரதியின் முற்போக்கு விச்சை வளர்த்தெடுத்திருக்கவேண்டிய கண்ணதாசன் அதனைச்செய்யவில்லை என்ற காரணத்தால்.

ஷோபாசக்தி வீணை ரஞ்சனி மீது பாய்ந்திருக்கிறார். இது காலம்காலமாக நடக்கும் விவாதம்தான். ஒரு சிறந்த மொழிஆளுமையுள்ள ஆணைவிட ஒரு சிறந்த மொழிஆளுமையுள்ள பெண் தன் உணர்வுகளை சிறப்பாகப் பதிவுசெய்ய முடியும். தலித்தாக்கப்பிறந்த ஒருவன்தான் அந்த உணர்வை உணரமுடியும். மற்றவர்கள் புரிந்துகொள்ளலாம் உணரமுடியாது.

சிறுகதைகளை எடுத்துக்கொண்டால் இரண்டு மொழிபெயர்ப்புக்கதைகள்; பலிக்கடா, கரும்பு. இரண்டின் கருவும் ஒன்றுதான். பலிக்கடா இந்திய நடுத்தரவர்க்கச்சூழல், கரும்பு அமெரிக்க கறுப்பினச்சூழல். அந்தந்த சூழல்வாழ்நிலை யதார்த்தமாய் பதிவுசெய்யப்பட்டிருந்தாலும்

பலிக்கடாவின் முடிவு நேர்மையாக பதிவுசெய்யப்படவில்லை. அங்கு இந்திய கருத்தியல் பெண்ணே நிற்கிறாள்.

“தழும்புகள்” ஒரு சிறுவனின் மன உணர்வுகளை சொல்லவந்தவிடயம் முழுமையடையாதது போன்ற உணர்வு கதையை வாசித்து முடிக்கையில். ப. வி. ஸ்ரீரங்கன் “மழை”யை லாவகமாகச் சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால் கதை இன்னும் விரிந்து ஆழமாக்கக்கூடியது. “சூத்தாடிகள்” உருவகப்பாணியிலானது. நன்றாக வந்துள்ளது. ‘சிங்கள கமிசன் அறிக்கை குறித்தகுடான விவாதத்தில்.....’ என்ற வசனம் தவிர்க்கப்பட்டிருக்கலாம். அஜித்ராம் பிரேமீனின் (தருமு சிவராமு) கவிதைகள் பல வாசித்திருந்தாலும் அவருடைய சிறுகதைகள் வாசிக்கக்கூடக்கவில்லை. அங்குலிமாலா நல்லகதை.

மொத்தத்தில் அம்மா இன்னும் பலவிடயங்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். ஆரோக்கியமான கலை அரசியற்கட்டுரைகள் வெளிவர இடம் ஒதுக்கவேண்டும். (குறிப்பு : ஆரம்பத்தில், சஞ்சிகைகளின் பெயர்கள் தவிர்ந்திருக்கின்றன. இதுபற்றிய பூரண விபரங்களோடு கட்டுரையை முழுமைப்படுத்த ஆவல் உண்டு)

ச. தில்லைநடேசன்.
பிரான்ஸ்.

எம்மவர்களின் கதைகள் எட்டவேண்டிய கிலக்குகள் தொலைவில் நிற்கின்றன!

...அம்மா இதழ் -4 கிடைத்தது. நீண்ட கால இடைவெளியின் பின் பதில் எழுதுவதற்கு மன்னிக்கவும். யாழ்ப்பாணத்தின் இயல்பான எளிமையான நேர்ச்சிக்கனம் இல்லாத வாழ்க்கைக்குப்பழகிப்போனவனுக்கு, கொழும்பின் இயந்திரவாழ்க்கையையும், நேரத்திற்கும் பணத்திற்குமாக ரேஸ்ஒடுவதும் ஒருவருடமாகியும் சகஜமாகமறுப்பதே எழுதுவதற்கும் படிப்பதற்கும் நேரம் ஒதுக்கமுடியாததற்குக்காரணம்.

பலிக்கடா, மழை, கரும்பு ஆகிய மூன்றுமே பெண்களின் மாறுபட்ட வாழ்க்கைநிலைகளைக் காட்டி நின்று எழுது எண்ணங்களைத்தாண்டிவிடுகின்றன. பெண்கள் வட இந்தியாவில் வாழ்ந்தாலும் சரி, அமெரிக்காவில் வாழ்ந்தாலும்சரி அவர்கள் மென்மையானவர்களாயும், கடமையுணர்வு உள்ளவர்களாகவும் சகிப்புத்தன்மை நிறைந்தவர்களாகவும் வாழ்வதற்கு சமூகத்தால் வழிநடாத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்த வழிநடத்தல் சிலநேரங்களில்

மூர்க்கத்தனமாக நடாத்தப்படுகிறது. சிலவேளைகளில் கலாச்சார, பாரம்பரிய அழுத்தங்களால் அமைதியாக நடாத்தப்படுகிறது. அவ்வளவு தான் வித்தியாசம்.

ப.வி. ஸ்ரீரங்கனின் ‘மழை’ எழுது சமூகத்தின் உடைவை, ‘அம்மா’வின் தடம்பிரளும் வாழ்க்கையுடாக மாத்திரமின்றி, பணம்தேடும் யந்திரமாகிவிட்ட அப்பாவூடாகவும், இயல்பான வெகுளிக்குழந்தைகள் ஊடாகவும் காட்டுகிறார். நல்ல கதை. ஆனால் செதுக்கப்பட்டது போதாது.

பொதுவாக மொழிபெயர்ப்புக்கதைகள் நன்றாக இருக்கின்றன. எம்மவர்களின் கதைகள் எட்டவேண்டிய இலக்குகள் தொலைவில் நிற்கின்றன. காரணம் என்ன?

- படைப்பைச் செழுமையாக்குவதற்கு அக்கறை எடுக்காத அவசரக்கேவலமா?
- நல்ல படைப்புக்களோடு பரிட்சயமின்மையா?
- தொலைந்துபோன வாழ்க்கையையும், நாட்டையும் பற்றிய கழிவிரக்கத்தை பதிவுசெய்ய முயலும் உந்துதலா?

கின்னும் சிந்த மண்ணில் வாழும் நாங்களும், தமிழ் கிலக்கியமும், புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களிடம் எதிர்பார்ப்பது, சிறுந்துபோன அன்களது வாழ்வுபற்றிய ஒப்பாரிகளையும், பிணக்கணங்களுக்கும் அல்ல. அன்களது புதிய வாழ்விடமும், குழலும் புதிய கலாச்சாரப்பண்பாட்டுப்பின்னணியும், அன்களது வாழ்வை எவ்வாறு பாதித்திருக்கின்றன? ஊழல்களும், தழுவுல்களும் ஓரண்பாடுகளும் எவ்வாறு சமன் செய்யப்பட்டு புதிய அனுபவங்களைத்தருகின்றன என்பதையே எதிர்பார்க்கின்றோம்.

இடப்பெயர்வுகளும், பிரிவுகளும், புதிய வாழ்க்கைமுறைகளும் மனித இனத்திற்குப்புதியன அல்ல. வங்கதேசத்தவர்கள் இலங்கைக்கு வந்து பூர்வ மனிதர்களுடன் இணைந்து சிங்களம் தோன்றவில்லையா?

ஆங்கிலேயர்கள் அவுஸ்திரேலியாவிற்கு நாடுகூட்டப்பட்ட வில்லையா? ஆபிரிக்கர்கள் அமெரிக்காவிற்கு அடிமைகளாக அனுப்பப்பட்டபோதும் தலை நிமிர்ந்து நிற்கவில்லையா? லட்சக்கணக்கான வருடசரித்திரத்தைக்கொண்ட மனித இனத்திற்கு, எழுது வாழ்நாள் ஒரு சிறுதுளி. அழுது புலம்புவதால் ஒன்றும் ஆகப்போவதில்லை. கால ஓட்டத்தைப்பிரிந்து அதனை எதிர்கொண்டு

ஆழ்ந்துபோகாமல் நிந்திவந்ததால் தான் மனித இனம் அழிந்துவிட்டாமல் நிற்கிறது.

புலம்பெயர்ந்துள்ள சூழ்நிலையில் உங்கள் வாழ்வுக்கான போராட்டமும், அதைப்பதிவுசெய்யும் எழுத்தாளர்களும், அதைப் பிரக்கூபூர்வமாக வெளியிடும் ‘அம்மா’ போன்ற சஞ்சிகைகளும்தான் நிலைத்து நிற்கப்போகின்றன. உங்கள் முயற்சிக்கு எங்கள் வாழ்த்துக்களும், ஆதரவும் உண்டு.

அ. இரவியின் அ.செ.மு. பற்றிய நினைவுக்குறிப்பு மனதைத்தொட்டது. சச்சிதானந்தத்தின் கட்டுரை பயனுள்ளது. நூல் ஆய்வுகள் நன்றாகச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ‘உரைகல்’ பல பயனுள்ள தகவல்களையும், கருத்துக்களையும் வெளிப்படுத்தும் களமாகவருவது மகிழ்ச்சிக்கூரியது.

அன்புடன்
- எம். கே. எம்.
Dr. M. K. Muruganandan, 348, Galle Road, Colombo -6

மூன்று

குறாங்கட்டுரைகள்

யமுனா ராஜேந்தரன்

விமர்சகன் - படைப்பாளி - மனிதன்

அம்மா, சரிநிசர், காலச்சுவடு, நிறப்பிரிகை போன்ற தமிழக, இலங்கை மற்றும் புகலிட பத்திரிகைகளைத் தொடர்ந்து வாசிக்கிறவர்களால் சமீபத்தில் அவதானிக்கத்தக்க ஒரு விடயம்: விமர்சன எழுத்துக்கள் மிகுந்த சகிப்பின்மையையும் வன்முறையையும் மனசின் வன்மத்தையும் வெளியிடுவதாக ஆகியிருக்கின்றது. அனாமதேயக் கடிதங்களும் நாடகவிழாச் சிறப்பிதழ்களும் இந்தப்போக்கை ஊதி வளர்கின்றன. இதனது இன்னொரு பரிமாணமாகவே ஷோபா சக்தியின் விமர்சனத்தையும் என்னால் பார்க்க முடிகிறது.

காரணம் தான் என்ன? தாம் நம்பிவந்த விடுதலைக் கோட்பாடுகள் அனைத்துமே நெருக்கடிக்கு உள்ளாகியிருக்கின்றன. சுதாரித்துக் கொள்ளவோ சுயவிமர்சனத்துடன் படித்துக் கொள்வதற்கோ சிலருக்கு முடியாமல் போய்விட்டது. சிலருக்கு தமது நம்பிக்கைகளுக்கு வெளியே நிலவுகிற யதார்த்தங்களை உள்வாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. தமக்குள்ளேயே சில வரையறைகளுக்குள் வரமுடியாதவர்கள் தமதுநிலை குறைந்த நம்பிக்கைகளுக்கு மாற்றாக இருப்போர் அனைவரையுமே எதிரிப் பட்டியலில் முத்திரையிட்டு தாக்கி விசுக்கிறார்கள். இனிமேல் இலக்கிய மேடைகளில் வன்முறை நிதர்சனமாகிவிடுமளவு எழுத்துக்களில் வக்கிரமும் வன்மமும் நிறைந்தவிட்டது.

சிலருக்கு என்றமே கோட்பாடுகள் என்பதின் மீதோ சுயபடிப்பின்மீதோ அக்கறையில்லை இலக்கியப் பிரச்சனைகளை நட்பு மற்றும் உறவுப் பிரச்சனைகளாகவே புரிந்திருக்கிறார்கள். நட்பு என்பது இங்கு இலக்கிய கலாச்சார விசயங்களில் முதலு தடவிக் கொடுப்பது என்றுதான் புரிந்து கொள்ளப்படுகிறது. கோட்பாட்டு ரீதியிலான சர்ச்சைகளை மேற்கொள்வதை விட இத்தகைய சூழலில் தனிநபர் ரீதியிலான தாக்குதல்களே இலக்கிய நியாயங்களாகிவிடுகின்றன.

மேலும் விமர்சகன் என்பவன் ஒரு தனிப்பட்ட வகையிலான ஐந்துவோ பிரம்படிஆசிரியனோ தொழில் ரீதியிலான அதிகாரியோ இல்லை. விமர்சகன் படைப்பாளி பல்வேறு தொழில்கள் சம்மந்தமான ஆளுமைகள் வேலைபிரிவுகள் தொடர்பான நமது கருத்தாக்கங்கள் அனைத்துமே பிளவு பட்ட சமூகத்தின் விகாரங்கள் தான். மனிதவிடுதலையைக்கோரி நிற்பவர்களுக்கு இந்தப்பிரிவுகள் அனைத்துமே அர்த்தம் அற்றவை. என்னளவில் நான் தேர்ந்து கொள்கிற செயல்தளங்கள் அனைத்துமே தற்காலிகமானவை. ஒன்றின் பகுதியானவை. அது சினிமா விமர்சனமோ கவிதை மொழியெய்ப்போ சிறுகதையோ கவிதையோ தத்துவக்கட்டுரையோ அரசியல் கட்டுரையோ எதுவாயினும் எனது தேர்வுகளுக்கான அடிப்படையில் பெரிய வித்தியாசமில்லை. பிளவுண்ட உலகின் ஆளுமை; முழுமை நோக்கிய பிளவுண்ட ஆளுமை. படைப்புக் காரியத்தில் மிகுந்த சமநிலையுடன் இயங்கும் ஷோபாசக்தி விமர்சனமென்று வருகிறபோது மட்டும் ஏன் தனிநபர் தாக்குதலுக்கு இரங்கி வன்முறையைக் கையாளுகிறார் என்பதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. எழுதுகிறவனுக்கு எதிரியார் நண்பன் யார் எனத் தெரிந்து கொள்வது முக்கியம். தீவிர இலக்கிய அக்கறை கொண்டு கோட்பாட்டுச் சர்ச்சை புரிவோர் என இயங்குபவர்கள் அனைவருமே எமக்கு மிக அருகில் தெரிந்து கொள்ளக்கூடியவர்கள்தான். புலம்பெயர் சூழலில் அனேகமாக படைப்பாளர்கள் 100பேர், வாசகர்100பேர் என தீவிர இலக்கியச் சூழல் இதைத்தாண்டி போக முடியாது.

பாலுறவு பற்றிய பிரம்மைகள் குடும்ப அமைப்பு பற்றிய பிரம்மைகளை எமது தீவிர இலக்கிய வாதிகள், நாடகக்காரர்கள், விமர்சகர்கள், கவிஞர்கள், கதாசிரியர்கள் எல்லோரும்தான் கட்டிக்காக்கிறார்கள். அதற்கு மரபு ரீதியிலான தனிநபர் காரணங்களும் உண்டு சமூக நெறிகள் தொடர்பான மனத்தடைகளும் உண்டு. படைப்பாளிகளை

தாம் தனிப்பட்ட முறையிலும் அறிவோம் என்பதால் இவைகளை நாம் எல்லோருக்குமே பொருத்திப்பார்க்க முடியும். பாலியல் குடும்பம் ஆண், பெண் உறவு குறித்த போலித் தனங்களிலும் தரைகளுக்குள்ளும்தான் நாம் வாழ்கிறோம். ராஜேஸ்வரியும் இந்த சமூக நெறிகள் தனிநபர் பிரச்சனைகளை முற்றிலும் பாதுகாத்துக் கொண்டோ அல்லது முற்றிலும் மறுதலித்தவிட்டோ போக முடியாது.

இலக்கியம் பற்றிய புரிவும் சரி, கோட்பாடு பற்றிய சர்ச்சைகளும் சரி இங்கு தீவிர தளத்தில் இயங்கவில்லை. மிக மிக மேற்குப்பாங்காகப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அனேகமான படைப்பாளிகளிடம் தகவல் தொழில் நுட்பம் கல்விதிறைசார் படிப்பு, பொதுப்பதி தளத்தில் அறியப்படும் கருத்தால்கள் போன்றவைதான் ராஜேஸ்வரியை உருவாக்கியிருக்கின்றன. ராஜேஸ்வரி மட்டுமல்ல நமது பெரும்பாலான படைப்பாளிகள் இத்தகைய உலகக் கண்ணோட்டத்துடன்தான் எழுதுகிறார்கள். தமிழகத்தில் தீவிரமாக நடைபெற்றுவரும் கதை மொழி, மொழியில் அதிகாரம் தொடர்பான விவாதங்களை இவர்கள் உள்வாங்கிக் கொண்டதற்கான சான்றுகளே இல்லை. மாக்ஸ்யம் தொடர்பான ஆழப்படிப்புகள் ராஜேஸ்வரியிடம் மட்டுமல்ல அனேக படைப்பாளிகளிடம் இல்லை.

ராஜேஸ்வரி சிறுகதைகளை வெறுமனே பிரச்சாரமாகவோ, தன் எளிச்சலை வெளியிடும் சாதனமாகவோ, பாதிக்கப்பட்ட பெண்களுக்கு உபதேசிக்கும் சுவிசேசமாகவோ, அறிவுறுத்தலாகவோதான் புரிந்திருக்கிறார். உலகையும் மனிதரையும் இலக்கியம் புரிந்து கொள்ளப்பட்டபடிதான் படைப்பில் வெளியாகும். ஆகவே சமூகம், கோட்பாடுகள் நமது தமிழ்ச் சமூக குடும்ப அற நெறிகள் அரசியல் பற்றிய நிலவும்குழலை கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளாமல் ராஜேஸ்வரியை தனிப்பட்ட முறையில் இலக்கியத்தை முன்வைத்து தாக்குதல் தொனியில் தகர்ப்பது நியாயமாகப்படவில்லை.

ரஞ்சனியின் கவிதைபற்றிய நையாண்டி மிக மிக விகாரமான தொனியில் அமைந்தது. படைப்பு மற்றும் வாழ்வு மனிதன் பற்றிய ஷோபாசக் தியின் அனுகு முறையே எனக் கு சந்தேகத்திற்குரியதாகின்றது. வெறுமனே சகட்டுமேனிக்கு நக்கல் செய்து விட்டுப்போவது ஒரு படைப்பாளிக்கு நாகரிகமானதாகவோ மனோவளர்ச்சி கொண்ட நடைமுறையோ அல்ல. தனது இருத்தல் கெட்டித்தட்டிப்போன நெறிகள், கோட்பாடு, மரபு போன்றவற்றால் உருவாக்கப்படுவதற்கு எதிரான ஒரு ஜீவனின் எதிர்ப்பை நெருக்கடிபட வெளியிடும் கவிதை அது. இதை பெண்ணுக்கு மட்டும் நீங்கள் பொருத்திப்பார்க்கத் தேவையில்லை. அதற்கு அப்பாலும் தன் குழந்தைக்கும் ஒரு ஏறும்பிற்கும் கூட இக்கவிதையைப் பொருத்திப்பார்க்க முடியும். சக மனிதன் சக ஜீவன்கள் நமக்கு வெளியிலான சகலத்தையும் நாமே அதன் மீது, அவன் மீது திணிக்கும்போது சுய அனுபவமும் சுய எதிர்ப்பும் கொண்ட இருத்தலின் சோகத்தை வெளியிடுவது.

புகலிட பெண்ணியவாதிகளின் கோட்பாட்டுப் புரிதல் சம்மந்தமான ஷோபாசக் தியின் கோபம் தான் இப்படி வெளிப்பட்டதாகக்கொள்ளமுடிகிறது. ஆயினும் நிதானம் வேண்டும். பொறுப்புடன் எழுதி நிறுவ வேண்டும் இச்சூழலில் இரண்டு விசயங்களை நான் வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.

வெறுமனே மேற்போக்காக எந்தவிதமான தீவிரமான படிப்பின்றி இலக்கியம் பற்றி புரிதல்கள் இன்றி படைப்பாளிகள் கருத்து வெளியிடும் முன்பு தெரிந்து கொண்டு பேச வேண்டும். ராஜேஸ்வரிக்குமட்டுமல்ல மார்க்ஸியத்தை விமர்சிக்கும் சகலருக்கும் இது பொருந்துமென நினைக்கிறேன். விமர்சகன் ஒரு தனிப்பிரிவினன் என்னும் மயக்கம் கலைய வேண்டும், அதே போல் விமர்சகன் முதுகு சொறிவதையும் எழுத்து வன்முறையையும் விட்டு திறந்த மனத்துடன் வெளியே வந்து குறிப்பான விசயங்களை முன்வைத்து குறிப்பான விவாதித்தலில் ஈடுபட முன்வரவேண்டும்.

இன்றைய சூழல் அவசரமாக இதனைக்கோரி நிற்கிறது

ஒன்பது கதைகளும்

குடும்பம் மற்றும் தேசம் குறித்த

புனிதங்களும்

இலக்கியத்திற்கு மிக மிக அடிப்படையானது திரைபோடாத நேர்மை.

இலக்கியம் என்ன செய்கிறது? பிற மனிதரைப் பரிவுடன் புரிந்து கொள்ள உதவுகிறது. என்னை சுயதரிசனம் செய்து கொள்ள தூண்டுகிறது. இலக்கியத்தின் குணம் கோபம் கொள்வது அல்ல என்று தோன்றுகிறது. இலக்கியவாதி மனிதர்களிடையில் வன்மத்தை விதைக்கத் தேவையில்லை. நொருங்கிக்கிடக்கும் உலகில் மனிதர்களுக்கிடையில் மனித இயல்பான அன்பையும் சுதந்திரத்தையும் புரிதலையும் ஒத்திசைவையும் விதைக்கவே அவன் தேவை. இலக்கியம் விஞ்ஞானத்தின் கண்டுபிடிக்கும் பணியையோ தத்துவம் செய்வது போல வாழ்க்கைக்கு அர்த்தம் கண்டுபிடிக்கும் வேலையையோ மதவாதியோ உபதேசம் செய்வதையோ அரசியல்வாதி போல் தீர்வுகள் சொல்வதையோ செய்யமுடியாது. இவை எல்லாம் இல்லாததாலேயே இலக்கியம் மனிதரின் ஆன்மாவுக்குள் சென்று பேசுகிறது. பாசாங்குகள் அற்று இலக்கியம் நிர்மலமானது. நிர்வாணமானது பூச்சுக்கள் அற்று இலக்கியம். இலக்கியத்திற்கு மிக மிக அடிப்படையானது திரைபோடாத நேர்மை. நேர்மையற்ற மனிதர்களை இந்த நேர்மைதான் உலுக்குகிறது. ஆகவேதான் ஐன்ஸ்டீன் Why socialism என்று கேட்டான். அனுகுண்டு விசப்படும்போது பியானோவினால் கண்ணீர் உகுத்தபடி

புலம்பினான்.

இலக்கியத்தின் தனிக்குணமும் அறுதிக்குணமும் பிற மனிதரைப் புரிந்து கொள்ள உதவுவதும் நம்மை சுயதரிசனம் செய்து கொள்ள உதவுவதும் தான்.

விமர்சகன் என்பவன் யார்? தொழில்துறைப் பிரிவுகள்தோல அதுவும் ஒரு உத்தியோக பூர்வமான ஸ்தானமா? சமூகமாற்றத்தில் நம்பிக்கையுள்ள செயல்பாட்டின் பிரிவுகளை தாண்டிச் செல்கிறவன். சுயகல்வி, சுயதேடல் . உள்ளவனுக்கு எழுத்தாளன் கலைஞன் விமர்சகன் சிறுகதையாசிரியன், கவிஞன், நாடகக்காரன், தத்துவவாதி, இசைக்கலைஞன், ஓவியன் என்ற பிரிவினைகள் இல்லை. தனது வாழ்காலத்திற்குள் இவற்றிற்கிடையிலான இணைப்புக்கண்ணியைக் கண்டுகொள்கின்றவனே மனிதன். விமர்சகன் பிறரை ஏசுகிறவன் அல்லது சட்டாம்பிள்ளை ஆசிரியர் ஸ்தானத்தில் இருக்கவில்லை என்று நம்புகிறேன். சார்த்தர் The Complete man of his age என்றான். இதன் பொருள் குவீரா என்கிற மனிதன் வரலாற்றில் அனைத்து அர்த்த சாரங்களையும் தனக்குள் கொண்டு வாழ முயற்சித்தவன் என்பதுதான்

வாழ்வு மற்றும் கலை இலக்கியம் மனிதர்கள் குறித்த எனது புரிதலும் அனுகுமுறையும் இதுதான். தொகுப்பில் நுழைவதற்கு முன், கதைகள் பேசும் வாழ்வு குறித்த முன் அபிப்பிராயங்களைத்தான் முன்னுரைகளும், அறிமுகங்களும் உருவாக்குகின்றன. பதிப்பாசிரியர் அனூரா, முன்னுரையாளர் இ.பா, சிறுகதையாசிரியர் செல்வராஜன் இவ்வாறு சிறுகதைகள் மற்றும் ஈழத்தமிழர் வாழ்வுகுறித்து அபிப்பிராயங்களை முன்வைக்கிறார்கள்.

இ.பா குடும்பம் என்னும் அமைப்பு எமது வாழ்வில் எய்தும் புனிதத்தன்மை பற்றி பேசுகிறார். மேற்கத்தியர்களின் தற்காலிக வாழ்க்கை மதிப்பீடுகளின்படி நமது நிரந்தர மதிப்பீடுகளை புரிந்து கொள்ள முடியாது என்கிறார். அதேவேளை எமது அளவுகோல்களை அவர்களுக்குப் பொருத்துவது தகாது என்கிறார். அனூரா ரிச்சாட்டாக்கின்ஸின் Selfish gene வழி உறவுகள் பாசம் போன்ற ஜீன்ஸ் தனது சுயநலத்தை காத்துக்கொள்ளும் வழி என்பது சிந்திக்கத்தக்கது என்கிறார். குடும்பம் என்கிற அறிவியல் மதிப்பீடுகள் அதன்மீதான விமர்சனப்பார்வை என நம்மை சிந்திக்கத் தூண்டுகிறார்கள் இ.பாவும் அனூராவும். அனூராவின் பார்வை ஜீன்ஸின் உருவாக்கத்தில் சொல்லப்படும் பொருளியல் அரசியல் அறிவியல் தன்மைகளை விமர்சனப்பூர்வமாக பார்த்ததாகத் தெரியவில்லை. இ.பா.வினுடையது அவதானங்கள் மட்டுமே. செல்வராஜனது குடும்பம் சம்மந்தமான மதிப்பீடுகள் மட்டுமல்ல தேசம் சம்மந்தமான அவரது மதிப்பீடுகளும் புனிதமானவைதாம் சமூகப்பிரச்சனைகள் அக்கறைகள் தான் அவரை எழுத தூண்டுகின்றன. முதலில் முழுமையாக உள்வாங்கும் வரை முடங்கியிருப்பது நன்று என எண்ணியிருக்கிறார். பிற்பாடு எமது முரண்களை சொல்வது இலக்கியக் கௌரவத்தையும் அங்கீகாரத்தையும் தருகிறது என்பதால் எழுதத் தூண்டியதாகச் சொல்கிறார். எதை எழுதத்தொடங்குகிறார்? போலியான மேலோட்டமான வாழ்க்கை ஆன்மீகத் தேடல் போன்றவற்றை பேசத் தொடங்குகிறார்.

செல்வராஜனுக்கும் இலக்கியம் என்பது போலித்தனமற்ற நேர்மை என்பதாகவும் ஆன்மீகத்தேடல் என்பதாகவந் தான் தெரிகின்றன. வரலாறு சமூகவியல் விஞ்ஞானம் மதம் தத்துவம் எல்லாமும். இதில் இலக்கியம் எங்கே வேறுபடுகிறது? இலக்கியம் அடிப்படையில் உபதேசிப்பதில்லை புறக்காரணிகளைப்போல் திட்டங்கள முன்வைப்பதில்லை அரசியல் வாதியோல் பிரச்சாரம் செல்வதில்லை.

என்னளவில் செல்வராஜனின் ஏழுகதைகள். உபதேசம் செய்கிறது திட்டங்களை முன்வைக்கிறது பிரச்சாரம் செய்கிறது. முன் அபிப்பிராயங்களை கொடுத்து மனிதர் தொடர்பான தீர்ப்புகளை உருவாக்கிறது. மனித உறவுகளின் நொருங்கல்கள் தொடர்பான புரிதல் பெறுவதற்கும் எமக்குள்ளான சுயதரிசன உணர்வுக்கும் இம்முறைகள் நிறைய சங்கடத்தைத் தருவன.

விடியாத இரவுகள்தொகுப்பில் ஒன்பது கதைகள் உள்ளன. குடும்பம்

என்னும் அமைப்புகளைந்து போவது தொடர்பான அதிர்ச்சியும் தமது எதிர்காலம் குறித்த அச்சமும் குறித்த கதைகள் மூன்று: புதிய தலைமுறை (ஸ்டீவ் - ஜான்பாபு) அச்சங்கள் (தாமோ-விஸ்வம்-கீதா-மனைவி) விடியாத இரவுகள் (குமரன்-பவானி) ஆகியன இக்கதைகள். இன்னும் மூன்று கதைகள் தாய்நாட்டில் நிலவும் தனிமைத்துயரம் குறித்த கதைகள். கூண்டுக்கு வெளியே (துளசி-ரமணன்), திரும்பிவந்தமை (முத்தையர்), அப்பா (விமலன்-சங்கரப்பிள்ளை) போன்றன இக்கதைகள். இரண்டு கதைகள் வந்துசேர்ந்த நாட்களில் போலியான இரட்டை வாழ்க்கையையும், அரசியல் பிரக்ஞையற்ற சுயநலமனிதர் குறித்தவை. தொடரும் போராட்டங்கள் (அர்ஜூன்), கனவு சுகங்கள் (ரமேஷ், வாணி, கணேஷ்-அங்கிள், அன்டி) அக்கதைகள். ஒரே ஒரு கதை பாரம்பரிய ஆண்பெண் உறவு பொறுப்புக்கள் மதிப்பீடுகள் மற்றும் மாறிவரும், தேசிய அரசியலில் அவர்களது இயல்புகளைப்பற்றி மறுமதிப்பீடு செய்கிறது. அக்கதை : இரு கட்சிகளுக்கும் பொது (தம்பையர் விசாலமகன்)

இக்கதைகளில் எண்ணப்பாதித்தவை இலக்கியத்தின் தனித்துவமான மனிதப்பரிதலும் சுயதரிசனமும் கொண்டவை என்று நான் கருதுகிறவை இரண்டுமே இரண்டு கதைகள்தான். அவை : திரும்பி வந்தமை, அப்பா என்னும் கதைகள். அதன் ஆன்றமைந்த உணர்ச்சிச்சித்தரிப்பிற்காக, அதில் வெளிப்படும் தனிநபர் தேர்வு பொறுப்பு ஏற்படுத்தும் கணமனநெகிழ்வுக்காக, மனிதர்களுக்கிடையில் அன்புப்பயிர்வளர்க்கும் அதனது புரிந்துணர்வுக்காக இக்கதைகள் எனக்குப் பிடிக்கின்றன. இக்கதைகளில் உபதேசங்கள், கட்டளைகள், திட்டங்கள், வரையறைகள், பிரச்சாரங்கள் என ஒற்றைப்பரிமாணத்தொனி இல்லை.

பிற ஏழு கதைகளிலும் இந்தப்பண்புகள் இருக்கின்றன. மேலும், எழுதுபவனின் மதிப்பீடுகள் கதைசொல்லலில் வெளிப்படும் சித்தாந்தம் - வரலாற்று வழி - மொழிவழி செயற்படும் ஆதிக்கம் - எதுசரி எது பிழை என்பது தொடர்பான தீர்ப்புக்கள் போன்றவை குறித்த கதாசிரியரின் பிரக்ஞையின்மையும் இக்கதைகள் இலக்கிய அனுபவம் தருவதற்கு தடங்கல்களாகி விடுகின்றன.

என்னைப்பாதித்த இரண்டு கதைகளை, அதாவது கலை அனுபவத்திற்காக உங்கள் முன் வைக்கின்றேன். இக்கதைகள் குற்றம் சுமத்துவதை தன் தொழிலாகக் கொள்ளவில்லை. மனிதர்களுக்கிடையில் புருந்து சார்பு நிலை எடுத்துக்கொண்டு மனிதப்பரிதல் தொடர்பான நமது சமநிலைக்குலைவைக் கோரவில்லை. இக்கதைகள் குறித்து எனது கருத்துக்கள் கூட முன் அபிப்பிராயங்களை ஏற்படுத்திவிடுமோ என நான் அஞ்சுகிறேன்.

இந்த ஒன்பது கதைகளில் ஏழுகதைகள் ஆசிரியருக்குள் இருக்கக்கூடிய குடும்பம் மற்றும் தேசம்பற்றிய புனிதங்கள் குறித்தபிரம்மைகளைப்போற்றி நிற்கும் தன்மை கொண்டவை. இலக்கியத்தில் புனிதம் மனிதர்களைக் குற்றம் விலக்கிப்பாப்புகூ தானேஒழிய, புனிதங்களை சமூகத்தின் பெயரில் நன்காட்ட மனிதர்களைக் குற்றவாளிகள் ஆக்குவதல்ல. இங்கிலாந்தின் மயக்காவஸ்க்கி என்று சொல்லப்படும் அட்ரியன் மிச்சலின் கவிவார்த்தைகளில் இலக்கியத்தின் நோக்கம் இவ்வாறானதுதான் என்று கருதுகின்றேன்.

தனது குழந்தையைக்கொலை செய்துவிடுகிறாள் ஒருதாய். எதிர்வினைகள் நாம் எதிர்பார்ப்பவைதான். சட்டம், அறநெறிகள், தத்துவம், அரசியல், மதம் போன்றன பார்க்கும் பார்வை வித்தியாசங்கள் நாம் எதிர்பார்க்கக்கூடியவைதான்.

மிட்சல் என்னகோருகிறார்?

அவளை வெறுக்கவேண்டாம். அவளுக்கு வாழ்நாளெல்லாம் மறுக்கப்பட்ட அன்பை முடிந்தால்

உங்களால் முடிந்தால் கொஞ்சம் கொடுங்கள். அவளை வெறுக்கவேண்டாம்.

○

(இரண்டாவது கட்டுரை, 18.01.98 அன்று இலண்டன் வாஸ்த்தாம்ஸ்ரோவில் நடைபெற்ற வெளி புத்திரிகை சார்பிலான புத்தகவெளியீட்டுவிழாவில் வாசிக்கப்பட்டது.) விடியாத இரவுகள், கோவிஜார் செல்வராஜன், மித்ரா பட்ளிகேஷன்ஸ் 1997 375 / 8-10 Arcot Rd, Chennai - 600024, India (விலை குறிப்பிடப்படவில்லை)

ஒலிப்பு: அப்பா அன்டி (இந்தியா)

யதார்த்தம்

பாசீசம்

பயங்கரப்படுத்துதல்

அம்மா-4 பற்றி இரண்டு விசயங்கள் சொல்லத்தோன்றுகிறது. ஒன்று கதைகள் குறித்த விவாதம் பற்றியது. மற்றது புவனனின் தழும்புகள் பற்றியது.

சிவலிங்கம் சிவபாலனின் 'மலர்வு', பொ. கருணாஹரமூர்த்தியின் 'பகையேயாயினும்' இரண்டும்பற்றி பார்த்திபன் தொலைபேசி உரையாடலில் 'நாசிக்கதை' என்று சொல்ல கருணாஹரமூர்த்தி அவரது கதை 'யதார்த்தம்' என்றிருக்க, சிவலிங்கம் சிவபாலனின் கதை 'எங்களது பார்வைதான், மிகைப்படுத்தலல்ல' என்கிறார் புவனன்.

இவ்வாறான அபிப்பிராயங்கள் இவ்வகையில் மேற்போக்காக வைக்கப்படுவது ஏற்படையதல்ல என்று தோன்றுகிறது. நாம் மறுபடி பாசிக்கருத்தியல் பலம்பெற்றுவுகிற ஒரு சூழலில் வாழ்கிறோம். பிற மூன்றாம் உலகத்தவர் பிறப்பாடுகள் பற்றிய நமது புரிதல் என்ன என்கிற கேள்வியும் இருக்கிறது. பார்த்திபன் ஏன் இக்கதையினை நாசிக்கதை என்கிறப்பிடுகிறார் என விளக்கவேண்டும். அதைப்போலவே 'யதார்த்தம்' என்கிற சொல்லோ, 'எங்களது பார்வை' என்கிற சொல்லோ கருத்தியல் வரையறைகள் (Ideological Limitations) கொண்டவை தான். விளிம்புநிலை மக்கள், மற்றக்கலாச்சாரங்கள் சிறுபான்மை மக்களின் பிரச்சினைகளை நிராகரித்த கலைக்கொள்கையாக 'யதார்த்தம்' இன்று விமர்சனத்துக்குள்ளாகியிருக்கிறது. யதார்த்தம் என்னும் கருத்தமைவு பொதுப்பதி போன்றதுதான். அதன் ஆழ்தளத்தில் வேறு அத்தங்களை தேடிப்பார்க்கத்தரத்தக்கது. ஆகவே 'யதார்த்தம்' என்பதை கருணாஹரமூர்த்தியும், 'எங்களது பார்வை' என்பதை புவனனும், சிவலிங்கம் சிவபாலனும் விளக்கவேண்டும்.

தற்போது மொழி செயற்படும் நனவிலி மனநிலைகூட பிரக்ஞையுடையவான தர்க்கவளர்ச்சியின் வெளிப்பாட்டு நிலைதான் என்று உரைப்படுகிறது. ஆகவே மொழிவழி வெளிப்படும் கருத்தியல் பற்றியும் நாம் கவனம் கொள்ளவேண்டும். இவ்வாறாக கருணாஹரமூர்த்தி, சிவபாலனின் கதைகளில் யதார்த்தம் மற்றும் எங்களது பார்வை பற்றிய அவர்களது கருத்தியல் செயற்பட இடமுண்டு.

சம்பந்தப்பட்ட மூவரும் இதைப்பற்றி எழுத்தில் வைக்கவேண்டுமெனக்கேட்டுக்கொள்கிறேன். நமக்கிடையில் ஒரு துரிதடிவச்சமான சூழல் நிலவிவருகிறது. மேடையில் தனிப்பட்ட உரையாடல்களில் தொலைபேசியில் பெருவாரியாக அபிப்பிராயங்களை முன்வைக்கிறோம். ஆனால் அவற்றைப் பொறுப்புடன் எழுத்தில் முன்வைக்கவேண்டுமென்கிற குறைந்தபட்ச நாகரீகம் இல்லாமல் செயற்படுகிறோம். இது ஆரோக்கியமானதல்ல.

புவனன் தழும்புகள் கதையை இத்தகைய ஆழ்ந்த உணர்வுடன் உளரிலிருந்து எழுதியிருக்க வாய்ப்பில்லை. நேற்கத்திய

குழந்தைகளுக்கும், நமது குழந்தைகளுக்கும் ஒருபாரிய வித்தியாசத்தை என்னால் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

அது எம் குழந்தைகளின் நம்பிக்கையின்மை, தமது அபிப்பிராயங்களை தனிநபர் ஆளுமையுடன் முன்வைக்கத்தயங்கும் நம்பிக்கையின்மை. முற்றிலும் பிறர்க்குப் பயந்துபோதல். இதுதான் நாம் வளர்ந்த பின்பும் நம்மைத்தொடர்ந்து வருகிறது மேற்கத்திய ஆதிக்கம், மேல்வர்க்க ஆதிக்கம் நிறைந்தகுழலில், இதனாலேயே ஒடுக்குமுறைக்கருத்துக்கள் நம்மைத்தொடர்ந்து அமுக்கி வைத்திருக்கின்றன.

நம்முடைய சமூககுழலில், இது குழந்தைகளை 'கிலிகொள்ள வைத்துப் பயமுட்டுதல்' (terrorised) என்னும் வகையில் செயற்படுகிறது. நமது ஆசிரியர்கள், பெற்றோர்கள், கடவுள்கள் (ஒழுக்கத்தின் பெயரில்) இதையேதான் குழந்தைகளுக்குச் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

இங்கிலாந்தில் Free Association Books என்னும் அமைப்பு மனோவியல் பகுப்பாய்வில் மார்க்ஸியநோக்கை இணைத்து வெளியிட்டிருக்கம் ஒரு நூல் Children as Individual (தனிமனிதர்களாக குழந்தைகளை அணுகுதல்) என்னும் நூல் மூன்று பதிப்புக்கள் விற்றுத்தீர்த்திருக்கிறது.

குழந்தைகளின் உலகுக்கென, அதற்கென ஒரு தர்க்கவளர்ச்சியுண்டு. அதற்கென கதையுலகம், கவிதையுலகம், விஞ்ஞானஉலகம், கற்பனையுலகம், அனுபவ உலகம் உண்டு. இந்த ஆளுமையை நமது சூழலில் ந்திபோதனை என்னும் பெயரில், பயமுட்டுதல் பயங்கரப்படுத்துதல் என்னும் வழிமுறைகளால் அழித்துவிடுகிறோம்.

தமும்புகள் கதை இத்தகைய பயங்கரம்பற்றிய பதியை மொழியாலே கட்டிச்செல்கிறது. கதையைப்படித்து முடித்தபோது அந்தச்சிறுவனின் பீதி என்னையும் ஆட்கொண்டுவிட்டது. மகிழ்ச்சியூட்டுவது போலவே பீதியூட்டுவதும் இலக்கியத்தின் ஒரு இலக்குதான். இலக்கியம் பீதியூட்டி விழிப்பறைவைக்கிறது. தமும்புகள் இத்தகைய விழிப்பைத்தந்த கதையென உணர்கிறேன்.

அட்டைப்படம்.

நன்றி.

Le Calendrier des Arts Harenberg 1992 'ஆயிரக்க வாணம்'

அனைத்து வித திரிபுவாதங்களுக்கும் எதிராக சமர்

«SAMAR» 87, Rue de Colombes 92600 Asnieres Sur Seine, France

சீத்திரை முதல் வெளிவருகிறது!

அவ்வை

கலைகிலக்கிய இதழ்

தொடர்புகளுக்கு : A. Thevathasan

4, Place Roger Salangro, 95140 Garges les Gonesse, France.

விரைவில்....

பித்த

- தேடலும் அறிதலும் -

ஓர் சமூக

அசைவியக்கத்திற்கான

விமர்சன - ஆய்வு

இதழ்

தொடர்புகளுக்கு :

Yogan Kannamuthu, 19, Rue Reuilly, 75012 Paris, France

அம்மம்

- 48 -

ஆஸ்கார் வைல்ட் அயர்லாந்தைச் சேர்ந்த நாவலாசிரியர். நாடக எழுத்தாளர். 1854ஆம் ஆண்டு பிறந்த அவர் எழுதிய ஒரே ஒரு நாவல் டோரியன் கிரேயின் சுயசரிதம் (The portrait of Dorian Grey) அவர் எழுதிய இரண்டு புகழ்பெற்ற நாடகங்கள் முக்கியம் இல்லாத பெண் (A Woman of No importance 1893) மற்றும் நேர்மையாக இருத்தலின் அவசியம்; (The impotence of Being Earnest -1895) ஆகும். விக்டோரியன் அறிவியல் மதிப்பீடுகளின் மீதான இவரது தாக்குதல்கள் இவரை மிகுந்த சர்ச்சைக்குரியவர் ஆக்கின. 1882ஆம் ஆண்டில் இவர் மேற்கொண்ட அமெரிக்கப்பயண உரைகள் இலக்கிய வட்டாரங்களில் அதனது விக்டோரியன் எதிர்ப்பு அரசியலுக்காக பிரசித்தமானது. 1895ஆம் ஆண்டு சமாலுறவாளர் என்று குற்றம் சாட்டப்பட்டு இரண்டு ஆண்டுகள் சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டார். அதற்காக சமீபத்தில் பிரிட்டன் நீதியமைப்பு மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டது. வைல்ட் 1900ஆம் ஆண்டு மிகுந்த தனிமை உணர்விலும் அதுதந்த வேதனையிடையிலும் மரணமுற்றார். 1997ஆம் ஆண்டு அவர் பற்றிய முன்னாள் திரைப்படம் வெளியாகி இருக்கிறது. WILDE எனும் பெயரிலேயே அப்படம் வெளியாகி இருக்கிறது. ஆஸ்கர் வைல்ட் ஒரு காலத்தில் அவர் எழுதும்பாணிக்காகவும் நையாண்டிக்காகவும் போற்றப்பட்டார். கலை கலைக்காக என்ற விவாதத்துக்கு துணையாக அவர் பெயர் அதிகம் பாவிக்கப்பட்டது. சமீபகாலத்தில் அவர் ஒரு சமாலுறவு வீரப்பிரதிமையாகச் சித்தரிக்கப்படுகிறார்.

இந்த ஆரவாரங்களில் அவரது சோசலிஷ் அரசியலும், கலைகலைக்காக என்ற அவரது கோஷம், அதிகாரவர்க்க வாழ்வுக்கு எதிரான தனிநபர் சுதந்திரமும் தேசிய உள்ளடக்கமும் மறைக்கப்படுகிறது. அதிகாரவர்க்க விக்டோரியன் மதிப்பீடுகளுக்கு எதிராக அவர் சரணடைந்த கலை, மக்களுக்கான பொறுப்புணர்விலிருந்து விலகிய கலை இல்லை. முதலும் இறுதியுமாக ஆஸ்கார் வைல்ட் தேடிச்சென்ற கலை, புதிய சமூகத்தை விளைந்த கலை. அதிகாரவர்க்க விக்டோரியன் வாழ்க்கைக்கு எதிரான கலைக்கத்தில் விளைந்த கலை. அவ்வகையில் ஆஸ்கார் வைல்ட் அதிகார வர்க்கக் கலைக்கு எதிரான கலைஞன்.

ஆஸ்கார் வைல்ட் மீது வைக்கப்பட்ட குற்றச்சாட்டு ஆண் விபச்சாரத்துக்கு ஒரு மேட்டுக்குடியனைத் துண்டுகிறார் என்பதாகும். லார்டு அல்பிரட் டக்ளஸ் என்கிற அவரது காதலர் எந்தவித குற்றச்சாட்டும் இல்லாமல் தப்புகிறார். டப்பினில் பிறந்த அயர்லாந்துக்காரரான வைல்ட் தண்டிக்கப்பட்டார். அதாவது மேட்டுக்குடியைச் சார்ந்தவரை (aristocrat) வக்கரிப்படுத்துகிறார். கீழ்குடியிலிருந்து வந்த Low Connections, ஆஸ்கார் வைல்ட் தண்டிக்கப்பட்டதற்கான காரணங்கள் இரண்டு. ஒன்று அவர் கீழ்த்தட்டு வர்க்கத்தினின்றுவந்தவர். மற்றது அவர் அயர்லாந்துக்காரர். இவரை வழக்குக் கூண்டில் நிறுத்தி விசாரித்தவரும் இவரது கல்லூரி வகுப்பாளரும் (Class mate) ஆன எட்வர்ட் காஸன் ஆங்கில ஏகாதிபத்திய காப்பாளர். உல்ஸ்டர் பகுதிக்காரர். அயர்லாந்து குடிமைச்சட்டத்துக்கு எதிராக முதலாம் உலகப் போர்க்காலத்தில் எதிர்ப்புரிசி இராணுவத்தை கட்டியமைத்தவர்.

ஆக இந்த வழக்கு என்பது ஓழுக்கம், அறம் சம்பந்தமானது மட்டுமல்ல, வர்க்கம் மற்றும் தேசியம் சம்பந்தமானதாக ஆகியது.

1880ஆம் ஆண்டுகளில் பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யம் விவசாயத்தில் வீழ்ந்தது. ஏகாதிபத்தியங்களுக்கு இடையிலான போட்டி எழுந்தது. தாராளவாத கருத்தியலும், சுதந்திரவர்த்தகமும் மாபெரும்

நெருக்கடியைச் சந்தித்தன. மாறுபட்ட சமூக நம்பிக்கைக்கான தேடுதல்களும் வர்க்க முரண்பாடுகளும் மோதின. மாபெரும் பஞ்சத்தைத் தொடர்ந்து அயர்லாந்து தேசியவாதம் புதிய வீறுடன் எழுந்தது. இக்கால கட்டத்தில்தான் அயர்லாந்திலிருந்து வைல்ட் இலண்டனுக்கு வருகிறார். ஆகஸ்போடில் படித்தார்.

வைல்டின் சமகாலத்திய எழுத்தாளர்கள் சிந்தனையாளர்களில் முக்கியமானவர் மூவர். ஜான்ஸ்கின், வில்லியம் மொரிஸ் மற்றும் வைல்ட். மூவரும் விக்டோரியன் மதிப்பீடுகளுக்குப் எதிராக சந்தை வர்த்தக சமூகத்திற்கு எதிராக மாற்ற விளைந்தவர்கள். ரஸ்கின் நிலப்பிரபுத்துவ மதிப்பீடுகளுக்கு பின் திரும்பிப்போக விரும்புகிறார். வில்லியம் மொரிஸ் மார்க்ஸிஸ்ட் இயக்கங்களை கட்டியெழுப்புவதில் பங்குபற்றுகிறார். வைல்ட் கலைக்குள் பயணம் போகிறார். சோசலிசம் பற்றிய நம்பிக்கைகள் அவர் எதிர்கொண்ட வழக்கு போன்றன அவரை இயக்கம் நோக்கித் திருப்பாமல் கலைக்குள் சென்று அடைக்கலமாக வைத்தது.

1880இல் வைல்டின் முதல் கவிதைத் தொகுப்பு வெளியானபோது அவர் உடுத்தியிருந்த ஆடைகள் கலகத்தன்மை கொண்டவை. பூ வேலைப்பாடு செய்து அழகுபடுத்திய ஆடைகள். ஓடுவர் கலையாக வாழ வேண்டும் அல்லது கலைப்பொருட்களை ஓடிக்கொண்டவராகவேண்டும் சூக்கவேஷும். ஓடுவர் தன்னை நேசிக்கவேண்டும். அடிதான் காலம் முழுக்கவும் நிற்கும் சந்தோஷம். என்றார் வைல்ட். இந்தப்பாணி மரபுரீதியிலான நம்பிக்கைக்கு எதிரான கலகம்.

கலையின் மீதான அதீத அக்கறை என்பது வைல்டை சமூகப் பிரச்சனைகளில் இருந்து வெகுதூரம் கொண்டு சேர்த்தது. வைல்ட் நவீனத்துவத்தை நம்பியவன். விக்டோரியன் சமூகம் ஓழுங்கங்களையும் அறங்களையும் மற்றவர்களுக்கு போதித்துக் கொண்டிருந்தது. ஒருபோதும் அவர்கள் அதைக் கடைப்பிடிக்கவில்லை. குடும்பம் பாலுறவு ஓழுக்கம் பிறருக்கு தர்மம் செய்வது அடங்கி நடத்தல் போன்ற மதிப்பீடுகளை திரும்பத் திரும்ப உபதேசம் செய்தார்கள். காலனிய அதிகார ஆதிக்கத்தை தொடர்ந்து வலியுறுத்துகிறார்கள். சுரண்டலைத் தொடர்ந்து வலியுறுத்தினார்கள்.

வைல்டின் நாவல் நாடகங்கள் கோட்டாட்டு எழுத்துக்கள் எல்லாவற்றிலும் விரவி நின்ற அம்சம் ஒன்றுண்டு. அவரது மையப் பாத்திரங்கள் வேலை செய்வதில் விருப்பம் காட்டுவதில்லை, மாறாக கலை அனுபவம் தரும் சந்தோஷத்தில் மூழ்கித்திளைப்பவர்களாக இருந்தார்கள். இந்த விட்டுவிலகிய சுதந்திரம் தரும் நெருப்பின் வெம்மை விக்டோரியன் சமூகத்தை எரித்தது. ஆட்டிப்படைத்தது.

முக்கியமில்லாத பெண் (A Woman of no importance) நாடகத்தில் சதா வேட்டையாடிக் கொண்டு திரியும் கனவான்களின் வேசத்தை தோலுரிக்கிறார். அடிமைத்தனத்தைப் போக்குவதற்காகத்தான் அடிமைகளைச் சந்தோஷப்படுத்துகிறோம் என போல் வேஷம் போடும் கனவான்களை நையாண்டி செய்கிறார் வைல்ட்.

நேர்மையாக இருத்தலின் அவசியம் (Importance of being Earnest) நாடகத்தில் வரும் பிராக்கலைச் சிமாட்டி இவ்வாறு சொல்கிறார். "மக்களுக்கு கல்வி கொடுப்பதினால் ஏதும் பிரயோசனமில்லை. அப்படிக்கொடுத்தாலும் நம்மைப்போன்ற மேட்டுக்குடிகளுக்கு அது ஆபத்து மட்டுமல்ல நகரச் சதுக்கங்களில் வன்முறைக்கும் அது இட்டுச் செல்லும்! அவரது நாடகங்கள் அரச வம்சத்தவரின் போலித்தனங்களை நையாண்டி

செய்வதோடு பெண்கள் எவ்வாறு ஒடுக்கப்படுகிறார்கள் என்பதையும் தெரிவிக்கிறது. வைல்டின் படைப்புக்களில் இடம்பெறும் சோம்பியிருத்தல் எனும் கருத்தறிவை ஆதிக்கம் செலுத்தும் கருத்தியலுக்கு எதிராகவே எழுகிறது. வைல்டின் கலைமீதான கலகம் என்பது சமூகத்துக்கு எதிரான படித்த வர்க்கத்தின் கலகமாகவே புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டும்.

அமெரிக்கப் பயணத்திலான இவரது உரைகளில், தொழிலாளி மக்களின் உன்னதம் குறித்துக் குறிப்பிடுகிறார். ஒரு கரங்கத்தின் அடியில் நடைபெற்ற சாராய விருந்துக்கு பின்னால் பேசும் போது அவர் இவ்வாறு குறிப்பிடுகின்றார். **கிந்த கரங்கத் தொழிலாளர்களின் மகிழ்ச்சியென்பது பட்டினியோடும் கலை அனுபவத்தோடும் கையோடு கைகோர்த்து செல்கின்றது. கிவற்றுக்கு வரையறை என்பதே கிவலை.**”

அங்கு அவர் பார்த்த ஒரு சின்ன வாசகம் பியானோவின் மீது எழுதப்பட்டிருக்கிறது. **“பியானோ வாசிப்பவன் தயவுசெய்து கொல்லவேண்டாம். அவனால் முடிந்த சிறப்புகளை அவன் செய்கின்றான்.”** வைல்ட் தொடர்ந்து எழுதுகின்றார். **“கலை என்பது மரணதண்டனைக்கு உரியது எனும் இவ் உண்மை நிகழ்வு எனக்கு கடைசியில் என் மனசுக்குள் தைத்தது. உள்ளொடுங்கிய இந்த நகரத்தில் தப்பாக்கியின் அழகியல் நோக்கம் என்பது இசைக்கு மாதிரியாக எவ்வாறு ஆகிறது என்பது என் விசயத்தில் மாபெரும் செய்தி ஆகிறது. அடக்குமுறைக்கு ஆளானவரும், அதிகாரத்துக்கு எதிராக கலையைப் பாவித்தவரும் வேறு வார்த்தைகளில் இதைப்பற்றி வேறுவிதமாக விபரித்திருக்க முடியாது.**

இவரது முதல் நாடகம் ரஷ்ய பயங்கரவாதிகள் பற்றி பரிஷுடன் நோக்கும் படைப்பாகும். அயர்லாந்து சுதந்திரத்தை தொடர்ந்து வலியுறுத்துகிறார். இரத்தக்கறை படிந்த கைகளை ஒருபோதும் நான் குலுக்க மாட்டேன். என்று சொல்கிற அவரே தொடர்ந்து சொல்கிறார் **“இங்கிலாந்து எத்தனை கொடுமை செய்தது என்பதை நான் மறக்க முடியாது. ஒரு நூற்றாண்டுக் கொடுமையின் விளைவுதான் பயங்கரவாதம்”** என்கிறார்.

அவரது படைப்புக்களில் **“டோரியன் கிரேயின் சுயசரிதம்” (The portrait of dorian grey- 1890)** நாவல் அவரது அழகியல் பிரகடனம், அழகியல் சாசனம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதனது நாயகன் டோரியன் தன்னைக் காலம் கடந்த கலைப்பொருளாக ஆக்கிக் கொள்கிறான் அவனது சுயஒவியம் உத்தரத்தில் நீண்ட நாட்களாக மறைந்து கிடக்கிறது. அவன் தன்னை ஒரு பைசாசமாக ஆக்கிக்கொள்கின்றான். கடைசியில் தன்னையே கொன்று சந்தோசிக்கிறான். தனது சுய ஒவியத்தை கத்தியால் கிழிக்கிறான். ஒரு சமூகத்தில் ஒரு தனிமனிதனின் வரையறைகளை, அவனது செயலின் எல்லைகளை நமக்கு அறிதியிடும் பாத்திரம் டோரியன்.

சோசலிசத்தின் கீழ் மனிதனின் ஆன்மா (The Soul of Man Under Socialism) எனும் கட்டுரையில் தனிச் சொத்துடமை தகர்ந்த எதேச்சதிகாரம் அற்ற சோசலிச சமூகத்தை வைல்ட் விளக்கிறார். (abolition of private property and non-authoritarian socialist society) பெர்னாடஸா போலவோ பேபியன் சோசலிஸ்டுகள் போலவோ சகலத்தையும் மாறிய அரசாங்கம் (alternative governing system) கொண்டு தரும் என்று வைல்ட் நம்பவில்லை.

உதவி செய்வது சலுகைக் காசுதருவது, பிச்சைபோடுவது போன்ற விக்டோரியன் தர்ம மரபுகளை அவர் வெறுத்தார். தாங்கள் போகத்தில் வாழ்ந்து கொண்டு பரிதாபத்தில் போடும் சில பருக்கைகளுக்காக ஏன் சணங்கள் அடிமைகளாக மடியவேண்டும்? அவர்கள் கலகம் செய்யவேண்டும் என்றார் வைல்ட். அவ்வாறு இடையூறு செய்யும், குழப்பம் செய்யும் மக்களை அவர் வரவேற்றார். அது கட்டாயம் தேவை என்றார். பிறகு பரட்சி வன்முறைகள் பற்றி வைல்ட் இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார். **“மரியா அன்டானியட்டோ ஒரு அரசியாக இருந்ததற்காக கொல்லப்பட்டவில்லை. நிலப்பிரபுத்துவத்தின் முழுண்ட திட்டத்தில்தான் பசித்த விவசாயிகள் வெண்டி விவசாயிகள் தாமாகவே தம் உயிரை அர்ப்பணித்தப் போராடினார்கள். அதன் விளைவே நடந்த சம்பவம்.”**

தனிச் சொத்துரிமை தவறான தனிநபர் சுதந்திரத்தை, தனிநபர் ஆளுமையைத் தடுக்கிறது. தனிச்சொத்துரிமை தகர்ந்த சமூகமே உண்மையான தனிமனித ஆளுமையைத் தரும். எந்த விசயத்தையும் நிபந்தனையற்ற நாம் பெருமைப்படுத்திக் கொள்ளத் தேவையில்லை. பெரும்பாலான உடல் உழைப்புகள் கேவலமாகத்தான்

«கற்பனைகள் கனவுகள் தவிரந்த ஒரு உலகப்படம் பார்ப்பதற்குக்கூட தகுதியற்றது. மனிதம் வாழ்கின்ற ஒரு நாட்டிலிருந்துகொண்டு கூடுதல் மானுடக்கனவுகள் நிறைந்த மறுநாட்டைக் கனவுகாண வேண்டும். அதை நோக்கி பயணிக்க வேண்டும். முன்னேற்றம் என்பது கனவுகளின் நிறைவேற்றம்தான்.»
என்றெல்லாம் கனவுகண்ட வைல்ட், விக்டோரியன் சமூகத்தால் கழுவில் ஏற்றப்பட்டான்.

கிடுக்கின்றன. படைப்பாற்றல் உணர்வும் சந்தோஷமும் கில்லாது செய்யும் எல்லா உடல் உழைப்புகளும் கேவலம்தான். தான் சந்தோஷப்படாமல் பெருமல் செய்கிற எந்த உழைப்பும் மனிதனை உடலளவிலும் சரீ மனதளவிலும் சரீ அவனுக்கு காயம் ஏற்படுத்துபவைதான். சேதம் ஏற்படுத்துபவைதான். குப்பைகள் கூழங்களை சேகரிக்கும் பனி மனிதனுக்குரியதல்ல கியந்திரங்களுக்குரியது. கியந்திரம் அனைவரது சொத்தாகும் போது மனிதனுக்குப் பணிரிபும். கின்று கியந்திரம் மனிதனோடு போட்டி போடுகிறது. சரியான

கூழ்கிலையில் கியந்திரம் மனிதனுக்குச் சேலகம் செய்யும். என்று சுதந்திர சமூகம் பற்றி கனவு காண்கிறார் வைல்ட்.

“கற்பனைகள் கனவுகள் தவிரந்த ஒரு உலகப்படம் பார்ப்பதற்கு கூட தகுதியற்றது. மனிதம் வாழ்கின்ற ஒரு நாட்டிலிருந்து கொண்டு கூடுதல் மானுடக்கனவுகள் நிறைந்த மறுநாட்டைக் கனவுகாண வேண்டும். அதை நோக்கி பயணிக்க வேண்டும். முன்னேற்றம் என்பது கனவுகளின் நிறைவேற்றம்தான்.” என்றெல்லாம் கனவுகண்ட வைல்ட், விக்டோரியன் சமூகத்தால் கழுவில் ஏற்றப்பட்டான். அவன் புனிதன்.

வைல்ட் தான்வெறுத்த விஷயங்களுக்கு எதிராக அதனுள் இருந்தே சண்டையிட்டார். அந்த வர்க்கத்துக்குள் இருந்தே விமர்சித்தார். தனது வழக்கு நடைமுறையை வழக்கு மன்றத்துக்கு எதிராக நையாண்டியாக்க நினைத்தார். அதன் போராட்டத்தில் வைல்ட் தோல்வியுற்றார். மௌனமாக்கப்பட்டார். தனிமையில் மரணுற்றார்.

ஆஸ்கார் வைல்ட் இப்போது பிரச்சாரம் செய்கிறபடி சம்பாலுறவாளன் மட்டுமல்ல அதிகார சமூகத்துக்கு எதிரான கலகக்காரன். ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்காக பேசியவன். சோசலிசம் விரும்பியவன். அனைத்துக்கும் மேலாக தனது கலையாளுமையை அதற்காக அர்ப்பணித்தவன்.

தமிழில், யமுனா ராஜேந்திரன் - நன்றி Socialist Review (Nov 1997) இலண்டன்.

எனக்குப் பிடித்த கதை

என்னதான் நாம் பெருமைகள் பேசிக்கொண்டாலும், எமக்குள் சாதிப் பிளவுகளைப் பேணும்வரை நாம் எந்த விதத்திலும் விடுதலை அடைந்துவிட முடியாது. இத்தனை நெருக்கடிக்குள்ளும் நம்மிற் பலர் சாதியைப் பேணுவது கேவலமானது. புலம்பெயர் குழலிற் பிறந்து வளரும் குழந்தைகள் பெரும்பாலும் சாதி பற்றிய பிரக்ஞை அற்றிருப்பது நிம்மதி தருவது. ஆனால் தாய் மண்ணிலும், தமிழகத்திலும் குழந்தைகள், சிறுவர்கள் படும் அவஸ்தைகள் சொல்லில் அடங்கா. மாணவப் பருவத்தில், பாடசாலையில் சாதிக்கொடுமையாற் பாதிப்புக்கு உள்ளாகும் ஒரு சிறுவனின் இனமைப் பிராயம் உண்மையில் அவனிடமிருந்து பறிக்கப்படுகிறது. எனது பாடசாலைப் பராயத்திற் சாதிவெறி பீடித்த மாணவர்களை மட்டுமன்றி ஆசிரியர்களையும் சந்தித்திருக்கிறேன். சாதி காரணமாக வாய்ப்புகள் மறுக்கப்பட்ட எத்தனையோ மாணவர்களது கதைகள் எம் எல்லோருக்குந் தெரிந்ததுதான்.

சாதியைச் சொல்லிச் சேக மாணவர்கள் அவமதிப்பார்களே என்று அவஸ்தைப்படும் ஒரு சிறுவனின் பரிதவிப்பை மாத்திரம் சொல்லி நிறுத்திவிடாது, ஒரு போர்க்குரலையும் அவனிடமிருந்து எழுப்பும் இந்தக் கதை, காத்திரமான சிறுசூசிகையான 'நிறப்பிரிகை' தலித் இலக்கியச் சிறப்பிதழில் (நவம்பர் '94) வெளிவந்தது.

- இளவாலை விஜயேந்திரன்

ராஜேந்திரன் அவனைத் தவிர்த்துவிட்டுக் கொட்டில் ஈடுபட முயன்றான். பார்வை அவனை நோக்கியே சுழன்றது. சிலசமயம் ஏனாமாய் உட்கட்டைச் சுழித்து அவன் சிரிப்பது போலவும் இருந்தது. 'இவ்வளவுதானே நீ' என்று அசட்டையாய்ப் பார்வையைத் திருப்பிக் கொள்வதாகவும் தோன்றியது. பாட்டி சாவுக்கு வந்தவனாகவே தெரியவில்லை. அத்தனை சந்தோசம் அவன் முகத்தில் இருந்தது. கொஞ்சம் ஏமாந்தால் பக்கத்தில் வந்து தோளில் தட்டி 'என்னடா' என்று தன் பூரிப்பைக் காட்டிவிட்டுப் போவான் போலிருந்தது.

எதற்கு இங்கே வந்தோம். மனசு அலைகையில் கொட்டும் சோபிக்கவில்லை. அடி, வொடக் வொடக்கென்று ஒட்டைப் பாணையைத் தட்டுவது போல் விழுந்தது. காதைக் கழற்றி வைத்துவிடலாம் போல அவனுக்கே வெறுப்பு வந்தது. ராத்திரிகளில் பையன்களின் ஆபத்திற்குக் கொட்டுவதில் ஒரு துளிகூட இங்கே வரவில்லை. மணியேல் மாமா கொட்டிக்கொண்டே பக்கத்தில் 'என்னடா' என்று கிககிக்கத்தார். அவர் சாதாரணமாய் இப்படிச் செய்கிறவரில்லை. தன்னிலை உணர்ந்தவனாய்த் தலையைக் குனிந்துகொண்டான். மனசைக் குவித்தான். தனக்குமுன் கெக்கனி போட்டுக்கொண்டு ஆடுவதற்குப் பையன்கள் தயாராய் நிற்பதைப் பாவனை செய்துகொண்டான். சட்டென்று அவன் தப்பட்டை உயிர் பெற்றது.

விரல்கள் அசைவதும் குச்சிகள் விழுவதும் மாயம்தான். அடிமட்டும் கொட்டாயிக்குள் நீட்டிக் கிடந்த பிணத்தைக்கூட எழுப்பி ஒரு ஆட்டம் போடவைக்கிற மாதிரி விழுந்தது. உடம்பு புரண்டு துவண்டு துள்ளாட்டம் போட்டது. 'டண்டணக்கு டண்டணக்கு' என்று உடம்பை அதிர்ச்சியையும் கொட்டைக் கேட்க, பெஞ்சுகளில் உட்கார்ந்திருந்த யாருக்கும் நிலைகொள்ளவில்லை. கிழடுகளெல்லாம் தாங்கள் கோயிலாட்டம் பழகிய காலத்தை நினைத்துச் சிரித்துக் கொண்டன. சரசரவென்று உடம்புக்குள் எதுவோ புருந்து, நாறிப்போன கழிநீரை உறிஞ்சித் துப்பிவிட்டு, புதுரத்தம் பாய்ச்சியது போலிருந்தது. ஒரு ஆட்டம் போட்டால்தான் அடங்கும் உடம்பு.

சிகார்டு

- ஸ்ரீமான் முருகன்

ராஜேந்திரனுக்கு இணையாக இன்னொரு தப்பட்டையில் மணியேல் மாமாவும் வேகம் காட்டினார். ஒய்ந்துபோன விரல்கள் விசைகூடாமல் தவித்தன. 'தாயோலி.... இந்த வேகம் போறான்' என்று ஒரு கருவலும் மனசுக்குள் இருந்தது அவருக்கு. உருமியை இழுத்துக்கொண்டே பெரியப்பன் ஆட்டமும் போட்டார். பின்னணியாக பீப்பியும் ஒத்தும் இருந்தன. எல்லார் கால்களையும் தவிக்கவைத்து உச்சம் போன முடிவில், போனால் போகிறது என்கிற மாதிரி செம்புக் கவுண்டர் எழுந்து ரண்டு ரூபாயை வீசினார். கொட்டு முழுக்க நின்றது. இப்போதுதான் எல்லோருக்கும் பேசக்கூடத் துணிவு வந்தது. 'சாமீ...' கையை உயர்த்திக் கும்பிடு போட்டுக்கொண்டே ரண்டு ரூபாயை எடுத்துக் கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டார் மமா.

ராஜேந்திரன் பார்வை மறுபடியும் அவனைத் தேடியது. இரும்புச் சேர் ஒன்றில் உட்கார்ந்திருந்தான். வந்துகொண்டிருந்தவர்களில் சிலர் அவனிடமும் கைநீட்டி இழுவகண்டார்கள். உள்ளே பெண்களின் அழகுரல் நீளமாக வந்துகொண்டிருந்தது. கிடைக்கும் இடைவெளியிலெல்லாம் அவன் இவனைப் பார்க்கத் தவறவில்லை. அப்போது பெருமையில் முகம் கொஞ்சம் குப்பென்று ஊதிக்கொண்டது. நேர்பார்வையைத் தவிர்த்துக் கொள்வதில் ரொம்பவும் நிம்மதியாக இருந்தது. நாளைக்கு எல்லோரிடமும் என்ன சொல்வான். 'எங்க பாட்டி சாவுக்குப் பறமேளம் கொட்டினாண்டோய்....' என்று சொல்லிக் கைகொட்டிச் சிரிப்பானோ, இவன் தலையைக் குனிந்துகொண்டு நிற்பது போலவும் சுற்றிலும் பையன்கள் விழுந்து சிரிப்பது போலவும் ஒருகணம் தோன்றியது.

மாமாவின் வாழ்த்துக் குரலுக்குக் கொட்ட முன்னே தள்ளப்பட்டான். இந்த 'டும்' அடிக்கிற சத்தம் கொஞ்சமும் பிடிக்கவில்லை. தப்பட்டை கையிலிருப்பது ஏதோ நரகலைத் தொட்டுக் கொண்டிருக்கிற மாதிரி இருந்தது.

அதாக்கப்பட்டது -

தன் ஒரு சொல்லாலே
ஈரெட்டுப் பதினாறு லோகத்தையும்
அடக்கி ஆள்பவரும்

'டும்'

சேலஞ் ஜில்லா திருச்செங்கோடு தாலுகாவிலே
எட்டுப்படி ஜனங்களுக்கும் தலைவரானவரும்
'டும்'

நம்ப நாச்சி பாளையத்திலே இருக்கும்

அத்தப்ப கவுண்டர் மகனாகிய

'டும்'

வேட்டிக்கு வேட்டி

வெள்ள வேட்டி வரிசைக் கட்டளை சிங்கமாயிய
 'டும்'
 செம்புக் கவுண்டர் என்கிற
 முத்துளாயிக் கவுண்டர் அலங்க
 'டும்'
 நம்புக்குச் செஞ்ச தானதரும்
 ரெண்டுருபா -
 'டும்'

அவர் கையை உயர்த்தி விசிலடித்துக்கொண்டு ஆட, கொட்டு முழங்கியது. கெக்கலியும் ஆவேசமும் சேர்ந்தன. இழுவ வாசல் களைகட்டியது. பணம் கொடுத்த கவுண்டனுக்கு உச்சியில் கிரீடம் வைத்தமாதிரி இருந்தது. இனி பிணம் எடுக்கிற வரை எல்லோருக்கும் இதுதான் வேலை. ஒவ்வொரு கவுண்டனும் ஒரு ரூபாய், இரண்டு ரூபாய் நீட்டிட்டு தலை கிறுகிறுத்துப் போவார்கள். கை பாட்டுக்குக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தாலும் கண் முழுக்கக் கூட்டத்தைச் சுற்றியே இருந்தது. திண்ணையின் ஓரத்தில் அவன் நின்றுகொண்டிருந்தான். இரண்டு மூன்று பெண்கள் அவனிடம் என்னவோ சொல்லிவிட்டுப் போனார்கள். திரும்பவும் சேரையில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டான் ராஜேந்திரன். தலையை நன்றாகக் குனிந்துகொண்டான். ஓரப் பார்வை அவ்வப்போது அவன்மேல் பட்டு மீண்டது. அவன் பக்கத்தில் இன்னொரு பையன் வந்து உட்கார்ந்தான். அவனிடம் இவனைக் காட்டி ஏதோ சொல்கிற மாதிரிப் பட்டது. வேறு ஏதாவது சொல்லிச் சிரிக்கலாம் என்று சமாதானப்பட்டுக் கொள்ள முயன்றான். ஆனால், இழுவ விட்டில் சிரிக்க அப்படி என்ன இருக்கிறது?

'தப்பட்டை அடிக்கிறானே... அந்தப் பறப்பயன் என்னோட படிக்கிறவன்' என்று சொல்வான். அப்படிச் சொன்னாலும் அதற்குச் சிரிக்க முடியுமா. எப்படி யோசித்தாலும் தன்னைக் காட்டிச் சிரிப்பதற்கு அவனுக்கு ஏதோ வகையில் விஷயம் இருக்கும் என்றே தோன்றியது. கருமுதுகுகளின் பின்னால் தன்னை மறைத்துக்கொள்ள முயன்றான். எவ்வளவுதான் உருவம் மறைந்தாலும் கொட்டின் தகர்தலில் தன் உருவம் முழுவதும் அவனுக்குத் தெரியும் கணம் அடிக்கடி வருவதாகவே இருந்தது.

பெரியப்பன் இடுப்பில் கட்டியிருந்த துண்டு, அவிழ்ந்து கீழே விழுந்தது. அதைத் துளியும் உணராமல், அடிவைத்து அவர் பாட்டுக்கு ஆடிக் கொண்டிருந்தார். ஒரு நிமிடம் கொட்டை நிறுத்திவிட்டுத் துண்டை எடுத்தான். ஒற்றைத் தப்பட்டை ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. தலையில் விரித்து, கண்ண்களையும் காதுகளையும் முடுகிற மாதிரி வந்து, முன் கழுத்தில் முடி போட்டுக் கொண்டான். கண்ணையும் மூக்கையும் தவிர வேறெதுவும் தெரியவில்லை இப்போது. கொஞ்சம் ஆகவாசமாக இருந்தது. உதறிவிட்டுக் கொட்டத் தொடங்கினான். அடுத்த வாழ்த்துக்கு இடைவெளிவிட்டு நிற்கையில் நிமிர்ந்தான். எல்லோர் கண்களும் தன்னையே பார்ப்பது மாதிரித் தெரிந்தது.

உதட்டுச் சரிவில் ஏளனம் தொனிக்க நமட்டுச் சிரிப்புடன் இவன் தலைக்கட்டையே அவன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். முடிக்கொண்டால் மட்டும் விட்டுவிடுவேனா, முக்கு கண்ணையும் மறச்சக்க, அது இன்னும் நல்லதுதான்.

குடியாக யோசிப்பான். பள்ளிக்கூடத்தில் பேசிச் சிரிக்க சேதி கிடைத்துவிட்ட சந்தோசம். வன்மம் கொள்கிற அளவு ரண்டு பேருக்கும் பகையில்லையே. ஒரே ஒரு முறை கபடியில் அவனை அலாக்காகப் பிடித்துத் தூக்கிவிட்டான். அதற்கு பொல்பொல்லென்று மூச்சுவிட்டான். எரிக்கிற மாதிரிப் பார்த்துவிட்டுப் போனான். 'இரரா உன்மைக் கவனிச்சக்கிறன்' என்று அர்த்தமோ. அதற்கெல்லாம் சேர்த்து 'தப்பட்டை கொட்டுனான்... தப்பட்டை கொட்டுனான்' என்று சொல்லித் தீர்த்துக் கொண்டானோ.

இந்த மாதிரியான இழவுக்குத் தான் வருவதில்லை. என்ன. சொன்னால் யார் கேட்கிறார்கள். 'பொதாரு'த் தாத்தா மாண்டு போனபின் தப்பட்டைக்கு இன்னொரு ஆள் அமையவில்லை. இவ்வட்டத்தில் இவன்தான் தப்பட்டையின் நுணுக்கங்களை உணர்ந்தவன். அதனால்தான் எத்தனை சாக்குச் சொல்லித் தட்டிக் கழித்தாலும் இவனை

விடமாட்டேன்கிறார்கள். கெஞ்சிக் கூத்தாடிக் கூப்பிடும்போது என்ன செய்வது. அதுவும் தப்பட்டை அடிப்பது சுகம். உருமியைப்போல் வர்வரென்று கத்தாது அது. எத்தனையோ விதமான ஓசைகளை எழுப்ப முடிகிறது அதில். எதிரில் இருப்பவரைக் கிளர்ந்தாட வைக்கலாம். ஆட்டத்திற்குத் தகுந்த மாதிரி உடனே தானத்தை மாற்றவும் செய்யலாம்.

அடிப்பதில் எவ்வளவு சுகமிருந்தாலும் இந்த மாதிரி அவஸ்தை ஆகாது. வாழ்த்திக் கத்துவதும் 'டும்' அடிப்பதும்.... சனியன், அது போதாதென்று முகத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு இந்த வெங்கடேசன் வேறு வரவேண்டுமா. பாட்டி சாவைவிட, இவனைப் பார்த்து இனிப்பதிலும் கிசுகிசுப்பதிலும் என்ன ஈடுபாடோ. வாழ்த்து இல்லாமல் போனால் பணமில்லை. பிணம் எடுக்கிறவரைக்கும் வாழ்த்துப் பணம்தான் அதிகம் வரும். அப்பறம் 'டும்' கொட்ட முடியுமா.

திடீரென்று கொட்டுமுழக்கை நிறுத்தச் சொன்னார்கள். மைக் செட்டில் பெண்கள் ஒப்பாரி பாடப் போகிறார்களாம். 'அப்பாடா' என்றிருந்தது. துண்டை அவிழ்த்து எறிந்தான். எல்லோருக்கும் தன்னைத் தனியே வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகிற மாதிரி அது எதற்கு. சீக்கிரம் எடுத்துத் தொலைப்பார்களா, கிழடுகள் போய்விட்டாலே இப்படித்தான். எல்லாம் ஆர அமர நடக்கும். கொண்டாட்டம் போல.

கொட்டாயிக்குப் பின்னால் போனார்கள். அதற்குள் எங்கிருந்தோ மணியேல் மாமாவின் கையில் பாட்டில் வந்திருந்தது. முதல் கிளாசை இவன் எடுத்துக்கொண்டான். கிழடுகள் மெதுவாகச் சப்புக் கொண்டு குடிக்கும்கள். தெம்பு வந்தது. 'வெங்கடேசன் என்ன மயராண்டி' என்று தோன்றியது. பார்த்துப் பார்த்துச் சிரிக்கிறானோ. கபடியில் ஒரே பிடியில் மூச்சை விட்டுவிட்டு விழுந்து விடுகிற நோஞ்சான் பயல். பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு ஒரு உதைவிட்டான். அதற்குள் மாமா அவர் தப்பட்டையையும் கழற்றிக் கொடுத்து 'காச்சு போடா' என்றார். காட்டுக்குள் ஓலைகளையும் செத்தைகளையும் பொறுக்கிக் குவித்து எரியவிட்டான். இன்னும் பாட்டில் முடிந்தபாடில்லை. தப்பட்டையை வெதுவெதுப்பாக்கிக் கொண்டு, அடுத்த ரவுண்டுக்குப் போய்விடலாம். தப்பட்டையைத் திருப்பித் திருப்பிக் காப்பச்சிக் கொண்டிருக்கும்போது, குரல் கேட்டது.

"டேய்"

வெங்கடேசன்தான் நுனிநாக்கில் கூப்பிடுகிறான்.

"உன்னைத்தான்டா டேய்..."

நிமிர்ந்து திரும்பினான், ஜங்கியை ஒரு கையில் தூக்கிக்கொண்டு, இடுப்பில் கைவைத்துப் நின்றுருந்தான் வெங்கடேசன். அடக்க முடியாமல் சிரிப்பு வழிந்தது. ராஜேந்திரன் குனிந்துகொண்டான். அவன் மறப்படி கத்தினான்.

"பறப்பற எங்க எங்கன்னு கத்தறாங்க... உங்காதுவ என்ற இயமா ஊத்தியிருக்குது... டேய்..."

மூச்சுக்காற்றில் நெருப்பு அமுங்கி வீசியது. தப்பட்டை போதுமான அளவு காய்ந்துவிட்டதா என்று தட்டிப் பார்த்துக்கொண்டே எழுந்தான். அடி, 'என்னடா நாயே... என்னடா நாயே....' என்று எழுந்தது.

செய்தல் : திணை (செய்தல்)

